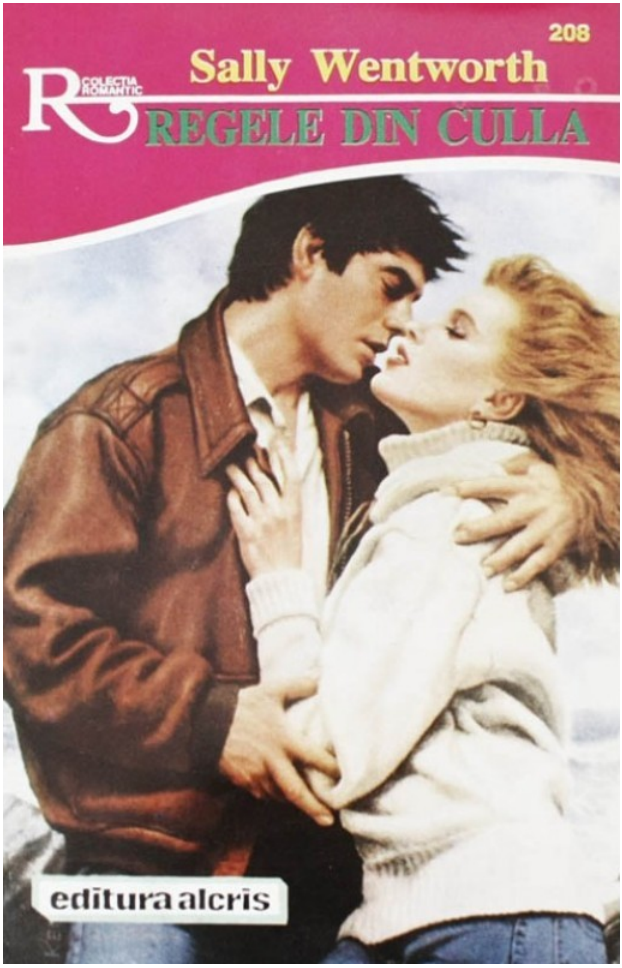

Sally Wentworth
Regele din Culla

CAPITOLUL I

— Aşteaptă, domnişoară, lasă-mă să te ajut.

Marinarul făcu un gest pentru a apuca valiza.

Aceasta era foarte mare. Tânăra fată, în mod sigur, n-ar avea puterea s-o care până la chei; era atât de firavă! O simplă adiere de vânt ar fi ridicat-o de la pământ, darmite vântul violent care sufla în acea zi... Dar călătoarea se mulţumi să răspundă:

— Voi reuşi şi singură, mulţumesc.

Ea-şi apucă bagajul fără efort aparent şi părăsi căldura cabinei pentru a urca pe punte. Imediat, vântul glacial o cuprinse, pătrunzându-i prin haine, şi fata se cutremură. Gluga hanoracului îi căzu pe umeri, părul ei blond şi lung de culoarea mierii se răvăşi aureolându-i faţa. Îndoindu-şi spatele ea înaintă către pasarelă.

Apele portului erau relativ calme, dar vaporul încă se clătina alarmant. Fata scoase un oftat de uşurare regăsind pământul ferm. Picioarele îi erau şovăielnice după lunga traversare.

Pe dig, călătoarea puse valiza jos şi-şi ridică iarăşi gluga, legând-o strâns sub bărbie ca să nu-i zboare. Apoi, ridică ochii. Cerul era jos, de un gri plumburiu, acoperit de nori care alergau.

Dar feţei părea să nu-i pese. Departe de a se grăbi, ea rămase un moment lung nemişcată înainte de a-şi întoarce privirea în direcţia portului Ardsay.

Fără să fi venit niciodată, ea-şi imaginase întotdeauna portul din Hebride ca un mic cătun cu case gri, zgribulite strâns în jurul cheiului, între marea cea rece şi cerul jos. Totuşi oraşul Ardsay se întindea de-a lungul a două sau trei străzi şi locuinţele, departe de a fi de un gri uniform, erau adesea zugrăvite în alb sau culori pastel, sub acoperişuri de olane roşii. Categoric, colinele întunecate, încă împestriţate cu zăpadă în acest început de martie, cerul şi marea,

răspundeau aşteptărilor ei. Dar descoperind satul, tânăra fată se simţi frustrată. Trebuia să fi fost rece şi auster; casele n-aveau dreptul să fie aşa de cochete şi primitoare. Avu o clipă de îndoială: avusese dreptate să vină pe mică insulă Culla?...

— Încet, ea se aplecă pentru a-şi lua valiza. Marinarul se înşelase, aceasta nu era chiar grea. Zâmbi cu amărăciune – o întreagă viaţă înghesuită într-o valiză atât de mică!

Un taxi singuratic, demodat, era parcat la capătul cheiului. Şoferul era invizibil. Fata aşteptă câteva minute tremurând de frig, cuprinsă de nerăbdare. Numeroşi trecători, îmbrăcaţi călduros, o priviră cu curiozitate. Totul devenea absurd! Şi dacă şoferul îşi terminase ziua de muncă? Putea să aştepte ore întregi degeaba. Foarte iritată, apăsă pe clanţă; portiera se deschise. Acţionă lung asupra claxonului. În sfârşit, uşa unei mici cafenele se deschise şi ieşi un om îmbrăcându-şi repede haina. El o examină din cap până-n picioare cu interes.

— Doriţi poate un taxi?

— Da.

Era clar, dar ea se abţinu să mai zică ceva.

— Şi unde mergeţi?

El îi luase valiza şi o aranja în portbagaj, fără să se grăbească. Călătoarea se urcă în spate şi aştepta ca el să ia loc.

— Întâi la agenţia imobiliară din Culla, vă rog.

Omul se întoarse spre ea cu ochii strălucind de curiozitate.

— Mergeţi să-l vedeţi pe agent? Sunteţi noua locatară de la Taornish, deci? Morgan îmi povestea ieri că pregăteşte casa.

Încruntându-şi sprâncenele, fata îl întrerupse.

— Duceţi-mă la agenţie, vă rog.

Cu regret, omul ascultă, dar fără a înceta să vorbească.

— Este o casă frumoasă, la şase kilometri de localitate.

Autobuzul nu trece des, dar există electricitate şi Willy Mackenzie a umplut congelatorul cu provizii, să hrănească o familie întreagă. Vă instalaţi cu părinţii, domnişoară?

O expresie ciudată, aproape de durere, traversă faţa tinerei fete, dar dispăru imediat.

— Mai avem mult? întrebă ea sec.

— Este la următorul colţ al străzii.

El opri în faţa unei căsuţe care nu s-ar fi distins cu nimic de celelalte dacă n-ar fi fost o pan cardă scrisă de mână: „Agenţia imobiliară din Culla. Ian MacDonald”.

— O să intru cu dumneavoastră ca să aştept la căldură, anunţă şoferul deschizând deja portiera.

— Nu, aşteptaţi-mă aici, îi spuse ea cu bruscheţe.

Omul dorea doar să-şi satisfacă curiozitatea. Traversând trotuarul, ea apăsă pe butonul antic al soneriei de aramă. O femeie mică şi slabă deschise uşa.

— Aş vrea să-l văd pe agentul imobiliar, vă rog.

— Intraţi, intraţi, o pofti femeia cu un zâmbet. Eu sunt doamna MacDonald…

Observându-l pe şofer ea-l salută printr-un semn din cap înainte de a închide uşa.

— …Biroul este aici… Ian, ai o vizitatoare!

Era cald în casă. Călătoarea îşi împinse gluga pe spate. Doamna MacDonald se dădu la o parte pentru a-i face loc să intre în birou. Ochii ei se măriră când faţa fetei apăru la lumină: era de o frumuseţe impresionantă. O frunte mare, pomeţi înalţi, un năsuc drept, buze palide dar bine conturate… Mai ales ochii reţineau atenţia, ochii de un albastru intens, umbriţi de gene lungi, dese. Te făceau să te gândeşti la lacurile de munte, când o rază de soare străbate printre stânci pentru a veni să strălucească în fundul apei nemişcate. Soţia agentului se întoarse repede, jenată de inspecţia ei indiscretă şi se îndreptă spre bucătărie. Ce palidă era această tânără fată! Ochii ei întunecaţi de cearcăne albăstrui erau aproape prea mari în

faţa suptă.

Soţul ei gândi acelaşi lucru când se ridică s-o întâmpine pe călătoare. Aceasta acceptă mâna întinsă, fără să zâmbească.

— Eu sunt domnişoara Adams, Marnie Adams. Avocaţii mei au închiriat în numele meu o casă la Taornish... Iată o copie a scrisorii dumneavoastră confirmând primirea ceculuí.

Domnul MacDonald luă foaia de hârtie, o parcurse rapid şi i-o dădu înapoi.

— Totul este în ordine, domnişoară Adams. O să vă dau cheile...

Cu un mers încet şi liniştit, el merse să deschidă un mic seif dintr-un colţ al încăperii şi scoase o trusă de trei chei.

— ...Iată, domnişoară Adams.

— Mulţumesc. Toate obiectele pe care le-am trimis pe listă au fost livrate, nu-i aşa?

— Da! Suficient să întreţină o adevărată armată! Alimente, turbă, petrol pentru grupul electrogen... Morag Ferguson, una din vecinele dumneavoastră, s-a dus să facă curăţenie şi să aranjeze totul pentru sosirea dumneavoastră. Dar n-o să locuiţi acolo singură?

— Ba da, absolut singură.

El deschise gura ca pentru a adăuga ceva, dar expresia rece şi distantă a lui Marnie Adams îl descurajă. Cea mai frumoasă faţă pe care o văzuse vreodată, gândi el... şi cea mai tristă. Destinul părea că o copleşise cu loviturile sale; durerea şi disperarea îi bântuiau trăsăturile.

Agentul imobiliar nu era omul care să-şi lase imaginaţia să vagabondeze; înlătură acest gând. Poate că ea fusese bolnavă.

— Vreţi să luaţi ceaiul cu noi? sugeră el cu blândeţe. Am putea să vă vorbim despre insulă şi despre vecinii dumneavoastră de la Taornish.

Marnie îşi încreţi sprâncenele.

— Casa nu este izolată?

— Ba da! La Taornish sunt doar cinci sau şase case, fiecare înconjurată de un lot de pământ. Nu veţi fi deranjată dacă aceasta vă este dorinţa.

— Perfect.

Ea se îndreptă spre uşă.

— Nu rămâneţi la ceai?

— Nu, mulţumesc, prefer să mă duc direct la Taornish. La revedere.

— La revedere, domnişoară Adams. Şi failte do' duthaich… Este în galeză, îi explică el. Înseamnă bun-venit în regiune.

— Ah!… Mulţumesc.

Marnie se opri puţin pe peron. Un vânt tăios mătura străzile aproape pustii. Abia era ora patru şi jumătate, dar deja câteva ferestre erau luminate. Faţă urcă în taxi.

— La Taornish, vă rog.

Şoferul scoase un mic mormăit triumfător.

— V-am spus bine!

Timp de un moment, merseră de-a lungul coastei. Marnie încercă să privească peisajul, dar se întuneca şi era obosită. Va avea timp să viziteze mâine şi în zilele următoare. Vor exista o grămadă de „mâine". Un val de disperare, bine cunoscută, o cuprinse. Se înfundă pe scaunul ei închizând ochii, cu pumnii strânşi pentru a lupta împotriva acestei dureri sfâşietoare, ascuţită ca o lamă de cuţit, încercând să se gândească la altceva, la indiferent orice. „Casă, gândeşte-te la casă". Era pregătită? Va semăna cu descrierea făcută de agent în scrisoare?

Avea o singură fotografie, destul de neclară a vechii ferme. Să vedem, din ce se compune a ceasta? O construcţie ridicată cu cincizeci de ani în urmă, transformată recent în casă de închiriat. Un salon mare şi o bucătărie la parter, două camere mansardate şi o baie, la etajul întâi, o jumătate de hectar de teren, câteva anexe.

Toate acestea erau foarte vagi. Marnie se hotărâse la lectura unei fraze: „Ferma este situată pe partea de est a insulei, într-un fiord izolat, dar apărat de vânt, înconjurat de coline, la oarecare distanţă de orăşel şi de transporturile publice”.

Asta era dorinţa ei cea mai dragă: să fie singură, departe de prieteni bine intenţionaţi, prea prompţi s-o consoleze, să afirme că, cu timpul, totul se va aranja. Era fals, complet fals, fiecare zi era mai grea... Ea se îndreptă brusc. „Nu te mai gândi, gândeşte-te la casă”. Ce scrisese pe lista de comandă? Pachete de supă, jambon, legume...

Cu pleoapele strânse în efortul de a se concentra, Marnie tresări auzindu-l pe şofer că-i vorbeşte. El încetinise. Fata clipi din ochi, încercând să distingă ceva prin fereastră.

— Am ajuns?

— Nu, dar îl zăresc pe Erwan MacNeill pe drum. Locuieşte şi el la Taornish, o să-l luăm.

Fără să-i lase Marniei timp să acţioneze el frânase deja şi, lăsând geamul jos, adresă câteva cuvinte în galeză unui bărbat încărcat cu un sac mare şi un câine pe urme.

Acesta se apropie de maşină şi se aplecă pentru a o vedea pe pasageră. La lumina slabă a tabloului de bord, el părea înalt şi robust. Vântul îi zburlea părul negru.

— Este ziua ta norocoasă, Erwan, o însoţesc pe această domnişoară la Taornish, putem să te lăsăm în faţa uşii tale.

— O clipă, interveni Marnie. Eu sunt clienta dumitale şi n-am chef să împart taxiul. Reia-ţi drumul, te rog.

Cei doi bărbaţi se întoarseră spre ea cu un aer nedumerit. Ca şi cum se întrebau cu ce drept vorbea ea, gândi Marnie prost dispusă. Dar era maşina ei şi pentru nimic în lume n-ar lăsa să urce un necunoscut care ar vrea să-i vorbească şi s-o interogheze.

— N-ai înţeles, domnişorică... vru să protesteze şoferul.

Celălalt bărbat ridică mâna pentru al întrerupe.

— N-are importanţă, Hector, îl asigură el cu un accent

englez şi nu scoţian. Îmi place să merg. Această persoană este probabil obosită, trebuie că se grăbeşte să ajungă acasă. Dar vreau să-ţi încredinţez sacul meu, este greu... Sper că nu vă deranjează? adăugă el întorcându-se către Marnie.

Aceasta înfruntă privirea ochilor lui negri şi sardonici. El nu-şi făcea niciun fel de iluzii asupra motivelor refuzului ei şi o sfida făţiş.

— Nu, nu mă deranjează, ripostă ea foarte ţeapănă.

El clătină din cap, mai schimbă câteva cuvinte cu şoferul şi maşina o luă din loc. În curând, bărbatul şi câinele dispărură, înghiţiţi de întuneric. După circa doi kilometri, începu să plouă cu stropi mari. Şoferul încetini, aplecat în faţă, cu ochii mijiţi, pentru a putea vedea mai bine prin parbrizul ud. Ştergătoarele gemeau, neputincioase să înlăture apa care cădea în trombe pe acoperiş şi geamuri.

— N-ar fi fost rău să-l luăm pe Erwan, bombăni el în surdină.

Dar Marnie refuza să se simtă vinovată. Era un bărbat solid, puţin mers prin ploaie n-avea ce să-i strice. Curând părăsiră drumul asfaltat şi se angajară pe un drum sinuos, şerpuind printre coline abrupte înainte de a coborî în pantă uşoară spre mare. Fata observă luminile a două sau trei case din drum, distanţate unele de altele, apoi taxiul se opri. Ea se aplecă spre geam, dar nu zări nimic.

— Aici este?

— Da. Două lire, vă rog.

Ea-i plăti şi adăugă un bacşiş. Totuşi el nu făcu niciun gest de a-i deschide portiera sau s-o ajute să-şi scoată valiza din portbagaj. O pedepsea fiindcă refuzase să-l ia pe prietenul lui, mai mult ca sigur... În momentul în care ea-şi luă bagajul, el demară repede. Marnie se îndepărtă cu o săritură pentru a evita să fie stropită cu noroi. El făcu calentoarsă şi trecu din nou pe lângă ea. La lumina orbitoare a farurilor, fata întrevăzu rapid noua ei casă, o mică fermă din

piatră gri, cu acoperiş în pantă. Apoi maşina se îndepărtă şi Marnie se trezi în întuneric, singură. Ar fi trebuit să-i ceară şoferului să aştepte pentru a-i Lumina drumul, dar, în proasta lui dispoziţie, acesta ar fi refuzat fără îndoială.

Cu o faţă posomorâtă, ea-şi ridică valiză şi înaintă pe pipăite căutând portiţa în zidul împrejmuitor. Trebui apoi să urce poteca sub ploaia torenţială. Blestemându-se în gând că nu se gândise să-şi aducă o lanternă, ajunse în sfârşit în faţa uşii. Dar unde era clanţa? După câteva secunde de căutări, o descoperi, exact în locul opus celui în care se aştepta s-o găsească. Cu un oftat de uşurare deschise, îşi puse valiza în antreu şi închise uşa după ea. Călătoria lungă de la Londra se terminase, ajunsese.

Marnie rămase câteva clipe sprijinită de uşă, tremurând de frig şi de oboseală. În curând luă cunoştinţă de o sursă de căldură. Un foculeţ era aprins în şemineu, luminând vag încăperea. În faţa căminului se afla o sofa primitoare, acoperită cu pânză înflorată. La celălalt capăt al salonului, o masă înconjurată de patru scaune stătea în faţa unei ferestre protejate cu draperii grele. Ca atrasă de un magnet, Marnie se apropie de şemineu şi îngenunche în faţa focului, scoţându-şi mănuşile umede pentru a se încălzi. Nu erau flăcări înalte, doar o sclipire caldă, ce emană din nişte blocuri mici şi pătrăţoase. Lemn? Fata luă un vătrai lung şi lovi la întâmplare. Nu, nu era asta... Unul dintre blocuri se sparse dezvăluindu-şi fibrele brune. Da, bineînţeles! Turbă! Scoţienii, ea o ştia, aşa se încălzeau în principal. Dar ea însăşi nu mai văzuse înainte blocuri de turbă.

Îndepărtându-se, Marnie aruncă o privire în jurul ei. Găsi un întrerupător pe perete, lângă uşă, şi aprinse lumina. Încăperea mai era mobilată cu un fotoliu adânc, un bufet cu o oglindă deasupra şi etajere pline de cărţi... Exista chiar şi un televizor! Acest detaliu o surprinse. Ea crezuse că se îndepărtase suficient de civilizaţie pentru a nu dispune de

acest gen de distracţii inutile. În sfârşit! Nicio importanţă! îi era suficient să nu-i dea drumul; putea chiar să-l pună în fundul unui dulap.

Un curent de aer rece se strecura pe sub uşa. Marnie trase în grabă draperia şi-şi scoase hanoracul. Ar fi bine să mănânce ceva, nu pusese nimic în gură de la micul dejun. Dar nu-i era foame. Nu mai avea poftă de mâncare de la accident, cu trei luni în urmă. Trei luni... Era aşa de recent... Şi totuşi, i se părea că trecuseră zece ani de atunci. Mai întâi fusese spitalul, apoi ea încercase să-şi refacă viaţa. Dar într-o zi, înţelesese că nu putea continua astfel, trebuia cu orice preţ să părăsească oamenii şi locurile pe care le cunoscuse. Ori asta, ori să înghită dintr-odată toate somniferele prescrise de medic, pentru a pune cap acestei vieţi de infern...

Dintr-o săritură, fata traversă camera şi se îndreptă spre o uşă aflată în peretele din fund. Aceasta dădea în bucătărie. Marnie deschise dulapurile, străduindu-se febril să inspecteze conţinutul, să-şi aleagă ceva de mâncare. Se hotărî pentru o supă şi găsi un desfăcător vechi de conserve într-unul dintre sertare. Acasă la ea, avea unul electric. La drept vorbind, rar avea ocazia să-şi pregătească o masă. Când Alan nu era acolo, numeroşi bărbaţi îşi disputau plăcerea de a invita o fată aşa drăguţă să cineze la restaurant.

Când reuşi în cele din urmă să ridice suficient capacul cutiei pentru a-şi turna supa, acesta era complet ciopârţit şi îndoit. Marnie îl examină cu o mutră dezgustată. Doamne! Nu era nici măcar în stare să deschidă o cutie! Lacrimile îi înţepară pleoapele; ea şi le înăbuşi cu furie. Era pur şi simplu extenuată de călătorie, asta era tot. Se va simţi cu mult mai bine după o noapte de somn bun. Puse cutia cu supă pe plita electrică şi se strădui să inspecteze mai metodic conţinutul dulapurilor. Da, erau de toate... Existau chiar şi alimente pe care nu le comandase. Făină şi drojdie!

Se aştepta cineva ca ea să prepare prăjituri sau pâine? Nu făcuse niciodată în viaţa ei şi n-avea de gând să înceapă acum!

Supa fierbea. Marnie închise butonul plitei. Făcând acest lucru, ea observă că cuptorul era aprins: Apucă o cârpă, lăsă jos uşa cuptorului şi descoperi o găinuşă apetisantă, rumenindu-se încet în suc propriu. Chiar deasupra, pe grătarul cuptorului, o tartă degaja un miros de mere şi de scorţişoară...

Cu sprâncenele încruntate, ea se îndreptă şi deschise un dulap pentru a scoate o farfurie. Pe o bucată de pâine era pus un bileţel. „Bine ai venit la Taornish. Voi trece mâine dimineaţă să văd dacă nu-ţi lipseşte nimic. Morag Ferguson”.

Pe fată o cuprinse o adevărată mânie. Cum îndrăznea această femeie să-i pregătească cina? Ceruse doar să găsească provizii la sosire! Nu un foc aprins şi mâncare pregătită! Şi această Morag Ferguson avea intenţia să vină s-o vadă mâine. În scopul de a o mitralia pe noua venită cu întrebări indiscrete, sigur! Dar atunci la ce bun fugise de toţi cei care o cunoşteau şi ştiau despre accident? Ar fi putut la fel de bine să rămână la Londra şi să se închidă în apartamentul ei. De altfel, încercase, dar fusese insuportabil. Erau prea multe amintiri despre Alan... Şi despre Sue.

Marnie se lăsă să cadă pe un scaun în faţa maşinii de gătit, cu ochii fixaţi pe mâncarea din cuptor. Apoi, cuprinsă din nou de mânie, închise uşa cuptorului cu piciorul şi-l opri. Nu va lăsa această femeie să se bage în viaţa ei particulară, să spioneze: nu după ce făcuse o călătorie atât de lungă pentru a-şi găsi singurătatea!

Mânioasa, scoase din dulapuri toate proviziile pe care nu le comandase şi le îngrămădi într-o cutie de carton. Când găina şi tarta vor fi reci, le va pune şi pe ele şi va înapoia totul doamnei Ferguson. Astfel, ea nu va mai veni s-o

deranjeze!

Marnie îşi duse farfuria în salon, stinse lumina din plafon şi se aşează în faţa căminului, cu privirea pierdută în gol, ca hipnotizată de luciul slab al focului. Dar în curând, veniră imagini să danseze în flăcările mici. Nervoasă, fata se întoarse. Supa caldă n-o reconfortase deloc. Căută din ochi o apărătoare pentru foc, apoi oftă. La urma urmei, puţin îi păsa să vadă casa şi chiar pe ea însăşi, arzând. Obosită subit, se hotărî să urce să se culce.

O cameră îngustă cu pături gemene, o comodă prea mare şi o toaletă. Cea de a doua cameră era mare, în mijloc trona un pat de două persoane acoperit cu o cuvertură minunată, lucrată de mană. Şi aici, o toaletă şi o comodă completau mobilierul. În fiecare dintre camere fusese aprins un foc.

Marnie îşi puse valiza în cea mai mare dintre camere. Trebuia să-şi desfacă bagajele, dar va avea timp s-o facă şi mâine. Nimeni nu va veni să-i tulbure singurătatea… în afară de acea femeie curioasă… Ei bine, o va face să înţeleagă clar că nu voia să vadă pe nimeni!

Fata scoase o cămaşă de noapte din geamantan şi se duse în baie. Doar un mic radiator electric încălzea această parte a casei. Tremurând cu picioarele îngheţate pe pardoseală, Marnie nu întârzie şi veni în fugă în camera ei. Automat, îşi scoase ceasul cu brăţară de aur şi-l puse pe noptieră. Un ceas foarte drăguţ, cadou de la Alan la ultima ei aniversare, cea de a douăzeci şi treia. Îl primise cu bucurie, neştiind că el n-o mai iubea. Cu un gest brusc, îl puse în sertar. Nu va mai avea nevoie să ştie ora. Va mânca atunci când îi va fi foame, va dormi când va fi obosită şi va rămâne toată ziua în pat dacă va avea chef. Din ce motiv să se mai scoale, de altfel… de aici înainte!

Aruncă o privire nehotărâtă spre poşeta ei. Să ia somnifere în seara asta? Se simţea suficient de obosită ca să doarmă o săptămână întreagă… Categoric, nu va avea

nevoie.

Dând la o parte cuvertură. Marnie se strecură între cearşafuri, care fuseseră încălzite cu o buiotă. Patul mirosea a levănţică şi un alt parfum, greu de identificat. Ea-şi înfundă nasul în pernă şi inspiră adânc. Da, era un parfum de mare, de ocean. Trebuie că uscaseră cearşafurile afară, în briza marină... Legănată de zgomotul valurilor, Marnie căzu într-un somn adânc.

Maşina înghiţea un drum în spirală, interminabil. Lângă ea, Sue ţipa şi încerca să-i smulgă volanul din mâini; Marnie se lupta să păstreze controlul vehiculului. Apoi veniră maşini, din toate părţile, dintr-odată... zgomot, acel zăngănit de fiare atroce, răsfrângându-se în jurul ei până când nu mai putu suporta şi lăsă volanul pentru a-şi acoperi urechile. Se lăsă tăcerea, minunată, odihnitoare, când dintr-odată Sue începu să urle. Marnie se întoarse spre Sue să-i spună să tacă, dar nu era Sue, nu putea fi ea, în locul feţei ei se afla o mască de sânge; sângele şiroia peste tot, peste tot...

Strigătul de oroare al Marniei răsună în cameră. Ea se ridică în pat dintr-un salt, livid, tremurândă, cu fruntea plină de broboane de transpiraţie. Timp de o fracţiune de secundă nu ştiu unde se află şi rămase nemişcată, cu ochii măriţi de spaimă. Apoi zări ultimele luciri ale focului care se stingea şi-i reveni memoria. Oh, Doamne! Nu! Îndurare! Nu acest coşmar din nou şi mereu. Trebuia să-şi petreacă restul vieţii cu această imagine de groază?

Pătrunsă de frisoane, Marnie se sprijini de tăblia patului. Era inutil acum să încerce să doarmă fără somnifere. Oricum era vina ei, ar fi trebuit să le ia în momentul culcării. Acestea o cufundau fără greş într-un somn fără vise. Cu mâinile tremurânde luă poşeta şi înghiţi patru comprimate.

O treziră ciocănituri violente. Cu mintea înceţoşată, pleoapele grele, Marnie se aşeză pe pat.

Din nou se bătea la uşă. Ieşi cu greutate dintre

cearşafuri. Auzi uşa de la intrare deschizându-se şi o voce de femeie strigând:

— Este cineva aici?

Marnie trase un capot din valiză, alergă afară din cameră şi sări pe trepte. O femeie de cincizeci de ani, mică şi grăsuţă, era în salon; se întoarse către ea cu un zâmbet larg şi călduros.

— *Ceud mile failte*! Asta înseamnă: fii de o sută de mii de ori binevenită, explica ea râzând. Te-am trezit, domnişoară? … Este trecut de ora zece şi, văzând că nu iese fum din coş, am hotărât să vin să-ţi arăt cum se face focul…

Ea se aplecă să ia vătraiul dar se opri brusc, întreruptă de întrebarea tăioasă a Marniei:

— Cine sunteţi? Şi cum aţi intrat?

Femeia se îndreptă, surprinsă.

— Eu sunt Morag Ferguson! N-ai găsit bileţelul meu? Agentul imobiliar mi-a dat cheia.

Marnie întinse mâna, cu o faţă întunecată.

— Daţi-mi-o, vă rog.

— Dar am întotdeauna o cheie pentru a pregăti casa înainte de sosirea noilor locatari! exclamă ea stupefiată.

— Nu va mai fi necesar, fiindcă sunt aici.

Încet, Morag Ferguson cotrobăi în buzunar cu un aer tulburat, şi-i întinse cheia cu regret.

— Doar n-ai intenţia să te încui, imediat?

— Dimpotrivă, am chiar această intenţie.

— De ce, mititico? Aici nu suntem la Londra! Nimeni nu va veni să te fure sau să-ţi facă necazuri. Nu-i nevoie să-ţi fie teamă. Nimeni nu-şi încuie uşa la Culla!

Marnie îşi strânse pulpanele capotului tremurând.

— Nu mi-e teamă, ţin pur şi simplu să-mi protejez viaţa particulară, declară ea sec.

— Dar agentul imobiliar m-a sunat aseară, mi-a spus că vei fi aici complet singură; vei avea nevoie de ajutor ca să înveţi cum să te descurci într-o fermă! Trebuie să ştii să

pregăteşti un foc din turbă, să reîncarci grupul electrogen, să pui seminţe pentru vară…

— N-am nevoie de ajutor. Pot să mă descurc singură!

Doamna Ferguson mai vru să protesteze, dar deja Marnie năvălise în bucătărie. Ea luă cutia, aruncă în ea puiul şi tarta apoi, revenind în salon, puse totul sub braţul vecinei.

— Ce este…?

— Sunt produsele pe care le-aţi adus din proprie iniţiativă. Eu nu le-am comandat şi n-am de gând să mă servesc de ele.

— N-o să faci pâine şi prăjituri? Dar atunci cum…

— Şi nici n-am comandat masa! Dacă aveam nevoie de serviciile unei bucătărese, i-aş fi spus agentului imobiliar!

Faţa lui Morag Ferguson se împurpura şi ea înţepeni.

— Ascultă, domnişorică, nu ştiu ce ai…

— N-am nimic. Mulţumesc că mi-aţi pregătit casa pentru a mă instala, doamnă Ferguson şi acum, la revedere!

În ciuda acestei răceli, curajoasă femeie mai ezita încă. Dar Marnie, cu faţa severă, aştepta nerăbdătoare. Ridicând din umeri resemnată, Morag Ferguson ieşi din casă, cu cutia sub braţ.

Marnie închise imediat uşa şi se duse la fereastră pentru a observa reacţiile vecinei sale. Aceasta coborî încet aleea, deschise portiţa şi o luă la stânga. După câţiva paşi, se răzgândi şi făcu stânga-mprejur. Marnie se chirci, temându-se s-o vadă revenind la ea. Dar Morag Ferguson trecu prin faţa casei ei cu un pas hotărât şi se îndreptă rapid către o altă fermă, la o sută de metri mai la dreapta. Tânăra fată n-o remarcase în ajun: Era o construcţie mare şi în stare bună, de piatră gri, ca propria ei locuinţă.

Morag Ferguson bătu la uşă şi apoi intră. Începeau bârfele, gândi Marnie cu amărăciune. Ridică din umeri. N-aveau decât să vorbească despre ea, îi era indiferent. Nu voia decât să fie singură.

Rămase câteva secunde încă să observe, dar îi era frig. În

fugă urcă în camera ei şi-şi trase jeanşi şi un pulover gros, fără să părăsească din ochi casa vecină. Întoarsă în bucătărie, îşi pregăti o ceaşcă de cafea. Cam după un sfert de oră, o văzu pe Morag Ferguson ieşind, dar cu mâinile goale de această dată. Fără o privire spre ferestrele lui Marnie, trecu pe drum şi dispăru la o cotitură.

Marnie mai aşteptă un moment după care, punându-şi cizmele şi hanoracul, ieşi. Dacă mai rămânea un minut în această încăpere, risca să se sufoce.

Pe cărare, se luptă cu vântul pentru a-şi înfăşura în jurul gâtului eşarfa lungă de lână. Totuşi, era mai frumos în această dimineaţă. Ploaia încetase şi cerul, deşi un pic noros, era senin. Fata o luă la dreapta, spre marea cu valuri mari. De-a lungul drumului stâncos, o iarbă foarte verde începea să răsară în pământul negru. Deasupra capului ei, pescăruşii se învârteau scoţând strigăte stridente, plonjând uneori către mare ca nişte săgeţi, pentru a se înălţa imediat.

Când trecea prin faţa casei unde Morag Ferguson se oprise cu un moment înainte, începu să latre un câine. Marnie văzu un setter irlandez mare sărind la ea. Înlemni dar îl înfruntă. Animalul era mare, aproape îi ajungea până la talie. Un strigăt răsună şi animalul se opri brusc, cu coada în jos lătrând surd. Din casă ieşi un bărbat şi se îndreptă către Marnie. Era cel de pe drum, de aseară. Cum îl chema? MacNeill!

— Nu-ţi fie frică, nu-ţi face nimic! spuse el.

Întorcându-se pe călcâie, Marnie coborî în goană potecă ce ducea la mare. Nu-i era frică de animale. Oamenii o înspăimântau.

CAPITOLUL II

Drumul traversa câmpurile circa o sută de metri; Dar curând, se afunda între stânci gri din ce în ce mai înalte, şi aveai impresia că te afli într-un tunel fără acoperiş. Apoi, după o cotitură, stâncile se terminară şi Marnie ajunse în faţa mării. Marea era joasă, descoperind o plajă de nisip alb şi fin, la picioarele falezei abrupte. În depărtare, se auzea zgomotul înăbuşit al valurilor care se spărgeau de stânci.

Cu paşi lenţi, fata urmă poteca până la un dig vechi aflat în prezent complet în ruină. Acest loc o surprindea. Se aştepta să găsească o plajă pietroasă şi nu acest peisaj aproape mediteranean. Vara, familii întregi trebuie că făceau picnicuri, copiii veseli alergând pe stânci în speranţa imposibilă de a prinde pescăruşi.

Marnie dădu cu piciorul furioasă într-o piatră! Hotărât, regreta că venise la Culla. Voia să găsească frig, singurătate şi nu plaje cu nisip fin, vecini ospitalieri. Coborând la dreapta, ea se îndreptă către poalele falezei, acolo unde marea fierbea prinsă într-un vârtej de curenţi. Acolo, ţărmul era presărat cu resturi lăsate de valuri, bucăţi de lemn şi de cărbune, cutii de conserve goale aruncate de către un vapor în trecere... Briza părea mai puternică aici, făcând să fluture eşarfa Marniei şi lipindu-i şuviţe de păr de fată. Asta se potrivea perfect cu dispoziţia ei; îşi continuă plimbarea în aceeaşi direcţie. Ajunsă la baza peretelui de stâncă, ea ridică ochii şi zări un soi de mică peşteră naturală între două ieşituri stâncoase. Se căţără de îndată şi, aşezată pe vine în interior, putu contempla largul, la adăpost de vânt: mişcarea continuă a oceanului, puterea lui nemărginită, valurile care veneau unul după celălalt, se spărgeau de blocurile de stâncă într-o explozie de spumă, se retrăgeau pentru a reveni imediat... Acest spectacol o fascină pe Marnie un timp.

Marea îi părea furioasă, dezlănţuită... Şi cât de diferită

faţă de Tamisa, placidă şi lentă! Mergând pe lângă acel fluviu londonez, ea nici nu-l vedea. Cu excepţia zilei când fusese invitată la o serată pe un şlep acostat la chei. Îl luase şi pe Alan, insistând să meargă şi el deşi acesta îşi exprimase dorinţa să rămână acasă. Era în plină perioadă de examene – ţinea să se odihnească şi să repete.

În timpul petrecerii, cineva detaşase şlepul în secret, pusese motoarele în funcţiune şi ambarcaţiunea alunecase spre estuar. Se întorseseră abia a doua zi dimineaţa. Alan fusese furios, ea-şi amintea. Era una din rarele dăţi când îl văzuse manifestându-se. Totuşi nu fusese nimic faţă de ziua în care o acuzase c-o omorâse pe femeia vieţii lui…

Marnie închise ochii şi-şi apăsă pumnii strânşi de tâmple pentru a alunga amintirea crâncenă. Dar nu era o soluţie bună. Băiatul, la spital, îi spusese: „Nu vei putea niciodată să uiţi ce s-a întâmplat, deci va trebui să înveţi să trăieşti cu asta, să accepţi”.

Avea el oare dreptate? Dacă lăsa imaginile să-i invadeze mintea, poate va reuşi în cele din urmă să alunge fantomă care se înălţa la picioarele patului ei în fiecare noapte, o fantomă cu mască de sânge…

Cu dinţii strânşi, pleoapele închise, Marme se obligă să se întoarcă înapoi, în anul precedent. Atunci lumea îi părea minunată, ea era iubită, protejată, nimic nu i se putea întâmpla. În acea zi de Crăciun, îşi luase maşinuţa, fericită la ideea de a petrece sărbătorile în familie, cu tatăl ei şi mama vitregă, care întotdeauna îi ţinuse loc de mamă. Era, îşi amintea, foarte încântată: tocmai semnase un contract de trei luni ca manechin într-o casă de modă pariziană. Pentru a sărbători cum se cuvine evenimentul, ea cumpărase cadouri foarte costisitoare pentru toată lumea: un vas de porţelan vechi pentru mama sa vitregă, sticle de vin rar pentru tatăl ei, un flacon de parfum pentru sora ei mai mare, Sue. Aceasta lucra la bibliotecă din micul lor orăşel natal. Era foarte rezervată. Nu ieşea niciodată cu

tinerii… Şi pentru Alan, cumpărase butoni de aur, gravaţi cu iniţialele lui. Dragul de Alan! Va fi atât de bine să-l revadă! Ea spera totuşi ca el să nu-i ceară să fixeze o dată pentru căsătorie. Ţinea cu adevărat să petreacă trei luni la Paris. Cine ştie? Asta poate îi va aduce alte propuneri interesante de lucru?

Aveau destul timp. Categoric, ea-l iubea pe Alan, îl iubise din ziua în care el se instalase în vecinătate şi când Sue îl invitase să cineze la ei. Sue avea atunci nouăsprezece ani şi Marnie şaptesprezece. La prima privire, Alan se îndrăgostise nebuneşte de această adolescentă abia îmbobocită. Marnie era încă la liceu, Alan îşi începea studiile veterinare. Nu se punea problema ca ei să se căsătorească imediat. Dar Alan insistase să se logodească fără a mai aştepta. Îşi vânduse maşina şi-i oferise un inel Marniei.

Trecuseră cinci ani. Alan îşi obţinuse diploma. Dar între timp, Marnie începuse o carieră strălucitoare de manechin. Ea insistase s-o urmeze, pretextând că aveau nevoie de bani pentru a-şi cumpăra o casă. De fapt, ea găsea situaţia foarte plăcută: o meserie interesantă, o celebritate relativă, o cohortă de tineri care o înconjurau şi Alan, iubitor şi liniştitor, răbdător… Uneori, când erau singuri, el se lăsa transportat de dragostea lui pentru Marnie. Atunci o imploră să se căsătorească cu el… Acum. Acum. Marnie. Nu vezi câtă nevoie am de tine?”

Fata se agită în adăpostul ei de stâncă, cu ochii fixaţi în larg. Cuvintele lui Alan îi răsunau în minte ca strigătele pescăruşilor. Ea nu văzuse nimic, până când fusese prea târziu. Pe atunci ea se mulţumea să râdă şi să-l sărute, să-i promită tot ce dorea el, dar nu imediat, mai târziu, aveau o grămadă de timp.

Ea ar fi trebuit să înţeleagă de la sosire, în acea zi de Crăciun. Domnea o atmosferă încordată; Sue evita s-o privească. Tatăl ei, a cărui preferata fusese întotdeauna, se

arăta deosebit de tandru şi curtenitor cu ea. Alan ajunsese seara, după închiderea cabinetului. Marnie alergase să i se arunce în braţe, atât de fericită, atât de exuberantă. Ea abia remarcase ridul de nelinişte care-i încreţea fruntea, sărutul prea scurt ca răspuns la al ei.

La cină, Marnie povestise cu animaţie recenta ei călătorie în America de Sud. Tatăl ei se străduia să-i dea vesel replica. Ceilalţi, tăcuţi, zâmbeau la fiecare anecdotă nouă, dar acele zâmbete nu ajungeau niciodată la ochi.

Lovitura porni după ce se termină masa. Erau instalaţi toţi în salon, unde se serviseră lichioruri. După o tăcere grea, mama vitregă a Marniei luă brusc cuvântul.

— Nu putem petrece toată seara ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic…

Domnul Adams vru s-o facă să tacă cu un gest, dar ea se întoarse spre el.

— D… Da, ştiu, voiai s-o laşi pe Marnie să-şi petreacă sărbătorile în linişte. Dar nu este drept fată de Sue şi Allan. Ea trebuie să fie pusă la curent.

— La curent? Cu ce? Dumnezeule! Ce feţe serioase! glumi Marnie.

Nimic grav, desigur, gândi ea…

Alan se ridicase în timp ce doamnă Adams vorbea. Îşi puse jos paharul.

— Ar fi mai bine să vorbesc singur cu Marnie.

Imediat, Sue se îndreptă.

— Nu! Rămân şi eu.

Zâmbetul dispăru de pe faţa Marniei.

— Ce este? Ce se întâmplă?

Domnul Adams o luă pe soţia lui de braţ.

— Hai să mergem în camera de alături… Marnie, draga mea fetiţă…

El ridică din umeri cu un aer neputincios, apoi ieşi foarte repede, urmat de soţia sa. Încet, Marnie se uită pe rând la sora şi logodnicul ei. Amândoi erau foarte palizi. Sue, acum

îşi dădea ea seama, avea ochii încercănaţi. Chiar înainte că Alan să vorbească, Marnie ghicise.

— Marnie, îmi pare rău, dar trebuie să-ţi cer să rupem logodna. Vreau să mă căsătoresc cu Sue…

Ea nu răspunse. După un moment de tăcere, el reluă:

— …Asta s-a întâmplat încetul cu încetul între noi. Dar de două luni am înţeles că ne iubim şi…

Un val de furie o cuprinse pe tânăra fată.

— Inutil să continui, îl întrerupse ea cu o voce plină de dispreţ. N-am chef să aflu în amănunt cum mi-a sedus sora mea logodnicul pe la spate. Nici nu doresc să aflu cum ai putut fi atât de slab ca să te laşi convins…

Vocea sa urcase progresiv până la urlet.

— Ce-a făcut ea? Te-a încântat cu complimente? S-a aranjat să fie tot timpul disponibilă? Doamne! Aveam încredere. Aveam încredere în amândoi!

Marnie se întoarse pe călcâie, nefiind în stare să suporte vederea lor. Alan se apropie.

— Marnie, te rog. Încearcă să înţelegi. Adesea, am avut nevoie de tine, cu disperare; dar tu erai mereu la Londra, sau în străinătate. Uneori m-am simţit atât de singur…

— Singur?! izbucni ea întorcându-se repede spre el. Şi eu? Eu nu m-am simţit niciodată singură, după părerea ta? N-am avut niciodată nevoie de tine?

Încet, Alan scutură din cap.

— Nu, nu cred. Erai prea absorbită de cariera ta ca să te gândeşti la mine. Altfel, am fi fost deja căsătoriţi de ani de zile.

— Foarte bine, am înţeles. Dar era necesar să mergi atât de departe pentru a obţine ce doreşti? Chiar trebuia s-o implici pe Sue în această afacere?

— Ce vrei să spui?

— De acord, ne vom căsători. Cât mai curând posibil, fiindcă asta este dorinţa ta.

— Marnie!

El o contemplă stupefiat. Cu un mic zâmbet, fata îi puse mâinile pe piept.

— Nu!…

Brusc, Sue o smulsese de lângă Alan.

— …Nu te mai vrea, înţelegi? L-ai obligat să aştepte prea mult timp. Dragostea lui pentru tine a murit. Tu ai omorât-o, cu egoismul tău.

Sue vorbea cu o voce puternică, dar fără furie, aproape cu tristeţe.

— Şi crezi că pe tine te iubeşte? o luă în râs cu cruzime Marnie. Nici măcar nu s-a uitat la ţine de când ne-am cunoscut. S-a îndrăgostit imediat de mine şi mă va iubi întotdeauna!

Sora ei tresări la această lovitură, dar îşi păstră calmul.

— Nu, de fapt el nu mă iubeşte. Dar eu îl iubesc… din prima zi. Şi pot să-i dau ceea ce-şi doreşte: un cămin, o companie şi, şi…

Ea îşi îndreptă brusc bărbia, într-o atitudine de sfidare.

— Şi o să-i dau un copil.

Vreme de un lung moment, Marnie fu incapabilă să articuleze un cuvânt. Apoi bâigui cu o voce sugrumată:

— Tu… tu o să ai un copil?… Nu-i adevărat! Nu cred!

Dar o privire spre logodnicul ei o convinse de contrariu. Sue îşi puse mâna pe braţul lui Alan şi acesta îi acoperi mâna cu a lui, într-un gest protector.

Inexplicabil, acel ultim gest sfâşia voalul de neîncredere al Marniei. Pentru prima dată în viaţa ei, cineva o rănea şi unica ei dorinţă fu să rănească la rândul ei. Tremurând de mânie, se întoarse către Sue.

— Nenorocita! Ai făcut-o în mod intenţionat! Pentru tine era singura posibilitate de a te mărita!… Şi tu, adăugă ea arătând cu un deget acuzator spre Alan, cum ai putut? Nu vezi că ai fost tras pe sfoară?…

Torturată de durere şi ură, scoasă din minţi ea lansa în cele din urmă:

— …Ei bine, vă doresc multă fericire! Sunteţi făcuţi unul pentru altul! Cât despre copilul vostru, el va fi viclean, las, şi de două ori trădător!

Sue plângea fără să se ferească, Alan era livid. Făcând stânga-mprejur, Marnie o luă la fugă pentru a-şi ascunde lacrimile de suferinţă. În antreu, îl auzi pe taică-său strigând-o, dar nu se opri. Luând din mers cheile de la maşină, ieşi din casă fără să mai închidă uşa. Maşina ei era parcată pe alee. Fără să ştie cum, puse motorul în funcţiune. Tatăl ei apăru în prag urmat de ceilalţi.

— Nu, Marnie. Nu! Aşteaptă!

Dar ea dăduse deja înapoi, într-un scrâşnet de pneuri. Cineva deschise portiera pasagerului, năvălind lângă ea. Era Sue.

— Marnie! Nu fi proastă! Fugă nu va rezolva nimic!

— Taci! Nu vreau să vorbesc cu tine!

Cu piciorul pe accelerator, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, fata ieşi pe poartă. Era foarte frig, dar ea nu simţea nimic. Sue o imploră să oprească, să se întoarcă, dar Marnie nu asculta nimic. În strada întunecată şi îngustă ea mări şi mai mult viteza. Asfaltul drumului îngheţat scânteia în faţa farurilor. Din sens invers venea o maşină; aceasta derapă dintr-odată pe polei şi veni drept spre cele două surori. Marnie avu timp doar să schiţeze un gest pentru a frâna. Maşina era deja peste ele, aerul rece şi nemişcat al acestei nopţi de Crăciun răsună de zgomot de fiare.

Marnie nu leşină, nu avu acest noroc. Trebui să rămână în maşina răsturnată aşteptând sosirea ajutoarelor. Conştientă… În timp ce sângele, viaţa surorii sale, se scurgeau încet din faţa şi trupul ei ciopârţit. Ştia că dacă ar fi avut timp – să întoarcă volanul, ea ar fi fost moartă, ea şi nu sora ei.

O duseră la spital, doborâtă de şoc, dar neatinsă fizic, fără măcar o zgârietură. Poliţia veni s-o liniştească. Ea nu era de vină, celălalt conducător era beat. Şi tatăl ei o vizită,

dar el îmbătrânise subit. Prăbuşit în scaun, cu faţa ridată şi palidă, putea să-şi privească fiica în ochi...

Ea se duse la înmormântare. Înfruntă feţele îngrozite sau plecate ale prietenilor familiei... Alan îi dădu ultima lovitură acuzând-o că o omorâse intenţionat pe Sue.

...Marnie se întoarse la Londra, încercând să reînceapă să lucreze. După câtva timp ea se prăbuşi şi trebuiră s-o ducă iarăşi la spital. Depresie nervoasă, diagnosticară medicii. O ţinură mai multe săptămâni. Alan şi părinţii lui nu veniră s-o vadă nici măcar o dată. Spitalul totuşi îi înştiinţase.

În cele din urmă, fu externată. Sufletul încă îi sângera, dar ea era în prezent capabilă să-şi ascundă suferinţa sub o mască rece şi rezervată.

La ieşirea din spital, Marnie îşi vându toate hainele, bijuteriile, mobilele. Cu economiile ei şi banii de la asigurare, închirie căsuţa de la Taornish pentru un an. Îi rămânea cu ce să se hrănească în timpul şederii acolo. Avea nevoie să fugă de lume. În pace şi izolare, îşi va regăsi poate liniştea spiritului. Plecase fără să anunţe pe nimeni, luându-şi doar strictul necesar...

Marnie se smulse în cele din urmă din amintirile ei dureroase. Mareea avusese timp să urce din nou. Dacă nu se grăbea să plece, în curând va fi izolată de potecă. Avea membrele înţepenite, mâinile şi picioarele îngheţate. Ar fi fost atât de uşor să rămână acolo, nemişcată, aşteptând să fie cuprinsă de frig până când n-ar mai simţi nimic... Totuşi, se strădui să coboare pe plajă şi să reia drumul spre casă.

Trecând pe lângă ferma vecinului său, fata grăbi pasul, dar nu era nici urmă de bărbat sau de câine. Pe portiţa grădinii era gravat un cuvânt:

Scauacheidh... în galeză. Nu înţelegea semnificaţia şi nu putu nici măcar să bănuiască pronunţia.

Era foarte frig în casă. Într-o magazioară, Marnie găsi petrol pentru grupul electrogen, un morman de buşteni şi saci de turbă uscată. Adună un braţ de lemne şi imediat ce

intră în casă, se apucă să cureţe cenuşa din cămin. Niciodată nu mai aprinsese un foc; folosi mai multe chibrituri înainte de a obţine un rezultat. În cele din urmă, flăcări înalte şi galbene începură să danseze. Fericită de succesul său, Marnie îşi încălzi nişte mâncare congelată şi reveni să mănânce în faţa căminului... Deja, focul se stingea.

Alergând, se duse să caute bucăţi de turbă din rezervă şi puse patru bucăţi peste buşteni. Lemnele se prăbuşiră sub greutatea turbei şi focul se stinse. Fata trase o înjurătură şi scormoni violent cu vătraiul. Doamne! Nu ştia nici măcar să întreţină un foc! Mâncarea, răcită, era de nemâncat. Acoperindu-şi faţa cu mâinile, Marnie se blestemă că venise aici. Strânse din dinţi, gata să plângă.

Dintr-odată, auzi un fluierat. Ridicând capul, alergă la fereastră. Bărbatul din casa cu nume de nepronunţat sosea, fără câinele lui de astă dată. Avea o sticlă sub braţ şi cu faţa întoarsă în sus, urmărea un stol de păsări. Până atunci, ea-l văzuse noaptea sau de la distanţă. Fără să-şi dea seama, începu să-l cerceteze. Ceva la el îţi reţinea atenţia. Nu erau hainele lui, foarte obişnuite de altfel: blugi, un pulover irlandez şi o haină închisă la culoare, suficient de largă. Trebuia să fi avut în jur de treizeci de ani; era frumos, slab, cu faţa ascuţită, ochi gri sub sprâncene negre subţiri, pometi înalţi şi o bărbie voluntară. În ciuda taliei înalte şi a umerilor laţi, se mişca cu graţia şi forţa unui animal mare. Poate că expresia lui era elementul cel mai remarcabil la el. Avea un aer aspru, sigur pe sine, independent. Da, din el emana un adevărat magnetism.

Marnie tresări. El împingea portiţa de la curtea ei şi urca pe potecă. Rapid, ea se trase înapoi, se asigură că uşa era bine închisă cu cheia şi urcă în fugă până pe palierul de la primul etaj. El bătu la uşă. Ca împinsă de un resort, fata se mişcă şi mai repede şi se grăbi să intre în camera ei. Dar fereastra dădea în spatele curţii şi nu mai putu să vadă

nimic. Cu inima bătându-i, ea aşteptă. El bătu din nou, cu mai multă putere. Blestemat să fie! De ce nu pleca? În cele din urmă îl auzi îndepărtându-se şi oprindu-se lângă portiţă. El nu putea s-o vadă, dar ştia că ea era acolo.

Mai târziu, în timpul după-amiezii, Marnie reuşi să aprindă un foc doar din lemne. În ciuda tuturor eforturilor ei, turba refuza să se aprindă. În acest ritm, rezerva ei de lemne nu va ţine multă vreme şi n-avea mijloace să cumpere altele. Îşi aminti atunci de bucăţile de cărbune şi de scândurile eşuate pe plajă. Mâine se va duce să le strângă. Astăzi era prea târziu. Deja se lăsa noaptea. Era timpul să tragă draperiile, să alimenteze focul şi să citească un roman până va fi prea obosită să-şi ţină ochii deschişi.

Tânăra fată se sculă târziu a doua zi dimineaţa. Rămase mult timp în pat. Era cald şi oricum, n-avea niciun motiv special să se scoale. Apoi îşi aminti de lemne. Dacă nu se ducea să le strângă, mareea le va lua din nou. Totuşi, nu se grăbi. Aşezată în faţa oglinzii, îşi perie îndelung părul blond. Ce schimbată era fără machiaj! Altă dată petrecea ore întregi cu machiajul, mai ales când prezenta rochii de seară. Ce uşurare era când poză pentru haine obişnuite! Dar chiar şi atunci trebuia şi mai mult fard de ten şi fard pentru pleoape pentru a înfrunta lumina proiectoarelor din studiouri. Imaginea ei astăzi, atât de palidă, era cea a unei străine... sau a unei fantome.

Vântul se liniştise. Cerul era senin. Vizitatorul din ajun nu se vedea. Verificase înainte de a ieşi, dar grăbi totuşi pasul când trecu prin faţa casei lui. Locuia singur? Dacă era căsătorit, soţia lui ar fi venit în mod sigur cu el, ieri... Marnie îşi reveni, nemulţumită. Puţin îi păsa dacă el era însurat sau nu! Voia doar să fie lăsată în pace.

La capătul drumului, după culoarul de stânci, fata se opri uluită. Un vapor mare era ancorat în golf, legănându-se lin pe valuri. Pe ţărm era o barcă pneumatică.

Marnie ezită, făcu gestul de a pleca în fugă, dar nu era

nimeni pe plajă. Vaporul părea pustiu. Încet, ea se apropie de barcă. Pe una dintre laturi era pictat un nume în galeză şi încreţindu-şi ochii, ea zări acelaşi nume pe vaporul cel mare. Probabil îi aparţinea lui Erwan MacNeil, vecinul ei. Se servea de golf ca de un port? Ar regreta să nu mai poată veni să se plimbe pe aici. Acest loc se potrivea cu starea ei de spirit – singuratică, rece şi pustie…

Timp de o oră, fata adună scândurile şi făcu o grămadă în susul plajei, ferită de valuri. În cele din urmă, obosită de efort, se opri şi se odihni înainte de a-şi relua drumul spre casă. Luă bucăţile cele mai mici, regretând că nu-şi luase o frânghie să le lege. Va reveni cu un ferăstrău pentru a le tăia pe cele mai groase.

Încetişor, o porni la drum. Povara era grea, ea gâfâia un pic, inspirând guri de aer sărat şi proaspăt. Deodată îşi dădu seama de un miros nou. Ridicând ochii înţepeni brusc. MacNeill, aşezat neglijent pe o stâncă plată, fuma o ţigară, chiar în locul unde drumul se îngusta pentru a trece printre pereţii de stâncă. Câinele îi era aşezat la picioare, cu urechile ciulite, gata să sară. Imposibil să-l ocolească, el bloca complet trecerea. Marnie se întrebă o clipă dacă nu trebuia s-o ia înapoi, dar el părea gata să rămână pe stânca lui ore întregi. Nehotărâtă, ea făcu câţiva paşi. Bărbatul se întoarse către ea. Atunci Marnie avu intuiţia că el se aşezase intenţionat în acel loc pentru a-i aştepta trecerea. Copleşită de o furie neputincioasă, ea înaintă cu un pas hotărât.

— Bună ziua!

În momentul în care ea ajungea, el se ridicase şi se plasase de-a curmezişul drumului.

Marnie îl salută cu un gest scurt din cap şi vru să-l ocolească, dar prezenţa câinelui o împiedica.

— Mă numesc Erwan MacNeill. Locuiesc în casa care se află între a dumitale şi mare.

Ea clătină iarăşi din cap, cu ochii plecaţi. De ce oare nu

se dădea la o parte? El îşi aruncă ţigara.

— Legătura aceea de lemne pare grea. Lasă-mă să te ajut s-o duci până acasă.

El întinsese braţul, dar fata se dădu repede înapoi.

— Voi reuşi singură, mulţumesc. N-ai putea, te rog, să-ţi chemi câinele? Aş vrea să trec.

— Am venit ieri să-ţi fac o vizită, să mă prezint şi să-ţi aduc o sticlă cu vin, spuse el, neluându-i cererea în seamă intenţionat. Este obiceiul de pe insulă. Toţi noii vecini sunt întâmpinaţi cu mâncare şi o sticlă de vin…

Cum ea nu răspundea nimic, el reluă:

— …Morag Ferguson ţi-a făcut un cadou în ziua sosirii, dar i l-ai înapoiat. După ea, păreai foarte iritată. Îi este teamă că te-a jignit într-un fel sau altul. De aceea mi-a cerut să vin să-ţi explic tradiţiile noastre şi să…

— Bine, ţi-am ascultat explicaţia, îl întrerupse Marnie cu brutalitate. Ai putea acum să te dai la o parte din drumul meu?

Lemnele deveneau foarte grele: ea era obosită şi se grăbea să termine. Faţa lui Erwan MacNeill se aspri.

— Un minut, domnişoară. Trebuie cel puţin…

Marnie era la capătul puterilor. Slăbi legătura poverii şi lemnele se rostogoliră cu zgomot. Câinele fugi scheunând.

— Oh! La naiba! exclamă fata, în pragul lacrimilor. Este vina dumitale! Lasă-mă să trec!

Ea-l împinse cu violentă. Luat din scurt, el se dădu automat înapoi şi Marnie o luă la fugă.

— Aşteaptă!

Fără să asculte, ea-şi continuă cursa. Câinele începu să latre asurzitor. O să se ia după ea?

Marnie, îl auzi pe bărbat ordonându-i „Jos” şi doar ecoul paşilor ei singuratici răsună pe drum.

Cum ajunse, trânti uşa după ea, o încuie de două ori şi se sprijini de ea, clătinându-se, cu inima bătând de să-i spargă pieptul. După câteva secunde, traversă încăperea şi se lăsă

să cadă pe divan, în continuare respirând greu. Doamne! Nu mai fugise atât de repede şi de mult, de ani de zile!

Încetul cu încetul, îşi regăsi respiraţia şi începu să reflecteze. De acum nu va mai îndrăzni să se întoarcă pe plajă să ia lemne, de frică să nu-l întâlnească. Ce naiba voia? Ei puţin îi păsa dacă o jignise pe Morag sau pe oricine altcineva! Venise aici să găsească pace şi singurătate şi acum, chiar şi golfuleţul îi era interzis!

Foarte agitată, intră în bucătărie să-şi pregătească ceva de mâncare şi aprinse toate ochiurile electrice ale plitei pentru a alunga frigul din încăpere. Cam o jumătate de oră mai târziu, i se păru că aude un zgomot în faţa uşii. Când se uită pe geam văzu doar partea din spate a unui Land Rover pe drumul către orăşel. Îşi aminti că văzuse maşina în spatele casei lui MacNeill. Perfect; era deci plecat. Cât timp va lipsi? Dacă luase maşina, precis se ducea la Ardsay. Asta îi lăsa timp să se întoarcă la plajă şi să ia lemne.

Fără să mai aştepte, Marnie îşi puse hanoracul şi cizmele. Înfăşurându-şi eşarfa, deschise uşa… şi se opri trăsnită. Nu numai legătura de scânduri din acea dimineaţă, dar chiar şi cele mai groase… Totul era acolo, tăiat şi aranjat cu grijă, în faţa uşii ei. Timp de o secundă, rămase cu gura căscată, nefiind în stare să înţeleagă. Apoi îşi aduse aminte de zgomotul auzit. Acel bărbat, MacNeill! Probabil pusese lemnele în tăcere… Tânăra mai contemplă un moment lemnele înainte de a intra trântind uşa. Dacă-şi închipuia că-i face o plăcere aducându-i acele lemne, el se înşela! Chiar dacă va crăpa, nu va folosi nicio aşchie! Era perfect capabilă să-şi aducă propriile ei lemne, slavă Domnului, şi n-avea nevoie de nimeni.

În cele două zile următoare, Marnie se servi de lemnele de rezervă pentru a-şi alimenta şemineul. Ploua torenţial şi oricum, n-avea chef să iasă. Îşi petrecu cea mai mare parte din timp citind. Etajerele erau înţesate cu cărţi de toate genurile, romane moderne şi clasice, lucrări practice despre

navigaţie şi pescuit, ghiduri turistice ale Hebridelor. Faţă le parcurse pe acestea din urmă, dar se plictisi repede. Nu voia să înveţe nimic despre insule. Alese deci un roman de science-fiction şi se cufundă într-o lume de vis, mult mai plăcută decât cea reală.

În cea de a treia zi, totuşi, ajunse aproape la capătul rezervei de lemne. Hotărî să mai încerce o dată blocurile de turbă. Încercă să procedeze ştiinţific, dar nu-i folosi la nimic. În disperare de cauză, fata apucă bidonul de petrol şi vărsă din plin peste turbă. La început nu se produse nimic. Deodată, cu o explozie, o perdea de flăcări se înalţă spre coşul şemineului. Un nor de funingine şi fum invadă încăperea. Marnie începu să tuşească şi ridică un braţ pentru a-şi proteja faţa. Cu celălalt, aţâţă febril combustibilul. Situaţia nu făcu decât să se înrăutăţească. Un bubuit surd şi constant venea de pe coş, bucăţi de funingine arzândă cădeau în cămin. Oh, nu! Şemineul lua foc! Tuşind, cu ochii plini de lacrimi, ea fugi la uşa de la intrare, descuie şi ieşi în ploaie, antrenând cu ea un nor gros de fum. Vântul care năvăli în cameră înteţea flăcările.

Ridicând ochii, Marnie zări o lumină galbenă care ieşea din acoperiş prin cos. Doamne! Ce trebuia să facă? Apă... Trebuia să se întoarcă şi să arunce apă în şemineu.

Fata îşi acoperi nasul şi gura cu o mână şi se întoarse spre uşă. Se auziră paşi în spatele ei şi o mână o împinse fără menajamente.

— Rămâi aici, mă ocup eu.

Fără să-i arunce măcar o privire, Erwan MacNeill se năpusti în casă. Uitând totul, Marnie se grăbi în urma lui. El stingea focul îndesând blocuri de turbă deasupra. Cum de nu se gândise?

— Îmi dai voie? Mă pot descurca şi singură! spuse ea cu o voce indignată.

Un nou acces de tuse o împiedică să continue. El se îndreptă cu un aer istovit peste măsură, îi apucă braţul şi o

conduse afară.

— Nu te mai mişca de aici! îi ordonă el sec.

Scandalizată, Marnie îşi strânse pumnii. Ce tupeu! făcu un pas spre el, dar se opri de îndată văzându-i faţa. O provoca, o sfida. „Încearcă!” părea el să-i spună. Ea nu era de talie pentru a se măsura cu el şi o ştia. Se mulţumi deci să-l privească cu un aer răuvoitor, dar nu făcu niciun gest. El intră iar în casă. În curând, flăcările se stinseră.

— E-n regulă, poţi veni acum.

Încet, fata înainta în încăpere. MacNeill examina bidonul de petrol cu un aer sumbru. Obrazul îi era brăzdat cu negru şi pete de funingine îi murdăreau puloverul alb. O pojghiţă de funingine acoperea pardoseala şi mobilele.

— Nu reuşeai să aprinzi focul şi te-ai servit de asta, nu-i aşa? De ce n-ai folosit lemnele pe care le-ai strâns de pe plajă?

— Dumneata mi le-ai adus, ripostă ea.

El se încruntă.

— Ascultă, domnişoară Adams, eu nu ştiu ce…

— De unde-mi ştii numele?

— De la Morag Ferguson, bineînţeles, se miră el.

— Chiar? în cazul acesta ea ţi-a povestit probabil că nu voiam s-o mai văd pe aici. Ei bine, este valabil şi pentru dumneata, domnule. Aş fi putut foarte bine să sting focul şi singură, dacă nu m-ai fi împiedicat!

— Da? Dă-mi voie să mă îndoiesc. Probabil că ai fi petrecut ore întregi vărsând găleţi de apă peste flăcări, cu un rezultat jalnic. Şi chiar dacă focul s-ar fi stins până la urmă, ai fi avut cel puţin o încăpere inundată!

Această remarcă foarte aproape de adevăr o scoase pe Marnie din sărite.

— Bine, ţi-ai îndeplinit operaţiunea de salvare! Acum te rog să ieşi! izbucni ea cu răutate.

Erwan MacNeill o observă un moment, cu sprâncenele încruntate, ca şi cum era pe punctul de a-i riposta violent.

Totuşi, întinse mâna spre ea.

— Ascultă, nu ştiu ce ai împotriva persoanelor serviabile, dar nu poţi trăi într-o comunitate izolată ca aceasta fără să contezi pe ajutorul vecinilor. Noi ne ajutăm reciproc. N-ai lăsat-o pe Morag să te înveţe măcar cum să aprinzi un foc de turbă şi iată rezultatul… Este o tehnică întreagă. Trebuie să stivuieşti cu grijă blocurile pentru a…

— Nu vreau să ştiu. Nu vreau să învăţ să folosesc turba sau orice altceva. N-am nevoie de ajutor, mă auzi? Vreau să fiu lăsată în pace!

Ea ridicase progresiv vocea, ochii prea strălucitori trădându-i emoţia.

— …Lasă-mă deci în pace!

Ultima ei frază păru să răsune lung în încăpere. Erwan MacNeill o privi îndelung, Apoi, deliberat, puse bidonul pe pardoseală şi se îndreptă către uşă. Se opri în prag, se întoarse…

— Foarte bine… domnişoară Evans. Va fi precum doreşti… Când îţi vei regăsi o fărâmă de bun-simţ, vei şti unde să mă găseşti…

Zâmbi sarcastic.

— …Dacă nu, îmi va face plăcere să te însoţesc cu maşina la Ardsay, unde vei putea lua vaporul spre Anglia. Fiindcă dacă vei continua aşa, nu vei rezista multă vreme la Taornish, îţi garantez!

Cu o plecăciune ironică, el plecă.

CAPITOLUL III

Marnie rămase singură în salonul îngheţat. Mobilele şi draperiile erau negre de funingine, ploaia adusă de vânt udase pardoseala şi covorul. Avea părul umed, tremura de frig. Încet, se aşeză pe sofa, profund abătută. Fusese nebună că venise să se instaleze în nordul Scoţiei, într-o casă care n-avea nici măcar încălzire centrală. Singura soluţie înţeleaptă era să-şi facă valizele şi să plece imediat, în Spania de exemplu, sau într-o altă ţară caldă şi însorită.

Fata se ridică cu o săritură şi fugi în camera ei. Scoase valiza din dulap şi-şi aruncă lucrurile grămadă. Există problema banilor, bineînţeles, dar ea abia dacă stătuse o săptămână. Agentul imobiliar ar accepta, desigur, să-i înapoieze cea mai mare parte a celor trei luni plătite în avans. Va trece pe la el când va pleca. Şi i-ar trebui să găsească o maşină pentru a coborî în port... înţepeni subit. Ce spusese acel odios MacNeill? Că ar fi încântat s-o însoţească dacă se hotăra să plece.

Marnie se lăsă să cadă pe pat. Chiar avea de gând să capituleze atât de repede? La capătul a şase zile? Să-i dea acelui bărbat insuportabil ocazia de a râde de ea? „Ţi-am spus-o?” Ah! Dumnezeule! îşi imagina deja reacţia lui!... Fata se uită în jurul ei. Hainele îi zăceau prin cameră, aruncate pe jos pe măsură ce se schimba. Părul era ne făcut... Cine în afară de ea ar vedea? Şi întreaga casă era în aceeaşi stare. Vasele murdare se îngrămădeau în chiuvetă, cărţile citite nu erau puse pe etajere... Casa era atât de curată şi ordonată când sosise acum câteva zile!

Dar Marnie se simţea apatică, de luni întregi... De parcă îşi pierduse toată puterea, toată energia. Şi oricum, la ce bun să se ocupe de casă... Sau de ea însăşi?

Se aplecă în faţă şi-şi examina faţa în oglindă, văzând-o cu adevărat pentru prima oară de multă vreme. Părul ei cu reflexe aurii... Altă dată fusese mândria ei cea mai mare;

acum cădea lăţos şi fără luciu, pe umeri. Apucând un prosop, îl uscă, dar asta nu-i redădu luciul de altă dată. Nu se obosise să-l spele de când sosise, nu se obosise să facă nimic, în realitate. Lâncezise într-o stare de pasivitate şi depresie unde nu mai conta nimic.

Dar în fond, nimănui nu-i păsa de ea, de ce să mai aibă grijă de sine?... Aplecându-şi capul îşi privi mâinile. Ce neglijate erau şi ele! Negre de funingine, unghiile rupte de la căratul lemnelor.

Bine. Dacă nu exista încălzire în casă, era totuşi mereu apă caldă în cantitate mare. Marnie îşi spălă părul şi rămase mult timp în baie. În sfârşit, îi era cald pentru prima oară în ultimele zile.

Petrecu restul zilei curăţind casa. Îi trebuiră ore ca să îndepărteze funinginea din salon. Treaba fiind terminată, se uită în jurul ei cu satisfacţie. Dacă ar găsi un mijloc de încălzire, această căsuţă ar fi foarte plăcută.

În picioare în mijlocul încăperii, în faţa unui foc bun de lemne, Marnie luă o decizie. Nu va mai încerca să fugă. Va rămâne la Taornish cel puţin o lună. Ziua începuse foarte prost, dar se simţea cu mult mai bine acum, mult mai în stare să înfrunte viaţa. O lumină dansă în ochii ei albaştri.

Îi va face mare plăcere să-i dovedească acelui odios de MacNeill că putea să se descurce singură, fără ajutorul nimănui.

A doua zi, dimineaţă, Marnie părăsi casa devreme. O luă la stânga pe drum, trecând prin faţa fermelor cătunului cu un sentiment de jenă: probabil că o spionau din spatele perdelelor. Totuşi, ea-şi continuă drumul cu mândrie, cu capul sus şi ajunse în curând la încrucişarea cu drumul principal din Culla. Se uită la stânga şi la dreapta fără a zări staţia de autobuz. Fata începu să meargă în direcţia Ardsay, sperând în orice clipă să vadă sosind autobuzul.

Când se sculase, o mantie groasă de ceaţă acoperea colinele în prezent, briza luase cu ea ceaţa spre Atlantic.

Colinele luceau că blocurile de granit în soare. Un covor de iarbă foarte verde se întindea până la poalele stâncilor. Turme de oi cu boturi negre păşteau pe câmpie. Pe cer, pescăruşii se învârteau fără încetare.

Un poştaş pe bicicletă trecu pe lângă ea, în drum spre Taornish. O salută şi Marnie îi răspunse printr-un semn din cap. Apoi drumul fu pustiu din nou. Tânăra fată parcursese în jur de doi kilometri când auzi un zgomot de motor în spate. Şosea un vechi autocar hodorogit şi zgomotos. Ea ridică braţul şi acesta se opri în faţa ei.

Găsi un loc liber în mijlocul maşinii şi se aşează, roşindu-se sub privirile curioase ale călătorilor. Toată lumea tăcu la sosirea ei. Apoi, un copil puse o întrebare în galeză şi, ca la un semnal, toată lumea reîncepu să vorbească.

Ardsay era punctul terminus, Marnie coborî în port să asiste la sosirea pescarilor. Tocmai reveneau bărcile mici. Pescarii trăgeau năvoadele pe ţărm şi le imobilizau sub butoaie enorme. Mirosul de peşte domnea peste tot. Corpurile argintii se revărsau în cascade, în coşuri. Le duceau apoi într-un hangar apropiat să le spele şi congeleze. Păsările de mare se roteau cu ţipete ascuţite deasupra portului, gata să se afunde în mare pentru a lua resturile, sau uneori chiar peşti întregi care cădeau înapoi în apă.

La capătul unui debarcader, un grup mic aştepta vorbind vesel. Vaporul poştal trebuia să sosească astăzi. Marnie rămase mai multă vreme, fascinată de acest spectacol. În cele din urmă, începu să plouă. Tânăra fată se întoarse în oraş.

Se opri într-un mic restaurant şi-şi oferi o masă adevărată. După aceea, se plimbă pe stradă, protejată de hanoracul ei. Făcu câteva cumpărături înainte de a intra în prăvălia unui electrician. Acolo, cumpără un radiator portativ. Vânzătorul insistă îndelung pentru ai explica cum să-l conecteze. În sfârşit, fata ieşi şi se îndreptă spre locul

unde se oprise autobuzul la venire. Stătea de vreo zece minute când o femeie se apropie de ea.

— Aştepţi autobuzul?

— Da, pentru Taornish.

Trecătoarea scutură din cap cu un aer consternat.

— Mă gândeam eu! A trecut deja, domnişoară. Nu va mai trece altul până la ora şase.

Marnie îi mulţumi şi se îndepărtă, nehotărâtă. Abia era ora trei; se plimbase în lungul şi latul orăşelului... Luă radiatorul sub braţ şi începu să meargă. S-ar fi putut întoarce cu un taxi, dar cheltuise deja mulţi bani. Viaţa era scumpă în insule unde totul trebuia adus cu vaporul.

Străzile oraşului erau foarte animate, dar o dată depăşite ultimele case, Marnie se trezi singură pe drum. Înaintă cu vitejie cam doi kilometri, sub o ploaie deasă, ţinându-se pe mijlocul şoselei pentru a evita băltoacele de pe margini. Auzind o maşină în spatele ei, se urcă pe bordură. Deja se întunecase; şoferul aprinsese farurile. Orbită, fata îşi ridică un braţ pentru a-şi proteja faţa. Maşina se opri şi un bărbat o salută în galeză.

— Scuzaţi-mă, nu înţeleg.

Marnie fu obligată să strige pentru a acoperi zgomotul motorului şi al ploii. Şoferul scoase o exclamaţie şi deschise portiera pasagerului. Era Erwan MacNeill.

— Nu sta în ploaie! Urcă! zise el cu o voce nerăbdătoare.

Fata îşi muşcă buzele.

— Nu, mulţumesc, prefer să merg.

Ea închise portiera, îşi luă radiatorul şi se îndepărtă.

Land Roverul demară, înaintă câţiva metri, apoi frână brutal. Portiera şoferului se trânti. MacNeill se apropie de ea cu ochii scăpărând de iritare. Puse mâna pe pachetul lui Marnie şi îl smulse.

— O clipă, se indignă ea.

Fără să răspundă, el deschise calm portiera şi aruncă pachetul înăuntru. Apoi se întoarse din nou spre tânăra

recalcitrantă.

— Eşti persoana cea mai încăpăţânată pe care am avut vreodată nefericirea s-o întâlnesc! Ai de gând să urci în această maşină, sau trebuie să te sui cu forţa?

— Nu, nu se pune problema. Ţi-am spus, eu… Oh!

Fără s-o mai asculte, Erwan îi trecuse un braţ în jurul taliei. O ridică de la pământ şi o azvârli pe umărul lui ca pe un sac.

Cu un ţipăt de furie, Marnie încercă să se zbată, lovindu-i spatele cu o mână, în timp ce cu cealaltă se chinuia să nu-şi piardă poşeta. Într-o clipită, el o puse pe scaun. Înconjură maşina şi se instală la volan. Ea se uită la el cu o expresie furibundă.

— Cum îndrăzneşti! Opreşte imediat maşina! M-auzi?

El îi aruncă o privire scurtă.

— Da! Te aud perfect!

— Atunci opreşte şi lasă-mă să cobor!

— Chiar preferi să faci şase kilometri prin ploaie?

— Da, chiar aşa. Dacă voiam să mă întorc cu maşina, aş fi aşteptat autobuzul sau aş fi luat un taxi. Aş prefera să fac cincisprezece kilometri pe jos decât să merg cu dumneata!

Spre marea ei uimire, el izbucni în râs.

— Doamne! Nu eşti o persoană obişnuită? Nu ştiu din ce motiv cauţi ceartă la toată lumea, dar atâta timp cât nu te vei schimba, nu va fi amuzant să trăieşti cu una ca tine!

— Nu te nelinişti, n-am intenţia să trăiesc cu o brută de felul tău! ripostă ea plină de sarcasm.

— Oh! Dar nici nu-ţi ceream!

— Nu era… Nu voiam…

Furioasă, ea-şi veni în fire.

— …Vrei să opreşti şi să mă laşi să cobor? reluă ea cu o voce tăioasă.

— Nu.

Scoasă din minţi, Marnie întinse braţul pentru a întoarce cheia de contact. Prompt, Erwan lăsă volanul cu o mână şi o

împinse brutal, obligând-o să stea la locul ei.

— Bădăranule! Lasă-mă! Cum îndrăzneşti să mă tratezi aşa?

În cele din urmă, ea încetă să lupte şi se sprijini pe spate cu răsuflarea întretăiată, extenuată. Doar atunci bărbatul îşi trase braţul.

— Stai liniştită şi taci din gură, îi ordonă el.

Fata era prea uluită că să reacţioneze. Nimeni nu se arătase aşa brutal cu ea! mai ales bărbaţii. Din copilărie, o trataseră ca pe o floare firavă. Tatăl ei o adora, îi făcuse întotdeauna toate chefurile. Şi chiar Alan... El ar fi putut să încerce s-o domine când ea era tânără şi influenţabilă, dar cedase întotdeauna. Era atât de drăguţă când zâmbea! La Londra, situaţia continuase. Tinerii erau mult prea fericiţi s-o invite să iasă. Bineînţeles, unii se arătaseră insistenţi, dar ea învăţase repede să-i descurajeze. Aerul ei de delicateţe extremă o ajutase mult. Unii vruseseră să se arate duri şi pretenţioşi, pentru a o impresiona, dar Marnie nu se lăsase niciodată „dusă”. Niciunul dintre ei, niciodată, n-ar fi îndrăznit să-i ordone să stea liniştită şi să tacă.

Fata îl observă pe Erwan MacNeill cu un aer posomorât, blestemându-l în sine, fierbând de ură. Precis că el era conştient de sentimentele ei, dar nu lăsa să se vadă. Cu capul drept, îşi concentră atenţia asupra drumului. Ştergătoarele se mişcau în ritm monoton.

Cu braţele încrucişate, Marnie tăcea, cu buzele strânse într-o linie subţire şi încăpăţânată, cu ochii fixaţi în depărtare, nerăbdătoare să se sfârşească drumul.

Când, parcă după o eternitate, el se opri în faţa casei ei, fata puse repede mâna pe clanţă. MacNeill se întoarse spre ea.

— Aşteaptă, vreau să-ţi vorbesc.

— Ei bine, eu nu vreau să te ascult!

Erwan îi prinse braţul şi o reţinu.

— N-o să ieşi înainte de a discuta cu mine!

— Mi-ai ordonat să tac, îi aminti ea cu o voce plină de ranchiună. Trebuie să te hotărăşti, domnule MacNeill, dacă eşti în stare să iei hotărâri!

El se strâmbă dispreţuitor.

— Acest gen de replică se potriveşte mai bine unui copil de zece ani!

Avea dreptate, spre ruşinea ei, îşi spuse fata. Cu obrajii îmbujoraţi vru din nou să deschidă portiera. Strânsoarea lui MacNeill se accentuă, zdrobindu-i carnea de pe braţul subţire, prin grosimea hainelor.

— Am de vorbit, repetă el.

O scăpare de furie se aprinse în ochii Marniei.

— Atunci grăbeşte-te, vreau să plec.

— Foarte bine. Morag a revenit cerându-mi să intervin pe lângă tine. La început am refuzat. Eşti prea roasă de amărăciune şi ură ca să te comporţi ca o fiinţă normală. Respingi brutal orice semn de prietenie sau chiar de simplă politeţe. Dar Morag refuză să creadă că cineva poate fi atât de sălbatic. M-a rugat să te invit la *reiteach*-ul fiicei sale, sâmbăta viitoare. Ea ar fi venit să-ţi propună singură, dar se temea să nu te superi din nou... înţelegi? îi era teamă să nu te supere! reluă el mai tare, pe un ton dispreţuitor.

Marnie se încordă, enervată din cauza aerului lui insultător.

— Ce este acel reit... de care mi-ai vorbit? întrebă ea cu răceală.

— Un reiteach. O ceremonie de logodnă. Fata lui Morag, Katie, s-a logodit cu Hector Comaran din Ardsay. Toţi locuitorii din Taornish sunt invitaţi la această petrecere şi tu de asemenea. Vei veni?

— Nu.

— Bine...

El o lăsă şi se întoarse spre volan, cu mâna deja pe cheia de contact.

— ...Nu-ţi uita pachetul din spate.

Marnie îl examina, surprinsă de lipsa lui de reacţie. Avu sentimentul că trebuie să se justifice.

— Ascultă, eu…

Dar el întoarse o figură rece, neînduplecată.

— Voiai să cobori, domnişoară. Atunci coboară.

Timp de o secundă, atât continuă să fixeze acei ochi gri metalici, apoi, morocănoasă, ieşi din maşina luându-şi radiatorul. El demară chiar în clipa în care fata închidea portiera.

Viaţa în căsuţă devenise mai plăcută după achiziţia radiatorului electric. Ea se îmbunătăţi şi mai mult când Marnie avu ideea să folosească scândurile unei magazioare pe jumătate dărâmată, ca să facă foc în salon. Se servi mai întâi de scândurile căzute, tăindu-le cu un topor. După aceea, când lemnul se termină, începu să taie scândurile din pereţi.

Astfel, putea să-şi încălzească dintr-odată salonul şi dormitorul şi nu-şi petrecea serile dârdâind între cearşafurile îngheţate, înconjurată de buiote nu prea eficace.

Se duse pe plajă doar o dată sau de două ori, în zilele în care MacNeill pleca în Land Rover. Totuşi, nu întârzia în golfuleţ. Trăind cu frică de a-şi întâlni vecinul pe drumul de întoarcere, nu aprecia din plin singurătatea locurilor.

Fata luă obiceiul de a se plimba pe câmpul din spatele casei. Urma potecile trasate de turmele de oi, oprindu-se uneori pentru a admira un pârâu cu ape cristaline sau pentru a privi oile. Câţiva miei treceau pe lângă mamele lor, semn că primăvara era aproape. Şi apoi, existau păsările, nenumărate, colorate, care scânteiau în lumina cerului senin.

Colinele erau cel mai des pustii. Uneori, Marnie zărea în depărtare un cioban care-şi supraveghea oile, dar în general era singură. Într-o zi, totuşi, o recunoscu pe Morag Ferguson, cu părul ascuns sub un batic şi un şorţ înflorat

apărându-i de sub haină. Încălţată cu cizme mari, ea era în picioare pe malul unui pârâu, ascunsă pe jumătate de stuf şi zvânta ceva. De departe, acel ceva semăna cu lâna de oaie. Marnie o observă un moment, întrebându-se despre ce putea fi vorba. Dar când Morag ridică faţa, fata se îndepărtă rapid pentru a nu trebui să-i vorbească.

În seara acelei ceremonii al cărei nume Marnie nu-l putea pronunţa, fata auzi paşi prin faţa uşii ei. MacNeill se ducea la familia Ferguson.

În curând, răsunară primele acorduri ale unui pian acompaniat de un acordeon şi două sau trei viori. Sărbătorirea se ţinea într-un hambar situat aproape la încrucişarea cu strada principală. Urcând să se culce, fata contemplă hambarul luminat. Muzica se auzea fără încetare. Mai târziu, spre miezul nopţii, invitaţii ieşiră cântând şi scoţând strigăte vesele, pentru a se duce la casa Ferguson la o sută de metri mai sus.

Marnie zâmbi. În aparenţă, toţi sărbătoriseră logodna toastând mereu pentru cei doi tineri.

Băuse şi MacNeill peste măsură? Instinctiv, ea era convinsă de contrariu. El era bărbatul care aprecia să bea câte un pahar în compania altora, dar nu-şi permitea să-şi piardă controlul. Era dur, crud şi insensibil, dar ştia să se stăpânească.

Fata dormi prost în acea noapte. Rămase lungită mult timp, cu ochii larg deschişi în întuneric, incapabilă să-şi găsească somnul, în ciuda somniferelor. Progresiv, zgomotele petrecerii se diminuară. Ea era mulţumită că nu se dusese, s-ar fi simţit că un peşte pe uscat, ar fi fost stingherită toată seara şi n-ar fi suportat curiozitatea oamenilor.

Şi oricum, n-avea dispoziţia să se amuze. Privindu-i pe tinerii logodnici, şi-ar fi amintit de modul în care Alan o părăsise pentru sora ei mai mare…

Dar Marnie putea să-şi repete mult şi bine toate acestea,

un sentiment de singurătate şi disperare o cuprindea. Se temea că nu va mai cunoaşte niciodată dragostea, fericirea sau… pur şi simplu, liniştea sufletului. Îngropându-şi faţa în pernă, suspină îndelung şi cu amărăciune.

***

Sosi aprilie, cu furtunile lui reci care scuturau casa. Ploaia bătea fără încetare în geamuri, nori negri întunecau lumina zilei. Marnie asculta radioul. Buletinele meteorologice anunţau vânturi foarte puternice. Fata, înfiorată, îşi imagina furia valurilor ce se spărgeau în golfuleţ şi se bucura că nu este marinar, pe această vreme îngrozitoare.

Dar furtunile încetară la fel de brusc cum începuseră, ducând cu ele ultimele zile de iarnă. Chiar dacă era încă frig, o nouă îmblânzire a vremii, abia sesizabilă, anunţa venirea primăverii.

După această rămânere în casă forţată, Marnie fu încântată să-şi poată relua plimbările, îmbrăcată călduros. I-ar fi plăcut să se ducă în golf, dar precis se va duce şi Erwan MacNeill să-şi verifice starea vaporului. De mai multe ori, în aceste ultime zile, îl auzise trecând în Land Rover şi-i invidiase libertatea de mişcare în ciuda intemperiilor.

Prima ei plimbare o duse foarte departe, pe coline, până la o păşune unde oile fugeau behăind la apropierea ei. Ce animale tâmpite! Ea nu le voia răul!

Gâfâind, Marnie se aşeză pe o piatră pentru a se odihni un moment. Toată partea de vest a insulei se întindea la picioarele ei. În aerul limpede al dimineţii, fata distingea clar coasta sinuoasă franjurată cu spumă albă, căsuţele gri răspândite de o parte şi de alta a drumului, şi peste tot, iarbă înaltă de un verde proaspăt. Erau foarte puţini copaci şi ramurile lor răsucite de vânt erau încă goale. Ce liniştitor era peisajul! Mâna omului aproape nu schimbase nimic, doar stâlpi telegrafici care traversau insula în şiruri regulate aminteau de secolul XX.

Marnie reveni mai încet. Se opri brusc, cu o exclamaţie de încântare, descoperind o tufă de ciuboţica cucului lângă un pârâu. Fata se lăsă pe vine pentru a privi mai bine. În acel moment, o altă pată de culoare îi atrase atenţia, o pată roşie pe o piatră care ieşea pe jumătate din apă. Cineva vărsase vopsea roşie pe piatră, fiindcă aceasta părea încă umedă. Intrigată, Marnie îşi scoase mănuşa şi puse arătătorul pe vopsea. Din ce motiv aduseseră vopsea pe coline? Poate că ciobanii vruseseră să-şi însemneze turmele?

Ea tresări dintr-odată contemplându-şi degetul. Nu era vopsea… Era sânge! Fata se ridică dintr-o săritură uitându-se în jur, dar nu văzu nimic. Niciun rănit, niciun indiciu ca să explice provenienţa sângelui… Ezită un moment, neştiind ce să facă, apoi hotărî să urmeze cursul pârâului pentru a încerca să găsească alte pete. Încet, aplecată spre pământ, ea coborî. Din timp în timp, câteva picături roşii îi atrăgeau privirea. Dar persoana rănită coborâse sau urcase cursul apei? Habar n-avea.

La capătul a o sută de metri, ea avu impresia că aude un zgomot. Îşi ridică ochii, alertată. Câteva secunde mai târziu, reîncepu; un geamăt ca al unui copil care plânge. Poate că unul dintre copiii din sat se rănise şi n-avea puterea să se întoarcă acasă? Imediat, Marnie o luă la fugă, împiedicându-se pe pământul denivelat. Gemetele o ghidau.

Pietre mari căzuseră în pârâu, formând un soi de baraj natural. Fata se năpusti pe digul astfel format. Unul dintre picioare îi alunecă în apă, dar şi-l trase repede şi-şi reluă cursa. Apoi se opri brusc, uluită. Nu era un copil, ci un câine, marele setter irlandez al lui Erwan MacNeill. Era în iarbă, aproape de pietre şi-şi lingea jalnic laba din faţă, însângerată.

Marnie scoase un oftat adânc. Cu oarecare nelinişte, făcu un pas spre animal. Acesta avea obiceiul să latre şi să-şi

arate dinţii când o zărea... El îşi ridică botul şi o privi. Fata întinse mâna murmurându-i cuvinte liniştitoare.

— Cuţu-cuţu, tu eşti un căţel drăgălaş, nu-ţi fie teamă, nu-ţi fac niciun rău...

Ea se apropia centimetru cu centimetru, evitând orice mişcare bruscă pentru a nu-l speria. Câinele era nervos, încordat.

— ...Căţeluşule... Stai liniştit...

Foarte, foarte încet, Marnie îi puse mâna pe cap şi începu să-l mângâie. Animalul se destinse încetul cu încetul. Dădu din coadă şi linse mâna feţei.

— Pe cuvântul meu că eşti un scump! Când faci pe răul eşti un mare artist!

Îi pipăi gâtul pentru a-i găsi zgarda, dar nu avea. Era inutil, pe insulă, toată lumea trebuia să ştie cui aparţinea câinele. Dar Marnie ar fi vrut să-i cunoască numele.

După cel mângâiase o vreme, ea-i ridică uşor laba.

— Hai să vedem...

Avu o tresărire de inimă când văzu o tăietură adâncă.

— ...Cum naiba ţi-ai făcut asta, bietul de tine? Am face bine să spălăm rană în pârâu.

Cu oarecare greutate, târî animalul până la marginea apei şi-i băgă laba înăuntru. Apoi, pansă rana cu o batistă şi rupse o bucată din cămaşa ei pentru a lega bandajul mai bine.

Nu era suficient... După câţiva paşi, rană va fi din nou murdară. Marnie îşi încruntă sprâncenele. Îşi aminti brusc ceva. Se plimbase într-o zi prin pădure cu Alan. Pe atunci el era încă student. Pe drum, găsiseră o pisică rănită la labă. Alan se servise de un toc de ochelari pentru a-i acoperi rana...

Ei bine, ea n-avea aşa ceva, dar avea mănuşi. Cu regret, Marnie îşi privi mâinile. Erau mănuşi din piele îmblănită, foarte călduroase; le cumpărase chiar înainte de a veni la Culla. I se întâmplase chiar să le poarte şi în casă când n-

avea încă radiatorul... Totuşi, acest câine avea mai multă nevoie de ele.

Cu grijă, băgă laba rănită în mănuşă şi se servi de cordonul hanoracului ca s-o lege.

— Asta este! Va trebui să ţină până acasă. Hai, vino!

Docil, animalul se ridică şi o urmă şchiopătând: Înaintau foarte încet, Marnie străduindu-se să găsească trecerile mai puţin stâncoase ca să nu-l facă să sufere. Noaptea se lăsa deja când ajunseră la Taornish.

Fata însoţi câinele până în faţa casei lui MacNeill. Luminile erau aprinse la parter, ceea ce o făcu să se simtă uşurată: se temea să nu trebuiască să ducă ea însăşi câinele la veterinar; fără mijloc de transport.

Marnie îngenunche lângă setter şi-l mângâie.

— Uită-te ajuns, totul este bine acum. Du-te acasă, hai, du-te!

Câinele gemu încet şi o trase de mânecă cu dinţii.

— Nu, nu! Te duci singur! Du-te, puiule! Du-te la stăpânul tău!

Ea se ridică şi-i dădu o palmă uşoară. Setterul urcă poteca şchiopătând. Ajuns în faţa uşii începu să latre. Marnie se întoarse pe călcâie şi fugi spre casa ei. În spate, auzi uşa deschizându-se şi pe MacNeill vorbindu-i câinelui său. Apoi el strigă:

— Aşteaptă!

Dar ea continua să fugă şi se întoarse la casa ei gâfâind. Cinci minute mai târziu, Land Roverul trecu prin faţa ferestrelor ei în direcţia Ardsay. MacNeill trebuie că se ducea la veterinar.

Marnie îşi scoase unica mănuşă, o aruncă pe un scaun, îşi dădu jos baticul şi hanoracul... Nu se mai simţise aşa de bine de multă vreme. Fără îndoială, era aerul proaspăt după atâtea zile lungi, petrecute în casă.

A doua zi dimineaţă, fata hotărî să se mai aprovizioneze cu lemne. Folosise multe în timpul furtunii.

Se duse deci la magazioară şi începu să taie alte scânduri.

Ridicând toporul, îl lăsă jos dintr-odată şi-l puse alături de scândură, văzându-l pe Erwan MacNeill apărând la colţul casei.

Ea-l cercetă un moment, apoi se întoarse cu buzele strânse.

— Bună ziua!...

Marnie făcu pe surdă.

— ...Am venit să-ţi mulţumesc că l-ai ajutat ieri pe Brutus.

Strângând din dinţi, fata tăcu în continuare. Cu nervii întinşi, Marnie aştepta. Oare va face o remarcă ironică?

— Îmi pare rău de mănuşa ta... Este distrusă, cred. Rana s-a redeschis şi Brutus a sângerat înăuntru.

Pentru prima dată, fata ridică ochii spre el. MacNeill purta jeanşii lui obişnuiţi cu un pulover bleumarin. Îi venea bine. Ce aspect ar avea în costum şi cămaşă albă? Iritată că se gândise, Marnie îşi luă tonul cel mai sec:

— Am îngăduinţa să ştiu despre ce vorbeşti?

Un luciu de veselie apăru în ochii gri ai vecinului ei.

— Ah, da! Altfel, n-aş fi aici!

— Nimeni nu te-a poftit, în orice caz!

Luciul ochilor lui se intensifică şi Erwan îşi încreţi pleoapele, râzând pe faţă. Se sprijini de unul din stâlpii de susţinere ai magaziei.

— De aceea am venit când erai în grădină! De data asta, cel puţin, nu puteai face pe absenta!...?

Marnie strânse din pumni, gata să riposteze dacă el continua cu sarcasmele.

— ...Îţi sunt foarte recunoscător, să ştii.

Vocea lui era sinceră. Fata se înroşi, jenată.

— Cum se simte în dimineaţa asta? bâigui ea.

— Brutus? Foarte bine, datorită ţie şi veterinarului.

— Ăsta-i numele lui? Nul ştiam; nu purta zgardă... Nu i se

potriveşte prea bine, adăugă ea schiţând un zâmbet.

Ochii lui Erwan se măriră şi o expresie ciudată trecu repede peste faţa lui. Apoi, revenindu-şi, el trase aer adânc în piept.

— Cum l-ai găsit? Ştii cum s-a tăiat?

— Nu, am văzut din întâmplare o pată de sânge pe o piatră şi am urmat pârâul până când l-am zărit pe Brutus.

— Despre ce pârâu este vorba?

— Sus, pe deal, răspunse ea arătând cu degetul.

— Din nefericire, sunt mai multe pe deal... N-ai putea să mă însoţeşti, din întâmplare?

— Oh, nu, eu...

— N-aş vrea ca acest accident să se mai întâmple, continuă el încet, fără s-o asculte. Sunt multe animale în libertate pe mirişte: oi, câini ciobăneşti, iepuri...

Marnie ezita.

— Poate s-a rănit într-o piatră ascuţită.

— Nu, o contrazise Erwan scuturând din cap, Rana este prea profundă şi pielea pare a fi fost tăiată. El trebuie să fi călcat pe un ciob de sticlă sau o bucată de metal şi aş vrea să le găsesc înainte ca să mai cauzeze alte rele, dacă accepţi să mă ajuţi.

Marnie îl scrută îndelung, încercând să observe o urmă de provocare sau ironie. El era serios, cu faţa gravă, uşor îngrijorat. În cele din urmă, ea încuviinţă.

— Bine, te însoţesc până la pârâu.

— Mulţumesc...

Erwan se întoarse pentru a examina stâlpul de care se rezemase.

— ...Nu mi se pare deloc solid.

Ridică ochii spre acoperişul de tablă ondulată şi se încruntă. Pe punctul de a adăuga ceva, se abţinu văzând flacăra de furie din ochii feţei.

Înconjurând casă, luară drumul care traversa miriştea. Marnie, cu mâinile în buzunare, mergea lângă tânăr, având

grijă să nu se apropie prea tare de el.

— La ce distanţă de sat l-ai găsit?

— Cam la doi kilometri. Cum de a ieşit câinele tău?

— Brutus este liber să se plimbe după pofta inimii. L-am învăţat să nu deranjeze oile.

— Şi oamenii? ripostă ea.

MacNeill îşi întoarse capul către ea.

— După cum ai văzut, este un câine foarte afectuos. N-ar face rău cuiva fără un motiv serios.

— A lătrat când m-a văzut, îi reaminti ea.

— Ah, da!... Dar erai o străină pe atunci! Marnie îi aruncă o privire iritată. Era în continuare o străină, nu voia să fie altceva, avu ea chef să-i spună... Dar se mulţumi să grăbească pasul.

Merseră un moment în tăcere. Lui Erwan nu-i era greu să-şi potrivească pasul după al Marniei. Aceasta încerca să se concentreze asupra peisajului. Fără să ştie de ce, nu reuşea; se simţea ciudat de nervoasă.

Covorul de iarbă începea să se împestriţeze cu numeroase flori sălbatice. Fata călcă pe alături pentru a nu zdrobi o tufă de flori galbene.

— Nu mai încerca să le ocoleşti, comentă Erwan. În curând, toată pajiştea va fi plină... Dacă nu le vor smulge turiştii, adăugă el cu o umbră de amărăciune.

— Sunt mulţi turişti pe aici?

Marnie avu dintr-odată viziunea insulei invadate de turişti zgomotoşi şi curioşi.

— Vara, da. Unii stau o săptămână sau două. Majoritatea vin cu vaporul din insula Skye, doar pentru o zi. Câţiva pictori stau aici în fiecare an până toamna. Sunt atraşi de lumină: intensitatea ei specială înviorează culorile... Dar nu suntem prea deranjaţi. Mi se întâmplă totuşi ca să se vină la uşa mea pentru a fi întrebat dacă iau oameni în gazdă sau dacă vaporul meu este de închiriat.

— Cel acostat în golf?

— Da…

El o contemplă cu un aer gânditor.

— …Îţi plac plimbările cu vaporul?

Marnie ridică din umeri.

— Am fost rar şi doar pe Tamisa. Niciodată pe mare.

— Poate că ai vrea să mă însoţeşti într-o zi? Văzută din larg, insulă este complet diferită. Pare că pluteşte pe apă.

— Nu, mulţumesc.

Fata se opri.

— …Pârâul unde l-am găsit pe Brutus este chiar aici. Zăcea lângă un baraj de pietre. Şi prima pată de sânge era la câteva sute de metri mai sus, lângă o tufă de ciuboţica cucului.

— Stelele dimineţii.

— Cum?

— Locuitorii din Hebride numesc ciuboţica cucului „stelele dimineţii”. Nu vrei să vii cu mine să căutăm obiectul care l-a rănit pe Brutus?

— Nu, mă întorc.

— Cum vrei…

El o contemplă cu o uşoară ironie.

— …Nu lua în nume de rău sensul invitaţiei mele de adineauri. Eu ies des pe mare când este timp frumos. Dacă vrei să vii, vino. Mi-e perfect egal. Dacă preferi să stai acasă complăcându-te în durere şi plângându-ţi de milă, n-ai decât.

— Eu nu mă complac în durere, ripostă sec Marnie.

— Nu? Atunci de ce te închizi şi refuzi să vorbeşti cu vecinii tăi? Ţi-e atât de milă de tine încât vrei să-i faci nefericiţi pe toţi cei din jurul tău?

— Nu-i adevărat! Vreau doar să fiu singură!

— Atunci de ce n-o spui într-un mod rezonabil, în loc să te arăţi dezagreabilă? Nimeni n-are intenţia să se amestece în viaţa ta particulară, n-ai nevoie să faci din ţânţar armăsar!

— Taci din gură! strigă ea furioasă. Nu ştii nimic despre

mine!

— Explică-mi atunci!

— Să-ţi explic?…

Ea râse răutăcios.

— …Ca şi cum aş vorbi în faţa locuitorilor Insulelor reunite!

Erwan MacNeill strânse din dinţi. Prinse încheietura mâinii fetei.

— Dacă erai bărbat, te-aş fi făcut să-ţi înghiţi cuvintele!

— Încearcă! Ce te împiedică?

Nu mă provoca, domnişoară!… Doamne! îl plâng pe bietul individ din cauza căruia ai venit să te ascunzi aici! Probabil a suferit mult înainte de a găsi curajul să-ţi spună adevărul verde în faţă şi a te trimite la dracu'!

Faţa Marniei deveni livid㠄

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Şederea mea aici n-are nimic de a face cu un bărbat.

— Nu?…

El o cercetă din cap până-n picioare.

— …Eu sunt sigur de contrariu. Eşti frumoasă şi atrăgătoare, precis există un bărbat în spatele acestei poveşti.

Marnie îl privi fără să răspundă. Numeroşi bărbaţi o priviseră în mod elocvent, dar niciodată aşa. De obicei în ochii lor se citea dorinţa. Dimpotrivă, examenul la care o supunea MacNeill era sincer şi deschis, nici măcar admirativ, fără urmă de dorinţă. Pentru el era doar un fel de a-şi confirma ipoteza, nimic altceva. Cu buzele întredeschise, fata continua să-l fixeze.

Frumuseţea ei avusese întotdeauna un efect fulgerător asupra bărbaţilor. Le trezea instinctele de proprietari, de protectori. Niciodată nimeni nu rămăsese atât de insensibil, nimeni n-o respinsese după ce o privise.

Un val de furie o copleşi.

— Cu ce drept mă critici? Şi tu trăieşti pe această insulă

pierdută. Din ce motiv ai venit să te refugiezi aici? Nu eşti din Culla. Nu semeni şi nici nu vorbeşti ca oamenii de aici! Deci, de cine fugi, domnule MacNeill? O femeie? O situaţie pe care nu îndrăzneşti s-o înfrunţi?

Dintr-o săritură, el fu lângă ea, prinzând-o brutal şi scuturând-o. Marnie simţi vag mirosul de tutun şi mare cu care era impregnat puloverul lui. Ridicând capul, îi întâlni privirea, periculos de strălucitoare.

— Ce vrei să spui? articulă el rar. Înfricoşată de atâta vehemenţă, fata fremăta.

— Nu… nu ştiu… Nimic deosebit…

El îşi slăbi uşor strânsoarea, fără a-i da drumul de tot.

— Prostuţo! Nu te gândeşti înainte niciodată când îi insulţi pe oameni? Când o să te maturizezi? Să accepţi loviturile sorţii fără a lovi la rândul tău, orbeşte? Tu nu…

— Destul! Taci! Şi încetează să-mi faci morală, pentru numele lui Dumnezeu! Lasă-mă în pace, MacNeill!

Marnie luptă pentru a se elibera. Dintr-odată, bărbatul o lăsă. Pierzându-şi echilibrul, fata căzu pe spate. Erwan zâmbi răutăcios.

— Cu plăcere, Adams! Te-ai arătat scârboasă din ziua în care ai sosit!

Răsucindu-se pe călcâie, el îşi reluă drumul în direcţia pârâului.

Încet, Marnie se ridică masându-şi spatele. Ce om respingător! Intenţionat o lăsase să cadă şi nici măcar nu-i propusese s-o ajute să se ridice! De altfel, ea n-ar fi acceptat! Pentru nimic în lume n-ar fi primit ajutorul lui. Dar cu ce plăcere i-ar fi respins propunerea! Gândindu-se mai bine, poate că acesta era motivul pentru care el se abţinuse.

Plină de ranchiună, ea îl urmări din ochi. Înalt, robust, înainta cu paşi mari, fără niciun efort. Doamne! Cât îl ura! La fiecare întâlnire îl ura şi mai tare.

Fata plecă în sens invers. Ce ghinion! Să vină într-un colţ

cât mai izolat posibil, să caute linişte şi să aibă un individ ca Erwan MacNeill drept vecin! De ce nu-şi vedea de propriile lui treburi! Ce om răzbunător! Aproape îi zdrobise spatele! Trebuia să fie un tip periculos... Ce-i spusese de-l enervase aşa? Nu-şi mai amintea. Era în legătură cu fuga... Ah, da!... Marnie roşi. Ea-l acuzase că fugea de o femeie... De fapt, spunând asta, îl trata drept laş... Categoric că el nu era aşa. Şi trebuie că nu-i era teamă de femei. Felul în care o examina... Oare era însurat? Nu, sigur că nu. Poate era divorţat? Venise la Culla după ce se despărţise de soţia lui pentru a începe o nouă viaţă... Oricum, era mai plăcut decât legiunea străină, gândi ea cu un mic zâmbet. Trebuie să aibă cam treizeci de ani... Sau poate... Poate soţia lui murise? S-ar fi instalat aici pentru a-şi reveni după această pierdere îngrozitoare... Nu, nu el. Cât de mare ar fi fost deznădejdea, el era bărbatul care se arătase curajos, înfruntând greutăţile vieţii. Ea, Marnie, nu era aşa. Vreme de luni de zile ea-şi pierduse puterea de a se scula dimineaţa şi a adormi seara... Să nu se mai gândească la sine. Mai ales să evite să-şi amintească. Trebuia să se concentreze asupra lui Erwan MacNeill. Chiar să se gândească la acest individ insuportabil era mai bine decât să se cufunde în trecutul ei.

El trebuie să fi fost pe insulă de un oarecare timp. Vorbea în mod curent galeza, cunoştea toată lumea din Taornish. Vorbind despre turişti el spusese „ei” şi „noi” pentru a-i desemna pe locuitorii din Culla. Marnie se încruntă. Categoric, el era un personaj enigmatic. Dacă ar fi avut dispoziţia să-i pese de cineva, l-ar fi găsit interesant.

CAPITOLUL IV

În cele două zile ce urmară, timpul rămase blând şi însorit. MacNeill trebuie să fi profitat să se ducă pe mare: vaporul lui nu mai era în golf când Marnie se duse să se plimbe. Plaja era pustie, marea calmă, cerul avea acea luminozitate despre care-i vorbise Erwan MacNeill. Pură, strălucitoare, accentua aurul soarelui şi verdele imaşurilor.

Ea petrecu ore minunate în golf, explorând stâncile, adunând scoici şi alge.

A doua zi, luă acelaşi drum, dar depăşi de această dată plaja adăpostită la poalele falezei. Merse pe drumul de creastă, pe marginea pantei abrupte. Se vedea la kilometri întregi împrejur; coastă se detaşa cu claritate şi, în depărtare, Marnie distinse contururile altei insule, mult mai mică.

Fata urmă faleza cale de un kilometru înainte de a face cale-ntoarsă, încântată să simtă căldura soarelui pe umeri. Apropiindu-se de golf, zări un vapor la orizont. Venea în viteză. Era cel al lui MacNeill? Nu era sigură. În câteva minute, vaporul ajunse la intrarea golfuleţului. El era. Cu măiestrie, MacNeill manevră pentru a se fofila printre stânci. Ajuns la câţiva metri de plajă, opri motoarele şi aruncă ancora.

Tânărul era perfect vizibil acum. Mergea încolo şi-ncoace pe punte, înfăşurând frânghii, aranjând diverse obiecte. Făcea impresia unui bărbat independent, capabil să se descurce în toate situaţiile, un adevărat bărbat, util de cunoscut în caz de nevoie.

Ca şi cum se simţea observat, el ridică ochii în direcţia Marniei şi o descoperi, cocoţată în vârful falezei. O salută cu un semn din mână şi continuă să se uite la ea.

Fata, indignată, se încordă. Doar nu se aştepta s-o vadă răspunzându-i la salut după modul în care o tratase?... Dar, dacă... În ciuda ei însăşi, Marnie scoase o mână din buzunar

şi o agită. Apoi se întoarse repede pe călcâie şi-şi băgă mâna în buzunar. Coborî poteca repede, foarte nemulţumită de sine. Cum putuse să cedeze? Se simţise obligată să răspundă salutului lui MacNeill, neputând să-i reziste.

Ea-şi reproşă şi mai mult chiar în acea seară... Citea în salon când fanta instalată în uşă pentru poştă, zdrăngăni. Două pachete căzură pe podea. Erau acoperite cu hârtie de ambalaj ordinară: Marnie le contemplă îndelung înainte de a se apleca să le ia. Ghici conţinutul primului pachet chiar înainte de al deschide: era o pereche de mănuşi aproape identice cu ale ei. Erau exact pe măsură. El trebuie s-o fi dus pe cea veche... Unde le găsise? Nu văzuse în prăvăliile de la Ardsay.

Vaporul fusese plecat două zile. Se dusese până în insula Skye pentru asta? Era imposibil! Totuşi, pe măsură ce se gândea, cu atât mai mult era convinsă că lui MacNeill nu-i plăcea să se simtă dator cuiva... şi mai ales nu ei, care se arăta atât de agresivă faţă de el.

Încet, Marnie puse mănuşile pe masă şi mângâie pielea de oaie. Trebuia sau nu să le accepte? Prima ei reacţie fusese să se ducă la MacNeill şi să-i arunce mănuşile în faţă. Nu voia să accepte nimic de la el. De altfel, el se străduise vizibil să facă rost de ele. Căutase ceea ce i se păruse mai original.

Dacă ar fi fost în locul lui, ar fi acţionat exact în acelaşi mod. În aceste condiţii, a-i înapoia mănuşile părea meschin. Mai mult, îi fusese frig la mâini în aceste ultime zile, în ciuda îmblânzirii vremii.

Lăsându-şi hotărârea pentru mai târziu, fata deschise cel de al doilea pachet. Conţinea o carte mică, legată, intitulată „Flora Hebridelor”. O însoţeau câteva cuvinte: „Vei fi probabil mulţumită să-ţi împrumut această carte”.

Citi de mai multe ori fraza. Din ce motiv îi trimitea MacNeill această carte? Răsfoi rapid lucrarea... Progresiv,

începu să întoarcă paginile mai rar, fascinată de ilustraţii. Fiecare floare era reprodusă într-un desen delicat, cu dragoste, ca şi cum artistul se străduise cu deosebită grijă să reprezinte corolele, mugurii şi tulpinile cu culori cât mai aproape de realitate. Nu era o carte nouă, coperta era uzată, paginile fuseseră des frunzărite. Trebuie să fi fost însoţitoarea preţioasă a lungilor lui plimbări pe imaşuri.

Dacă ar fi fost nouă, Marnie n-ar fi ezitat nicio clipă s-o înapoieze. Dar nu era un cadou pentru a-i mulţumi că-l ajutase pe Brutus, era un împrumut pe care MacNeill va vrea să-l recupereze după un timp.

Fata începu să citească, pasionată de descrierile florilor. Majoritatea îi erau total necunoscute. Ciuboţica cucului era şi ea, cu numele „steaua dimineţii „între paranteze. Marnie era nerăbdătoare să asiste la înflorirea tuturor acestor flori.

Gânditoare, contemplă cartea, apoi mănuşile, şi în cele din urmă casa lui MacNeill... Făcuse dovadă de gust ghicind înclinaţia ei pentru florile sălbatice şi înlocuindu-i mănuşile. Nu-i oferise nimic ce ea putea să refuze instantaneu.

De ce procedase aşa? Trebuia ea să accepte toate acestea? Cea mai mică recunoştinţă fată de el i s-ar părea insuportabilă. Marnie îşi muşcă buzele... O să înceapă să schimbe cărţi cu MacNeill?... Ochii ei întârziară pe coperta decorată cu culori vii. Întotdeauna adorase florile, mai ales pe cele de câmp. Copil fiind, întotdeauna aducea buchete imense din plimbările ei. Vazele nu erau suficiente, astfel că mama ei vitregă păstra mereu sticle şi borcane de dulceaţă goale pentru a putea pune florile.

Fata îşi aminti de un picnic cu familia. După ce mâncaseră, ea jucase crichet cu tatăl ei şi maică-sa vitregă. O certaseră puţin fiindcă se îndepărta mereu pentru a culege năsturaşi. La sfârşit Sue alergase după ea, râzând... Faţa Marniei se aspri. Sue nu va mai râde niciodată, nici nu va mai vedea năsturaşi în iarbă. Grăbită, puse cartea în ambalajul ei şi, fără să se gândească, ieşi în noapte,

împiedicându-se de denivelările solului. Cu ce drept ar mai privi ea flori când sora ei n-o va mai face niciodată?

Cu gesturi neîndemânatice, deschise încuietoarea de la poarta lui MacNeill. Poarta scârţâi din balamale. În interiorul casei, Brutus începu să latre. Marnie urcă aleea în fugă şi pipăi uşa de la intrare pentru a găsi fanta pentru scrisori. Uşa se deschise brusc; MacNeill stătea în prag, mirat. Clipind des din cauza luminii, fata îi întinse pachetul.

— Nu le vreau, mă auzi? Nu le vreau!

El rămase nemişcat, fără a face un gest să ia cartea. Cu un suspin, ea i-o puse cu forţa în mână. În graba ei, se lovi de portiţă, o deschise brutal şi fugi pe drum, ghidată de dreptunghiul de lumină de la uşa ei deschisă.

***

Dar a doua zi dimineaţă, Marnie îşi dădu seama că uitase să-i dea mănuşile odată cu cartea. Petrecuse o noapte îngrozitoare, coşmarul său revenise s-o hăituiască. Epuizată, abătută, n-avu curajul să se scoale şi să-l înfrunte din nou pe vecinul ei. Se ghemui în pat, făcându-se covrig, temându-se să adoarmă din nou.

Colac peste pupăză, timpul se schimbase, cu rapiditatea caracteristică insulelor scoţiene. Vântul sufla în jurul casei, lovea pereţii ca şi cum căuta să intre şi s-o prindă pe fată cu degetele lui de gheaţă.

Tremurând, Marnie se înfofoli în cuvertură.

La ce bun să se scoale? Trebuia să aprindă focul, să încălzească încăperile… Să rămână în pat era cea mai bună soluţie: cea mai uşoară în orice caz.

Dar fata nu era o fire leneşă. Se sculă în cele din urmă şi se îmbrăcă în faţa radiatorului. Apoi îl scoase din priză şi coborî la parter. Grupul electrogen avea nevoie să fie reîncărcat, nivelul petrolului era scăzut. Dar nu astăzi. Astăzi se simţea la fel de rău ca în ziua sosirii, nu avea

niciun fel de energie. Petrecu ziua pe divan ascultând concerte la radio.

***

În cele două zile următoare, timpul şi dispoziţia ei rămaseră la fel de întunecate. Marnie nu se îndepărtă de foc, când citind, când uitându-se în gol. Bateriile de la radio se epuizaseră, dar ea n-avea niciun chef să iasă să cumpere altele.

În cea de a treia zi, slavă Domnului, ploaia se opri. Încă era urât şi foarte frig, un strat subţire de brumă acoperea peisajul din împrejurimi; După-amiază Marnie se îmbrăcă cu haine călduroase pentru a ieşi să taie lemne. Utilizase deja aproape toţi pereţii magaziei. rămăsese doar scheletul, bârne groase pe care fuseseră bătute în cuie scândurile care susţineau acoperişul de tablă.

Fata smulse ultimele scânduri, dar nu erau suficiente. După o scurtă clipă de ezitare, ea se hotărî să atace grinzile. Începu cu cele orizontale, ataşate de stâlpii ce se aflau în unghi la un metru de sol. Tocmai o trăgea pe ultima când un zgomot neliniştitor o făcu să tresară. Stâlpii se clătinau şi se înclinau către ea.

Marnie rămase înţepenită pe loc, uluită, apoi se dădu înapoi cu un pas. Şandramaua îşi încetinise mişcarea, dar brusc, stâlpul slab cedă şi totul se dărâmă dintr-odată. Acoperişul se prăbuşea într-un nor de rugină şi praf. Fata se dădea la o parte când o scândură enormă îi căzu în cap. Ea se împiedică, apoi căzu pe pământ chiar în locul unde se prăbuşea acoperişul. Instinctiv, ridică braţele pentru a se proteja. Foile de tablă ondulată veniră deasupra ei într-un zăngănit înfricoşător. O durere ascuţită îi traversă piciorul stâng. Totul se înceţoşă, şi-şi pierdu cunoştinţa.

Când redeschise ochii, era întuneric. O ploaie rece îi biciuia faţa şi cădea cu zgomot pe tablă. Pe Marnie o durea

capul îngrozitor. O copleşi o senzaţie de greaţă şi luptă să se stăpânească inspirând lung. După un moment, se simţi un pic mai bine şi încercă să se mişte; Un obiect greu îi ţinea picioarele prizoniere. Încercă să-l atingă, dar din poziţia ei nu reuşi. Vru să se întoarcă, pe spate, dar o apucă o durere fulgerătoare. Marnie leşină iarăşi.

Ploaia îi udase haina, era frig. Când îşi reveni, fata începu să tremure fără a se mai putea opri. Trebuia neapărat să iasă de acolo, altfel murea de frig. Încercă să strige după ajutor dar renunţă repede. Cine ar auzi-o? Era singură.

Cu dinţii strânşi, întinse braţul pentru a ajunge la bârna sub care era prinsă. Aceasta era cu un capăt la pământ şi cu celălalt canat se sprijinea de altceva. Dacă găsea o rangă pentru a o ridica cu câţiva centimetri, poate că reuşea să se elibereze, târându-se.

Cercetând în jur, Marnie găsi o scândură. O strecură sub bârnă şi apăsă din toate puterile. Pe frunte îi apărură picături de sudoare. Va reuşi? Bârna se va ridica? se auzi un sunet sec ca un pocnet de pistol. Pârghia ei se rupsese în două.

— Oh, nu!

Marnie se lăsă să cadă disperată, cu respiraţia întretăiată şi cu lacrimile curgându-i pe obraji.

Dar nu se va lăsa! întinzându-şi cât putea de mult braţul, atinse o altă bucată de lemn. Într-un efort nemaipomenit, începu s-o tragă. Milimetru cu milimetru, scândura se apropia. Reuşi în cele din urmă s-o apuce. Era lungă, mult prea lungă, dar ce dacă, trebuia să se folosească de ea.

Cu greu, strecură această nouă pârghie sub bârnă şi apăsă din toate puterile.

Capul îi ţiuia, era pe cale de a-şi rupe braţele dar cel puţin, bârna se mişca. Marnie dădea nebuneşte din picioare, accentuând presiunea pârghiei. În momentul în care se gândea să renunţe la tot, nemaiputând, picioarele îi fură libere.

O lungă vreme fata rămase nemişcată încercând să-şi recapete respiraţia. Când vru să se ridice, totul începu să se învârtească cu ea. Se târî deci până la uşa din dos şi, mulţumind Cerului se lăsă să cadă pe pardoseala bucătăriei.

Era scuturată de frisoane violente, dinţii îi clănţăneau. Cu preţul unui ultim efort se târî până în bucătărie şi aprinse toate focurile. Îi era atât de frig!

Fără să ştie cum, Marnie reuşi să-şi descheie hanoracul ud şi să-l scoată. Îşi încălzi mâinile câteva clipe deasupra plitei, apoi se aplecă pentru a-şi examina piciorul. Pantalonul ei era sfâşiat pe coapsa stângă, chiar deasupra genunchiului. O pată de sânge înconjura locul. Fu din nou cuprinsă de greaţă şi ameţeală şi trebui să se agaţe de chiuvetă ca să nu cadă. Migrenă se accentua, vedea puncte negre în faţa ochilor.

Se forţă să-şi vină în fire. Trebuia să se gândească la rană. Văzuse o trusă de farmacie pe undeva, dar unde? „Hai, gândeşte-te! Unde ai văzut-o? în bucătărie? în baie?” încăperea începu din nou să se învârtească. „Gândeşte-te”. Cercetă bucătăria din ochi. Dintr-odată îşi aminti. Da, acolo sus, pe ultimul raft al bufetului.

Fata reuşi să traverseze bucătăria, să se înalţe până la raft, să facă să cadă trusa. Aceasta conţinea tot ce avea nevoie: pansament, eter, cremă antiseptică, vată...

Acum, bucătăria se încălzise. Marnie aproape nu mai tremura. Umplu un vas cu apă caldă. Îl puse pe masă şi începu să-şi scoată jeanşii. Scoase un ţipăt de durere încercând să dezlipească ţesătura plină de sânge de rană şi trebui să se aşeze câteva clipe înainte de a continua.

Până la urmă, rana nu părea prea gravă. Era o tăietură urâtă, lungă de câţiva centimetri, dar nu adâncă. N-avea nevoie să fie prinsă în copci. Marnie o curăţă cu grijă, puse un pansament şi-l legă cu tifon.

Puse ceainicul pe plită şi urcă în camera ei ţinându-se de

balustradă. Camerele de sus erau îngheţate. Totuşi, fu o uşurare pentru ea să-şi poată scoate hainele ude şi să se usuce. O baie caldă, bună, i-ar face cel mai mare bine, dar era imposibil cu pansamentul ei. Oricum, ar fi durat prea mult timp ca să se încălzească apa. Marnie îşi puse cămaşa de noapte, un pulover gros pe deasupra, şosete, şi luă cuvertura de pe pat. Coborî şchiopătând.

Când ieşise în acea după-amiază, lăsase radiatorul aprins în salon: nu era prea frig. Aţâţă totuşi focul în şemineu.

În bucătărie, îşi pregăti un ceai foarte dulce şi folosi restul apei pentru a umple două buiote.

Istovită dintr-odată, închise plita electrică şi se întoarse în salon cu ceaşca fierbinte. Acolo, se înfăşură în cuvertură şi se lungi pe jumătate între două surse de căldură.

Când deschise ochii, lumina zilei se infiltra printre draperii. Încăperea era din nou rece. Focul se stinsese, la fel şi încălzirea electrică. Uitase să reîncarce grupul electrogen. Ar face bine să se ducă imediat. Dar îi era cald sub cuvertură, şi o migrenă înfiorătoare îi strângea tâmplele ca într-o menghină. Şi piciorul o durea; se simţea prea rău ca să se mişte. Rămase toată ziua pe divan, cufundată într-o somnolenţă din care nu reuşea să iasă.

Spre seară începu să transpire. Febrilă, dădu cuvertura la o parte. I se părea că mii de ace se înfipseseră în rana ei şi tot corpul îi era ud de transpiraţie. Murea de sete, dar când vru să se scoale, picioarele nu o ţinură.

Fata petrecu noaptea pe divan, uneori, arzând de febră, alteori scuturată de frisoane de necontrolat...

***

Nu auzi imediat bătăile în uşă, la început i se păru că era efectul migrenei sale. Dar puţin câte puţin, luă cunoştinţă de realitate. Cineva o striga. Vru să răspundă, dar nu putu scoate decât un sunet gâtuit. Avea gâtul uscat şi o durea.

Loviturile reîncepură cu mai multă violenţă.

— Marnie? Marnie, eşti acolo?

Era vocea lui Erwan MacNeill.

Întorcându-şi ochii spre uşă, fata încercă încă o dată să strige. Doborâtă de efort, începu să tuşească. Loviturile încetară şi se făcu tăcere. Două lacrimi mari se rostogoliră pe obrajii ei palizi. El plecase. Credea că ea îl ignoră intenţionat.

Cu un geamăt, Marnie încercă să se ridice să se ducă să deschidă, dar, cuprinsă de ameţeală, căzu pe podea. Oh. Doamne! Se simţea atât de slabă! N-avea nici măcar puterea să se ridice. Ghemuită pe pardoseală, izbucni în plâns, bătând podeaua cu pumnii.

N-auzi deschizându-se uşa bucătăriei şi nici nu-l văzu pe MacNeill intrând în salon. El fu pur şi simplu acolo, dintr-odată, îngenuncheat lângă ea.

— Ce naiba!...

Fata îl privi fără a-şi crede ochilor.

— Cre... credeam c-ai plecat, hohoti.

El îi puse o mână pe frunte.

— Arzi. Ce se întâmplă?

Ea vru să-i explice totul, dar o apucă tusea.

— Nu este grav. O să-mi povesteşti mai târziu.

Erwan luă cuvertură şi o înfăşură pe fată în ea. Apoi, trecându-i un braţ sub spate şi celălalt pe sub picioare, vru s-o ridice. Marnie scoase un ţipăt de durere. El apăsase pe rană.

— Marnie! Ce este?

— Pi... piciorul... Este rănit.

Fata îşi muşcă buzele pentru a se împiedica să geamă.

El lăsă să-i scape o exclamaţie şi desfăcu cuvertură. Ea-l simţi cum îi dă la o parte cămaşa de noapte şi înjură în galeză. Un gând absurd trecu prin mintea feţei: oamenii înjurau întotdeauna în limba lor maternă.

— Trebuie să fii scoţian, bâigui ea.

Tânărul puse cămaşa de noapte la loc, apoi îi netezi blând părul.

— Bineînţeles, *mo graidh*, te îndoieşti?

O reacoperi cu cuvertura şi o luă în braţe cu o grijă nemăsurată. Marnie se simţea ciudat de calmă, liniştită. El va avea grijă de ea.

Afară, ea simţi aerul rece al dimineţii şi-şi ghemui capul pe umărul lui Erwan. Conştientă doar pe jumătate, simţi vag cum este transportată la primul etaj al unei alte case şi dusă pe un pat mare. Tânărul o ţinu în şezut şi-i scoase puloverul. Apoi îi dădu jos şosetele şi o băgă sub o plapumă groasă de puf.

O pipăi din nou pe frunte, apoi se îndreptă spre uşă. Îngrozită, Marnie se ridică, împingând plapuma.

— MacNeill! Nu mă părăsi, te implor, rămâi cu mine!

Imediat el reveni şi se aşeză pe marginea patului. Luă mâna Marniei şi aceasta îl strânse din toate puterile ei. Foarte încet, o culcă înapoi pe pernă.

— Mă duc doar să dau un telefon la doctor. Revin în cinci minute.

— P… promite-mi.

— Îţi promit. Împotriva voinţei, ea-i lăsă mâna. El zâmbi cu blândeţe.

— Imediat. Îi strânse rapid umărul şi plecă.

Marnie nu ştiu niciodată dacă el îşi ţinuse sau nu promisiunea. Învinsă de febră, căzu într-o inconştientă aproape totală. Cineva îi scoase cămaşa de noapte umedă, o şterse cu un burete, o ajută să îmbrace o cămaşă curată; cineva îi mângâie blând fruntea, îi simţi cucuiul şi o unse cu alifie. Apoi îi atinse piciorul şi ea ţipă. Vreme de câteva secunde, zări un necunoscut aplecat deasupra ei şi o femeie vag cunoscută. Dar el nu era acolo. Promisese să rămână lângă ea şi nu era acolo.

— MacNeill!

Femeia încercă s-o liniştească, murmurându-i să se

calmeze. Marnie o respinse şi-l strigă din nou pe MacNeill.

Şi brusc, el fu acolo, ţinându-i mâna, vorbindu-i. Dar celălalt bărbat îi prinse piciorul şi ea simţi o durere violentă, după care leşină.

CAPITOLUL V

Îi trebuiră Marniei trei zile ca să-şi dea seama de locul unde se afla. Până atunci, întrezărise doar siluete vagi, imateriale, aşezate la căpătâiul ei, aplecate asupra ei... Personajele care-i bântuiau delirul, ele, păreau reale... Sue, Alan, tatăl ei. Ea-i striga ţipând, gemând şi răsucindu-se pe perne. De fiecare dată cineva era acolo s-o liniştească, să-i dea un pahar cu apă, să-i şteargă faţa cu un prosop uscat şi Marnie adormea la loc, liniştită.

Deschizând ochii în cea de a treia zi, fata recunoscu femeia aşezată lângă ea cu o împletitură în mână: era Morag Ferguson. Marnie o observă un moment, apoi se uită în jurul ei. Se afla într-o cameră mare, luminoasă şi aerisită. Dulapuri albe acopereau unul dintre pereţi, ceilalţi erau acoperiţi cu tapet de culoare deschisă şi împodobiţi cu mai multe tablouri. Plapuma era într-un cearşaf de bumbac cu carouri albe – bleumarin. În oglinda mare de la celălalt capăt al camerei, ea zărea imaginea unui covor de lână bleumarin. Era o încăpere decorată cu gust, o cameră de bărbat, fără îndoială. Fără toaletă, fără culori pastel...

Perplexă, Marnie îşi încruntă sprâncenele. Cum naiba ajunsese aici? Întoarse capul spre Morag Ferguson. Aceasta se oprise din tricotat şi o privea pe Marnie cu un zâmbet plin de căldură.

— Fata mea, te-ai trezit în sfârşit? Începeam să ne întrebăm dacă nu eşti Frumoasa din Pădurea Adormită!

Marnie îi zâmbi slab.

— Am dormit mult?

— Trei zile şi trei nopţi!...

Morag îi puse mâna pe frunte.

— Ah! Eşti mai rece acum! Vrei ceva, micuţa mea?

— Nu, mulţumesc, n-am nevoie de nimic... Scuză-mă, sunt acasă la dumneata? se interesă ea.

Doamna Ferguson făcu o figură dezaprobatoare.

— Nu, eşti la Erwan MacNeill, în camera lui. De ce n-a mai făcut câţiva metri în plus să te aducă la mine, nu ştiu! Şi totuşi doctorul spune că nu trebuie să fii deplasată sub niciun motiv, şi atunci nu pot să te iau la noi, unde Kie şi cu mine am putea avea grijă de tine!

Un pic confuză, Marnie o ascultă fără să fie sigură că înţelegea prea bine. În aparentă, era la MacNeill, în propriul lui pat, în această cameră ordonată şi masculină. Dar de ce o transportase aici? De ce nu chemase o ambulanţă, sau n-o dusese la spitalul cel mai apropiat?

Doamna Ferguson trebuie că-şi punea aceleaşi întrebări; era evident că ea găsea prezenţa Marnei în acest loc şocantă…

Cineva o dezbrăcase, o spălase… La această amintire, fata se înroşi. Fusese el? MacNeill?

— Doamne! Iată-te toată roşie! se nelinişti Morag. Te simţi rău? Aşteaptă o clipă, mă duc să-ţi aduc ceva de băut.

Ieşi din încăpere fără a-i lăsa Marniei timp să răspundă şi reveni imediat cu un suc de fructe.

— Doctorul nu va întârzia, o anunţă ea întinzând paharul feţei. Vine întotdeauna spre prânz.

Marnie se sprijini de tăblia patului. Cum putea să întrebe dacă MacNeill fusese cel care se ocupase de ea? Căuta cuvintele, dar o cuprinse un val de oboseală şi adormi.

Când sosi doctorul, se trezi. Era un om cu aer blând, în jur de patruzeci de ani. O linişti pe fată în privinţa stării piciorului.

— După un timp, n-o să mai ai nicio cicatrice, afirmă el…

Ca şi cum asta conta pentru ea!… Îi luă pulsul.

— …Ai fost recent bolnavă? înainte de a veni la Culla?

Marnie se agită şi-i aruncă o privire rapidă.

— Am stat câteva săptămâni în spital, recunoscu ea contra voinţei sale.

— Din ce motiv?

— Oh! Pentru nimic, de fapt. Am… am avut un accident

şi… şi am suferit un traumatism nervos.

Vocea i se stinse treptat. Ea întoarse capul.

— Înţeleg. Asta explică lipsa dumitale de rezistenţă. Ai o gripă rea. M-am temut un moment că o să evolueze în pneumonie, dar ai avut noroc. Acum eşti pe cale de a te vindeca. O săptămână în pat şi te vei simţi mult mai bine.

— O săptămână?! strigă fata îngrozită… Dar nu pot rămâne aici o săptămână.

— Ba da, mica mea domnişoară! Şi trebuia să fii foarte atentă vreme de o lună. Eşti la fel de plăpândă ca o pisicuţă nou-născută. Dacă o să te grăbeşti o să te îmbolnăveşti iarăşi.

Insistenţa lui o convinse pe Marnie. Cu un aer abătut, ea încuviinţă şi doctorul fu satisfăcut.

Ea nu-l văzu pe MacNeill până seara. Morag îi adusese o cină delicioasă, apoi o ajutase să-şi facă toaleta şi să-şi perie părul.

După plecarea ei, fata se întinse, rezemată de perne. Medicul avusese dreptate: cel mai mic efort o obosea. Auzi uşa de la intrare închizându-se şi paşii lui Morag pe cărare. Era singură cu MacNeill.

El bătu la uşa ei cam peste o jumătate de oră: Marnie ridică plapuma până sub bărbie şi-l invită să intre, cu o voce surdă.

— Bună seara! Cum te simţi? Închise uşa în urma lui şi se apropie.

— Mult mai bine, mulţumesc.

— Îmi pare bine.

Purta pantaloni de catifea reiată bej şi un pulover maro închis. Era seducător, observă ea nu chiar frumos, trăsăturile lui erau prea ascuţite pentru asta; totuşi, trebuie că atrăgea femeile ca un magnet… Cel puţin cele pe care le interesau bărbaţii. Personal, Marnie n-ar mai avea încredere niciodată.

— Ţi-am provocat mult deranj, declară ea imediat.

— Deloc; altfel, la ce-ar servi vecinii?

— Ar fi fost preferabil să fiu dusă la spital, continuă ea cu ochii fixaţi pe plapumă.

— Fără îndoială, dar mi-ar fi fost cam greu, nu există spital în Culla.

— Ah, nu? Atunci ce se face când sunt răniţi sau grav bolnavi?

— Se cheamă insula Skye prin radio şi vine un avion-ambulanţă.

— În acest caz, de ce...?

— Furtuna făcea ravagii, aminteşte-ţi. Ar fi trebuit să se aştepte condiţii atmosferice mai bune. Oricum, doctorul Mackay nu era prea îngrijorat în legătură cu tine, a considerat că este suficient să vină să te examineze în fiecare zi.

— Înţeleg...

Ea-şi aplecă faţa, ascunzându-se în perdeaua deasă a părului ei blond.

— Îmi... îmi pare rău că am creat atâtea complicaţii la toată lumea... Şi... şi aş vrea să-ţi mulţumesc că m-ai adus aici, natural.

MacNeill o contemplă o clipă, apoi începu să râdă.

— Natural, repetă el zeflemitor... Minţi prost, Marnie. Mulţumirile ţi se opresc în gât. Nu vrei să fii recunoscătoare nimănui.

— Nu-i adevărat! îţi... îţi sunt foarte recunoscătoare că m-ai adus acasă la tine şi m-ai lăsat în patul tău.

— Crezi că eu dorm pe podea? glumi el te asigur că nu este cazul. Te-am pus în acest pat fiindcă cel din cameră pentru musafiri nu era pregătit, asta-i tot.

— Orice ar fi, acum mă simt mai bine şi o să-ţi înapoiez camera.

— Este chiar inutil. Mi-am dus toate lucrurile în cealaltă. Poţi foarte bine să rămâi aici.

— M-ai înţeles prost; de fapt, intenţionez să mă întorc la

mine mâine. N-aş vrea să abuzez de ospitalitatea ta.

MacNeill se rezemă de spătarul fotoliului său; cu mâinile încrucişate la ceafă.

— „Să abuzezi de ospitalitatea mea”! Îţi dai seama de ridicolul acestor cuvinte?

El nu se mişcase, dar faţa îi devenise dintr-odată ameninţătoare.

— …Doctorul Mackay a ordonat să rămâi opt zile în pat şi vei asculta, chiar dacă o să trebuiască să te leg pentru a te obliga.

Marnie îi aruncă o privire fulminantă.

— Nu va fi necesar. Vreau doar să evit deranjul suplimentar.

— Minciuni! Vrei să continui să faci pe martira şi să te întorci la viaţa ta masochistă, pentru a te înduioşa asupra sorţii tale!

— Nu… nu-i adevărat! protestă ea.

— Ah, nu? Atunci de ce ţii aşa de mult să pleci?

Ea se întoarse şi-şi muşcă buzele pentru a se împiedica să plângă.

— N-ai înţelege.

— Da, mi-ai spus deja. Şi asta nu m-a făcut să mă răzgândesc.

— Eşti… un mitocan! Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti pe tonul acesta?

Erwan se aplecă în faţă.

— Ce este, Marnie? Eşti obişnuită să-i vezi pe oameni tratându-te ca pe un porţelan fragil? Nu-ţi place să ieşi la lumină, nu-i aşa? Te serveşti de frumuseţea ta ca de un paravan?…

El se ridică, dominând-o cu talia lui înaltă.

— …Ei bine, după părerea mea eşti o mică laşă nenorocită. Eşti convinsă că lumea s-a terminat pentru că de data asta lucrurile nu merg după cum doreşti. Comportă-te ca o adultă, şi-mi voi schimba atitudinea faţă de tine. Dar

nu înainte! Şi te previn, nu te voi lăsa să pleci înainte de a fi complet restabilită. Nu vreau să am moartea ta pe conştiinţă, chiar dacă eşti ultima dintre laşe.

El mai aşteptă câteva minute. Cum Marnie nu ridică ochii spre el şi nu spunea nimic, el ieşi din încăpere.

Fata îşi înfundă capul în pernă, cu pumnii strânşi. Cu ce drept se arăta aşa de crud cu ea? Nu era drept! Şi nu era adevărat! Niciuna dintre acuzaţiile lui nu era fondată... Puţin câte puţin, totuşi, singură în camera tăcută, ea începu să reflecteze. Poate că venise la Culla să se pedepsească şi nu să găsească singurătatea şi calmul cum pretindea. Cunoştea înainte de a veni condiţiile grele de viaţă, climatul aspru şi vânturile violente, zilele scurte şi nopţile nesfârşite. În ciuda a toate, ea alesese Culla.

Asta era deci dorinţa secretă a sufletului ei? Să se căiască de moartea surorii ei suferind ea însăşi?

Marnie se agită nervoasă. Totul era prea complicat, prea dificil, începea s-o doară capul. În orice caz, un lucru era sigur: MacNeill, după cum spunea, nu voia să aibă moartea ei pe conştiinţă; dar el nu ştia toate chinurile prin care trecea ea din cauza morţii lui Sue.

Auzi un zgomot de paşi lângă uşa pe care tânărul o lăsase întredeschisă; Brutus se fofilă în cameră. El veni să se aşeze lângă pat, punându-şi botul între cearşafuri. Marnie zâmbi. Întinse mâna să-l mângâie şi setterul o linse. Fără a înceta să-l mângâie, îşi lăsă gândurile să vagabondeze şi adormi imediat.

Când se trezi, era ziuă, câinele plecase, lumina era stinsă. Jos, auzi voci. O femeie izbucni într-un râs vesel.

Marnie se îndreptă, mirată că dormise aşa de bine fără ajutorul somniferelor. Acestea rămăseseră acasă la ea... Gândul căsuţei sale reci şi triste o înfioră. Trebuia să se întoarcă acolo în curând; această perspectivă n-o încânta deloc.

Paşi mari urcară rapid scara, o bătaie scurtă şi uşa se

deschise. O tânără fată îşi strecură capul.

— Ah! Te-ai trezit!…

Traversând încăperea, ea trase draperiile. Avea o faţă plăcută, luminată de un zâmbet larg şi părul brun, buclat.

— …Sunt Katie Ferguson. Mama mea era ocupată în dimineaţa asta, aşa că am venit eu să te văd.

— Eşti drăguţă, mulţumesc. Spune-mi doar unde este baia, o să mă descurc singură.

Dând la o parte plapumă, fata se aşeză pe marginea patului, apoi se ridică. De la primii paşi fu cât pe ce să cadă, cuprinsă de ameţeală. Katie Ferguson o sprijini.

— Oh! îmi pare rău… mi se învârteşte capul.

Katie râse veselă.

— Nu mă miră! Nu te-ai ridicat de patru zile! Aşază-te, o să-ţi aduc papucii şi capotul. Apoi, te voi însoţi la baie.

În timpul următoarei jumătăţi de oră, Marnie luă cunoştinţă din plin de starea ei de slăbiciune. Drumul până la baie o epuizase. Fu mulţumită să se aşeze într-un fotoliu în timp ce Katie îi aranjă patul.

— Eşti foarte amabilă că mă ajuţi.

— Oh! Nu-i nimic! Am venit de mai multe ori, dar erai prea bolnavă pentru a recunoaşte pe cineva. De obicei, treceam mai mult seara, deoarece ziua lucrez. Dar în această sâmbătă am liber. Maică-mea a profitat să facă prăjituri şi pâine pentru toată săptămâna.

— Înţeleg… Unde lucrezi?

— La Ardsay, la bancă… Acolo unde lucrează Hector, răspunse veselă Katie.

— Hector?

— Logodnicul meu.

Ea se îndreptă mândră, cu un zâmbet încântat, şi aruncă o privire spre mâna ei stângă împodobită cu un diamant.

— Ah, da! îmi amintesc. MacNeill mi-a vorbit…

Marnie se înroşi şi continuă bâlbâindu-se:

— …îmi pare rău că n-am venit la logodna voastră, eu…

— Nu-i nimic, eu mă gândeam că n-ai chef, dar maică-mea a insistat: nu voia să te ţină la o parte când toţi cei din Taornish erau invitaţi.

Se lasă o scurtă tăcere.

— Petrecerea a fost reuşită? se interesă Marnie.

— Nemaipomenită! Invitaţii au băut mult, erau foarte veseli când au plecat!

— Da, i-am auzit cântând, zâmbi Marnie.

După ce o ajută să se bage la loc în pat, Katie îi aduse un mic dejun înainte de a coborî să trăncănească cu MacNeill. Marnie le auzi vocile, aceea a lui Katie sonoră şi veselă, cea a lui Erwan mai profundă. Râdeau frecvent. Păreau foarte buni prieteni, ca şi cum se cunoşteau de multă vreme. După un timp, Katie reveni cu nişte reviste şi luă tava. Zece minute mai târziu, Marnie auzi uşa de la intrare închizându-se... Dar MacNeill nu-şi făcu apariţia.

În ce dispoziţie era? Agresivă, fără îndoială...? Încă nu purtaseră o discuţie care să nu se termine într-o ceartă. Ah! Ea era de vină în mare parte de această stare de lucruri, o recunoştea! Dar el era atât de sigur pe sine şi convins că are întotdeauna dreptate... Asta avea darul de a o scoate din sărite.

Era aşa numai cu ea, sau cu toţi cei care-l contraziceau? Cu toată lumea, categoric, dacă te lăsai dominat de el, cum era cazul lui Katie şi al mamei ei...

Acel Hector... Ce avea în plus faţă de MacNeill? De cel alesese Katie? Era în relaţii atât de bune cu MacNeill... Logic, ea ar fi trebuit să se căsătorească cu el. La urma urmei, era o partidă bună, avea o casă frumoasă, un vapor... Şi un fizic plăcut. De fapt, ar fi sigur un soţ bun dacă era lăsat să ţină frâiele. Şi pe plan amoros? Pe Marnie o traversă un uşor fior imaginându-şi-l pe acest bărbat înalt şi musculos lângă ea, în pat.

Repede, îşi îndreptă în altă parte cursul gândurilor, cu obrajii îmbujoraţi. Nu-i păsa absolut deloc ce fel de soţ ar fi

el. Şi evident, Katie nu-i aprecia caracterul autoritar, fiindcă preferase pe altul. Nimănui nu i-ar plăcea să se căsătorească cu un bărbat ca Erwan MacNeill. El se credea regele Cullei! Regele din Culla... Fata îşi repetă această expresie cu un mic zâmbet. Apoi apucă o revistă şi o frunzări nervoasă. În cât timp va urca el s-o vadă?

Dar nu veni toată dimineaţa. În orice caz, Marnie nu ştiu. Adormi după o oră.

O uşoară apăsare pe braţ o trezi. Tânărul era aplecat deasupra ei. Ea se ridică, înlăturându-şi de pe faţă părul.

— Mă duc să pregătesc prânzul. Mănânci o friptură?

— Nu, mulţumesc, nu prea mi-e foame.

Ea-şi căută capotul, dar acesta căzuse pe podea. Erwan se aplecă pentru al ridica.

— Ţine... N-o să începi să refuzi totul, sper; fiindcă în acest caz...

— Nu, nu! Chiar n-am poftă. Katie mi-a adus un mic dejun copios.

— Totuşi, trebuie să mănânci. O să-ţi pregătesc o omletă. Îţi plac ciupercile?

— Da, mulţumesc.

— Bine. Revin într-un sfert de oră.

Reveni şi mai repede, aducând o tavă bine garnisită. Totuşi, nu-i ţinu companie, Se mulţumi să-i instaleze tava pe genunchi şi părăsi încăperea.

Marnie se simţea umilită. Sigur că da, ei nu simţeau niciun fel de simpatie unul faţă de celălalt. Dar era un motiv suficient să reducă întâlnirile lor la minimum necesar? La urma urmei, ea nu ceruse să vină aici, era invitată lui, chiar dacă el n-o dorea. Poate nu suferea bolnavii?... Nu, în acest caz ar fi dus-o mai curând la Morag. Şi ce naiba făcea el în timpul zilei? Aproape n-auzea zgomot de paşi în casă.

El reveni după o vreme să ia tava.

— Doreşti altceva?

— Nu, mulţumesc.

Cu un semn scurt din cap, el se retrase imediat. Marnie auzi zgomot de spălat de vase, paşi la intrare. MacNeill îl strigă pe Brutus, se deschise o uşă, se închise, casa deveni tăcută.

Ce făcea el? Citea, poate? Dar oricum, nimeni nu-şi putea petrece toate zilele citind! Doar dacă studia… Nu, era prea în vârstă ca să mai fie student.

Marnie renunţă. Deschise radioul de deasupra patului. Se dădea o piesă de teatru. Adormi curând, legănată de sunetul vocilor.

În timpul serii, Morag veni să-i aducă cina şi o însoţi la baie. Ca mai devreme, MacNeill urcă după plecarea ei. Ducea o cutie lungă îmbrăcată în piele.

— Ştii să joci table?

Fata ridică faţa, surprinsă.

— Nu.

— Atunci o să te învăţ.

Îşi apropie un scaun şi puse cutia pe pat, fără a da atenţie expresiei indignate a Marniei. Nici „Vrei să înveţi?” nici „Ai vrea să joci?” Nu cerea niciodată părerea celorlalţi?

Liniştit, el deschise cutia. Interiorul era acoperit cu fetru, pe care erau desenate fâşii de două culori, douăsprezece pe fiecare parte. MacNeill scoase două feluri de puluri, albe şi negre şi începu să le aranjeze.

— Scopul jocului este să-ţi aduci toate pulurile – tu le ai pe cele albe – până în zona din faţa ta. Avem zaruri şi dăm cu rândul.

Fata ridică ochii spre el, un pic nedumerită.

— Asta-i tot?

— Este regula de bază, da. De fapt, este un pic mai complicat, dar o să-ţi explic în timpul jocului.

Pulurile înaintau conform cifrelor de pe zaruri. Puteai să muţi unul adunând cifrele, sau mutai două, fiecare pentru unul dintre zaruri. Era periculos să laşi un pul singur: adversarul risca să te dea afară şi pulul trebuia să plece din

zona iniţială. Nu era chiar greu. Un joc de copii, gândi Marnie. Deloc interesant, un joc pentru proşti...! Jucară o dată şi fata se sprijini de pernă la sfârşitul partidei, ciudat de dezamăgită. Cum se putea distra MacNeill cu un joc atât de pueril?

— Bine, ai înţeles regulile, o să reîncepem.

— Dacă-ţi face plăcere, oftă Marnie cu un aer plictisit.

MacNeill începuse deja să aranjeze pulurile. Îşi întrerupse gestul şi o privi pe Marnie cu sprâncenele ridicate.

— Este rândul tău.

Cu expresia unui adult care voia să distreze un copil, Marnie scuturâ zarurile şi le aruncă.

Zece minute mai târziu, jocul era terminat şi fata îşi contempla toate pulurile aflate încă la adversarul ei. MacNeill o bătuse măr.

— Cum de-ai câştigat aşa repede?! exclamă ea indignată. Cred c-ai dat cu zarul de mai multe ori ca mine!

El îşi muşcă uşor buzele.

— Deloc. Mi-am folosit creierul, în loc să mut pulurile la întâmplare ca tine.

Marnie se încruntă înciudată. La urma urmei, acest joc nu era aşa de simplu, nu fusese suficient de atentă.

— Să mai jucăm, hotărî ea.

Jucară încă de trei ori. Marnie pierdu. Dar cel puţin începea să vadă de ce o bătea MacNeill şi începu să-şi mute pulurile din ce în ce mai bine, făcând ca fiecare victorie să fie mai dificilă. La sfârşitul celui de-al treilea joc, tânărul aranjă tablele în caseta lor.

— Dar mai vreau să joc! protestă Marnie.

— Mâine. Suficient pentru seara asta. Pari obosită.

Ea se bosumflă. El avea dreptate, se simţea extenuată, dar nu voia să recunoască.

— Sunt destul de mare să judec singură dacă sunt obosită sau nu, lansă ea.

— Bineînţeles, o aprobă el cu un aer ironic.

Exasperată, Marnie îl fulgeră cu privirea.

— Ce este, MacNeill? Eşti misogin, din întâmplare...? Adică unul care nu suferă femeile, adăugă ea ironică.

— Cunosc perfect semnificaţia termenului.

El se instală confortabil în fotoliul lui, cu picioarele lungite, total relaxat. Încet, îşi lăsă privirea să rătăcească pe tânăra fată. Instinctiv, aceasta ridică mâna să-şi strângă capotul. Pe buzele lui MacNeill trecu un zâmbet amuzat.

— ...Nu, nu sunt misogin. Dimpotrivă, am cel mai mare respect pentru unele femei.

— Unele femei?

Ea ştia că se joacă cu focul, dar nu putea rezista tentaţiei de a continua.

— Da. Bineînţeles, pe altele le găsesc total detestabile.

Marnie fixă plapumă şi începu să tragă un fir de aţă.

— Adică?

— Adică pe pacostele irascibile şi răsfăţate care n-au curajul să te întrebe în faţă! ripostă el cu o faţă dură.

— Ce vrei să spui?

— Asta: dacă vrei să cunoşti părerea mea despre tine, de ce nu mă întrebi direct?

Ochii albaştri ai Marniei scânteiară.

— Părerea ta nu mă interesează câtuşi de puţin! Eşti plin de ifose şi încrezut, păstrează-ţi părerea pentru tine!

— Chiar...?

MacNeill se ridică şi uşor, se aşeză pe pat, cu mâna pusă pe tăblie, aplecându-se spre Marnie întunecat şi ameninţător.

— Chiar? Eu nu sunt convins.

Îi puse mâna dreaptă pe gât şi începu să-i atingă buzele cu vârful degetelor.

Marnie se ghemui şi ridică braţul să-l respingă... Ca şi cum ar fi încercat să smulgă un copac din rădăcini! Inima ei bătea mai tare.

El îi strecură mâna în deschizătura cămăşii de noapte şi-i

mângâie pieptul şi ceafa.

— ...Vrei să-ţi dovedesc contrariul, nu-i aşa?...! Înclinându-şi capul, el îi prinse lobul urechii între buze şi-l mestecă uşor.

— ...Sau vrei să-ţi verifici puterea de seducţie? Să vezi dacă mă las pradă farmecului tău, chiar dacă n-am fost niciodată tentat să-ţi fac curte înainte... Sau poate doar pentru că n-am încercat?

Buzele lui îi atinseră gâtul, calde, mângâietoare. Marnie fremăta şi lăsă să-i scape un mic oftat. Ar fi vrut să-i vorbească, să-i spună s-o lase în pace, dar niciun sunet nu-i ieşi de pe buze.

— Ce se întâmplă, Marnie? Un bărbat te-a părăsit şi tu ţi-ai pierdut încrederea în tine? Iar eu te dispreţuiesc! Biată Marnie! Asta explică de ce te comporţi ca o pisicuţă irascibilă!

Cu blândeţe, o împinse pe spate, punându-i capul pe pernă. Marnie deschise ochii. El era chiar deasupra ei, cu ochii strălucind de dorinţă. Inima feţei bătea să se rupă. Ea întredeschise buzele şi închise ochii, aşteptând sărutul lui, cu trupul vibrând de nerăbdare. Se simţea ciudat de triumfătoare în faţa capitulării lui MacNeill.

La capătul câtorva secunde, ea deschise ochii. El se depărtase şi se ţinea drept, ţeapăn, nemişcat. Fata se crispă instantaneu văzându-i expresia dispreţuitoare. El se jucase cu ea şi ea căzuse în plasă, îşi bătuse joc de ea...

Tânărul se ridică în picioare.

— Pentru informarea ta, eu nu abuzez de invitaţii mei, mai ales dacă sunt bolnavi şi nu sunt în stare să se apere... deşi tu n-ai făcut nici cel mai mic efort să reziştI! adăugă el cu o voce grea de sarcasm. Mai mult, n-am deloc intenţia să servesc drept cobai unei femei care vrea doar să se asigure de puterea sa de seducţie. Regret, prefer să fiu dorit pentru mine însumi.

Marnie tresări de parcă o pălmuise. Cu ochi prea

strălucitori, schiţă un zâmbet slab.

— Ei bine, cel puţin ştiu în prezent ce crezi într-adevăr despre mine, nu-i aşa? declară ea cu amărăciune.

MacNeill o cercetă cu o faţă fermă, nemiloasă.

— Oh, nu, Adams! Ai fi surprinsă să afli măcar jumătate din părerea mea despre tine.

CAPITOLUL VI

Restul săptămânii se scurse, fiecare zi semănând cu cea dinainte. În toate dimineţile, Morag sau Katie veneau să-i aducă micul dejun şi o ajutau să-şi facă toaleta. Ele reveneau seara să-i aducă cina. Spre ora unu, MacNeill apărea rapid, atât cât să urce cu o tavă, apoi plecă până seara.

A doua zi după cearta lor, văzându-l sosind cu jocul de table sub braţ, Marnie îi spuse să se ducă la dracu'. Dar el se aşezase liniştit şi pusese cutia în faţa ei.

— Iată cum mă primeşte o pacoste în vârstă de zece ani! Vrei să joci, da sau nu?

Şi, cum ea se plictisea de moarte, singură toată ziua, acceptase bosumflată.

În cea de a treia zi, veni medicul şi-i puse un nou pansament pe coapsă. Îi dădu voie să se ridice câteva ore pe zi. Faţă le petrecu pe un fotoliu lângă fereastră. Îşi zărea casă, pustie şi pierdută, şi oftă în sine; nu era grăbită să regăsească acele camere reci şi incomode.

În acea seară, jucă încă o dată table cu Erwan; Marnie câştigă pentru prima oară. Curios, ei reuşiră să vorbească fără să se certe. MacNeill se lansase într-o conversaţie despre Culla şi fata îi pusese una sau două întrebări. El îi răspunsese foarte documentat. Marnie îl ascultă cu mult interes. Cu zarurile în mână, uitând să le arunce, ea-l observă cu atenţie. El îi povestea cum, în secolul XIX, un latifundiar îi obligase pe locuitorii insulei să emigreze pentru a le distruge fermele şi a le transforma în păşune. Furia îi scăpăra în ochi, subiectul era evident că-i mergea la inimă. Cum era el când se lăsa antrenat de pasiune? Marnie se înfioră amintindu-şi mângâierile lui. Şi totuşi, el doar se prefăcuse a simţi dorinţă pentru ea. Dacă ar fi fost sincer, nimic nu l-ar fi oprit, nici convenienţele, nici legile ospitalităţii, nimic!

— Este rândul tău să joci.

Marnie îşi reveni şi aruncă zarurile.

— Se pare că cunoşti bine insula, observă ea. Eşti născut aici?

Ea-şi mută pulurile şi-i întinse zarurile, fremătând la contactul cu degetele lui.

— Da, tatăl meu este din Culla. Mama mea este englezoaică. Ea venise să-şi petreacă vacanţa aici, s-a îndrăgostit de tatăl meu, s-au căsătorit şi a rămas. Din nefericire, avea o sănătate fragilă. După câţiva ani, au fost obligaţi să se ducă să se instaleze în sudul Angliei. De atunci, au luat obiceiul să vină doar câteva săptămâni pe an.

— Ah! Acum înţeleg de ce…

Marnie se întrerupse, temându-se să nu fie indiscretă. Tânărul o întrebă din privire.

— Da? Ce voiai să spui…

— Ei bine, asta explică accentul tău englezesc. Nu înţelegeam de ce n-aveai accent scoţian, vorbind curent galeză.

— Tatăl meu mi-a vorbit întotdeauna în această limbă. El găsea important s-o perpetueze, în ciuda dorinţei englezilor de a o face să dispară.

— Vorbeşti ca şi cum ar fi duşmanii tăi, zâmbi fata. Dar tu însuţi eşti jumătate englez.

— Este adevărat… Totuşi, când sunt la Culla, jumătatea mea galeză este mai puternică.

— Nu locuieşti aici tot anul?

Marnie tocmai dăduse o dublă de şase, încântată, muta pulurile.

— Nu, în general vin aici doar vara. Iarna călătoresc. El aruncă zarurile.

— …Şi tu? De unde eşti?

Fata se încordă. Punându-i întrebări personale, se expusese şi ea să fie întrebată la rândul ei.

— Locuiesc la Londra, îl informă ea foarte repede. Îţi aminteşti de acea carte despre flora locală? Mi-ar plăcea s-o citesc, la urma urmei.

— Ah, da! Cea pe care mi-ai aruncat-o în faţă, răspunse el foarte civilizat. Îmi amintesc perfect; Am înţeles, ţi-o voi da.

El n-o mai întrebă nimic şi Marnie evită cu grijă să-i mai pună întrebări personale. La sfârşitul partidei, el închise cutia şi-i ură noapte bună;

A doua zi, fata stătu mai puţin în pat. Seara, MacNeill îi propuse să coboare la parter. Ea acceptă din toată inima. Nu mai putea să stea închisă între patru pereţi.

El o precedă pe scară, gata s-o sprijine dacă i se făcea rău. Nu fu necesar. Marnie ajunse jos cu uşurinţă.

Dacă dormitorul tânărului nu trăda mare lucru din personalitatea lui, nu acelaşi lucru era cu salonul. Pereţii dispăreau sub etajere cu cărţi, acuarele şi fotografii. O aşeză pe fată confortabil pe divan, în faţa şemineului unde ardea un foc bun de lemne. Camera era plăcut de caldă, vântul nu intra prin tocurile uşilor şi ferestrelor ca la ea.

— Vrei să bei ceva?

— Da, cu plăcere. O vodcă cu oranjadă, dacă este posibil, accentuă ea.

El se duse să-i prepare cocteilul cerut şi îl aduse.

— Mulţumesc. Mmm… Ce lux după casa mea!

— Totuşi, n-ai venit la Culla ca să găseşti luxul, nu-i aşa?

Marnie îşi privi paharul un moment, apoi ridică ochii spre el. Erwan era îmbrăcat tot în negru, în acea seară. Această ţinută îi punea în valoare statura înaltă şi pieptul lat.

— …Nu mi-ai răspuns la întrebare, reluă el după o clipă.

— Ştiu. De fapt, mi-ai pus întrebarea doar ca să mă enervezi…

Ea-şi strânse picioarele sub ea şi-şi trase capotul peste ele.

— …De ce încerci întotdeauna să provoci certuri între noi,

MacNeill?

El zâmbi, amuzat.

— Cu caracterul tău nesuferit, remarcă cea mai nevinovată este suficientă să toarne gaz peste foc!

— Hai, Las-o! Întrebarea ta era chiar nevinovată?

— Pe cuvântul meu, dacă erai în căutarea unei vieţi confortabile, n-ai fi ales Culla. În majoritatea timpului, vii în aceste insule pentru a regăsi natura, a înfrunta elementele, dacă vrei. Oamenilor le place uneori să se asigure că sunt capabili să supravieţuiască în condiţii grele... Sau sunt oameni sătui de furnicarul continuu din oraş şi vor să trăiască într-un ritm mai lent, cu copiii lor...

Vocea lui se făcu mai aspră, aproape iritată.

— ...Dar nu intri în niciuna din aceste categorii, termină el.

— Ah, nu? Atunci care este concluzia ta? se interesă ea încordată la maximum.

— La început, am bănuit c-ai venit aici ca să pedepseşti pe cineva, să culpabilizezi un bărbat.

— Şi te-ai răzgândit?

— Da. Nimeni nu cunoaşte prezenţa ta aici. Poştaşul nu ţi-a adus o singură scrisoare de când ai venit aici. Mi-a spus ieri; i-am cerut să-ţi depună poşta aici. Mai mult, ai fost bolnavă o săptămână şi n-aveai pe nimeni să anunţi. O femeie hotărâtă să pedepsească un bărbat n-ar pierde o secundă să-l anunţe că este pe moarte. Este ocazia ideală de al readuce la ea.

— Înţeleg... Care este diagnosticul tău, doctore MacNeill?

— Eşti sigură că vrei să-l auzi?

— Dar te rog! mai ales că ai mers prea departe ca să te opreşti acum, nu crezi?

— Foarte bine...

El se întrerupse intenţionat o clipă înainte de a relua:

— ...Iată părerea mea: încerci să te autopedepseşti. Te simţi vinovată pentru ce ţi s-a întâmplat şi fugi de viaţă. Ai

ales un loc unde totul ar fi dur şi ţi-ar aminti de greşeala ta... M-ai întrebat care este diagnosticul meu, Adams, ţi-l spun: încerci să te îngropi de vie.

Marnie îl privi lividă. Ea puse paharul cu brutalitate pe masă şi se ridică.

— Am ascultat destul. Urc.

MacNeill nu făcu niciun gest să se ridice.

— Ce e, Marnie? Adevărul este prea dureros?

În ochii ei străluci o scânteie de furie.

— Dacă ţii să ştii, niciuna dintre ipotezele tale nu este fondată. Te înşeli total! Eu căutam calmul şi liniştea. Şi te-am găsit pe tine! Nu încetezi să te amesteci în viaţa mea, să mă deranjezi, refuzi să mă laşi în pace!...

Ea aproape strigă.

— ...Nu înţelegi ce este durerea? Nevoia de singurătate?

Întorcându-se pe călcâie, Marnie urcă scările în fugă şi se aruncă pe patul ei. Rămase mult timp aşa, străbătută de frisoane, prea tulburată pentru a reflecta. Puţin câte puţin, totuşi, o idee i se strecură în minte; MacNeill nu era departe de adevăr. Şi dacă era adevărat? Ce importanţă avea? Alan o ura, părinţii ei nu putuseră să se hotărască s-o viziteze la ultima ei şedere în spital. De ce să nu se îngroape de vie în aceste condiţii? Nu mai avea de ce să trăiască.

Mai târziu, îl auzi pe MacNeill urcând şi trecând prin faţa camerei ei. Somnul întârzia să vină. Când în cele din urmă aţipi, coşmarul reveni, mai puternic, mai îngrozitor că niciodată. Marnie se întorcea când pe o parte când pe alta, împingând plapuma de parcă se sufoca. Maşina mergea, ea vedea sosind curba. Subit, în mijlocul drumului se afla Alan, cu braţele ridicate pentru a o opri. Dar ea nu putea frâna, apăsa cu toată forţa pe pedală şi maşina nu încetinea, mergea din ce în ce mai repede. Lângă ea, Sue începea să urle. Marnie strigă „Nu! Alan! Oh, nu! Alan!”

O mână o scutură viguros, o voce o strigă.

— Marnie! Trezeşte-te! Marnie!

Încă înspăimântată, fata deschise ochii. MacNeill o ţinea de umeri şi o scutură. Atunci îi reveni conştiinţa realităţii. Nu era decât un vis, un vis urât! Tulburată de o mare uşurare, ea-şi ascunse faţa în mâini şi izbucni în suspine.

Tânărul se aşeză pe marginea patului, o înlănţui şi-i apăsă faţa de umărul lui.

— Nu este nimic, *mo' ghraidh*, s-a terminat. Totul este bine, nimeni nu-ţi va face niciun rău. Plângi, asta te va uşura.

Marnie se agăţă de el fără reţinere şi plânse îndelung. El o mângâie pe cap cu blândeţe.

În sfârşit, ea-şi şterse lacrimile ca o fetiţă.

— Îmi pare rău, hohoti ea. Am… am avut un coşmar.

El se ridică să-i caute o batistă în sertarul de la comodă. Era în halat.

— Doamne! Te-am trezit! Cât este ceasul?

— Ora două noaptea… Ai coşmaruri frecvente, Marnie?

— Da! Ar trebui să încep să mă obişnuiesc.

— I-ai spus doctorului Mackay?

— Nu, de… de obicei iau somnifere, dar au rămas acasă la mine.

— Le vrei în seara asta? Spune-mi unde sunt, mă duc să le caut.

— Nu-i nevoie… Mă întorc mâine la mine, MacNeill, adăugă ea plecându-şi ochii.

Reaşezându-se pe pat, o apucă de bărbie şi-i ridică faţa. El avea o expresie ciudată, îngrijorată.

— Ascultă, începu el cu o voce gravă. Am mers prea departe în această seară, te-am tulburat. Îmi pare rău. N-o să se mai întâmple. Dar nu te pot lăsa să pleci la tine imediat. Nu eşti încă destul de restabilită ca să rămâi singură…

El aşteptă o clipă, cu sprâncenele încruntate, aşteptându-i răspunsul.

— …Nu protestă, Marnie, reluă el.

Încet, ea cedă şi clătină din cap.

— Bine, voi rămâne.

— E-n regulă

El traversă încăperea. Vocea Marniei îl opri în momentul când ieşea.

— MacNeill, de ce m-ai adus la tine?

Bărbatul se întoarse pe jumătate spre ea.

— Dacă-mi pui această întrebare, înseamnă că nu eşti încă pregătită să asculţi răspunsul.

Cu această frază enigmatică, el ieşi închizând uşa după el.

El trebuie să-i fi vorbit lui Morag despre noaptea proastă a lui Marnie: femeia o lăsă să doarmă toată dimineaţa. Puţin după trezirea ei, MacNeill apăru cu un platou apetisant.

Fata îl luă din mâini şi-l mirosi cu încântare.

— Păstrăvi! Eşti un bucătar foarte bun.

— Uiţi să adaugi „pentru un bărbat”! glumi el.

În momentul în care pleca, ea îl strigă.

— Ai putea să-mi faci un serviciu?

— Da, despre ce este vorba?

— Ar trebui să i se spună lui Morag să-mi aducă haine şi poşeta.

El o privi cu un aer suspicios.

— N-ai intenţia să pleci, sper?

— Nu, nu! Doar că mă simt suficient de bine pentru a mă îmbrăca în timpul zilei. M-am săturat să stau mereu în cămaşă de noapte. Am impresia că sunt bolnavă şi nu convalescentă.

— S-a înţeles, îi voi telefona.

Morag îi aduse hainele după-amiază şi Marnie se simţi mai bine o dată îmbrăcată. Seara Katie veni să-i ţină companie; MacNeill trebuia să iasă. Cele două fete se uitară la televizor. Katie nu voia să piardă episodul din serialul favorit. Asta îi produse o impresie ciudată Marniei; ea nu

aprinsese televizorul nici măcar o dată de când sosise la Culla. I se părea că revine în secolul XX după o călătorie în trecut.

Apoi, trăncăniră. În curând, Katie aduse vorba de căsătoria ei. Trebuia să aibă loc foarte curând. Marnie se minună.

— Nu văd niciun motiv de amânare, îi mărturisi Katie. Hector a cumpărat un apartament chiar deasupra băncii, şi este în întregime amenajat... De altfel, adăugă ea roşindu-se, Hector este împotriva logodnelor prea lungi. Dacă ai luat o hotărâre şi ai mijloacele materiale necesare, de ce să mai aştepţi?

Marnie zâmbi.

— Ascultându-te, îmi dau seama că este foarte energic!

— Oh! Este cel mai blând şi mai amabil dintre bărbaţi! Dar ţine să se căsătorească cât mai repede posibil.

Pe faţa Marniei trecu o umbră. Şi ea vrusese la început să se căsătorească foarte repede. Părinţii ei refuzaseră, era prea tânără, Alan trebuia să-şi termine studiile. Şi după aceea, puţin câte puţin, bucuria, încântarea începutului îşi pierduse strălucirea. Să-l vadă pe Alan, să iasă cu el devenise o obişnuinţă confortabilă, ca acele haine uzate pe care le pui pentru a te duce să te plimbi la ţară...

Pentru prima oară, o idee se clarifică în mintea ei: Poate că Alan avusese motive întemeiate să se îndepărteze de ea?

MacNeill reveni spre ora unsprezece. O conduse pe Katie acasă. Marnie îl aştepta în salon: întorcându-se, el îi relată reuniunea la care asistase. Un grup de oameni voia să cumpere o bucată de insulă pentru a construi un hotel. Locuitorii din Culla erau contra acestui proiect, şi se hotărâseră să se unească pentru al combate. Erwan vorbea aprig şi cu elocvenţă.

— Crezi că vei reuşi să contracarezi acest proiect?

— Fără îndoială, afirmă el cu tărie. Dacă trebuie, voi

cumpăra eu însumi insulă pentru a-i împiedica!

Marnie holbă ochii.

— Ai mijloacele necesare?

El îi susţinu privirea.

— Eventual, da. Dar n-ar fi o soluţie bună. Idealul ar fi să se repartizeze pământurile între fermieri. Turismul este un lucru bun, pe scară redusă. Dacă vin prea mulţi vizitatori, buticurile cu suveniruri şi cafenelele se înmulţesc, rezervele de apă potabilă sărăcesc, iar tinerii părăsesc pământul pentru a lucra în industria hotelieră.

Continuară să discute o vreme, apoi MacNeill se ridică.

— Este aproape miezul nopţii; ai face bine să te mai şi culci, altfel vei fi din nou obosită mâine dimineaţă.

Marnie acceptă mâna lui întinsă şi se ridică la rândul ei.

— Mă simt cu mult mai bine astăzi, sincer, îl asigură ea.

— Suficient de bine pentru a ieşi un moment mâine?

— Să ies? Ca să merg unde?

— Vreau să te duc să vezi acea faimoasă bucată de pământ… Dacă nu-i prea frig, ai putea să mă însoţeşti. Îmbrăcându-te bine, îţi va fi cald în maşină. Dacă n-ai chef, nu te mai gândi, adăugă el văzând-o ezitând.

— Nu, nu-i vorba de asta, mă întrebam… Poate n-ai chef să mergi cu mine, dar nu îndrăzneşti să mă laşi singură. Nu-ţi fie teamă, eu pot…

El se încruntă.

— Vrei să mă însoţeşti, sau nu?

— Da, eu… Mi-ar face plăcere. N-am văzut aproape nimic din insulă până în prezent.

— Atunci ne-am înţeles. Plecăm după micul dejun.

***

A doua zi dimineaţa era frumos, doar un pic frig. MacNeill insistă să-i împrumute Marniei o vestă din piele de oaie şi un pulover gros. Îi înfăşură un pled în jurul picioarelor şi

dădu drumul la căldură în maşină.

Terenul era situat de cealaltă parte a insulei, pe coasta de est. Copacii erau mai numeroşi acolo, coasta fiind ferită de vânturile Atlanticului de un lanţ de coline.

În drum, MacNeill îi povesti multe lucruri interesante. Altă dată, numeroşii locuitori îşi petreceau primăverile ţesând tweed, celebru în întreaga lume. Acum, majoritatea acestor stofe ieşeau din întreprinderile mecanizate, cele familiale practic dispărând.

— Morag este una dintre ultimele care foloseşte lâna oilor sale şi o vopseşte cu flori şi licheni strânşi de pe coline.

— Deci asta este! exclamă Marnie. Am văzut-o lângă pârâu, plimbându-mă într-o zi, şi n-am înţeles ce făcea.

— Apropo, voiam să te previn să nu te plimbi prea aproape de faleză, sau singură pe coline. Ceaţa coboară uneori prea repede şi rişti să te rătăceşti.

Ajunseră la destinaţie. Făcură turul terenului în maşină. El coborî o dată şi vorbi cu un fermier. Apoi luară drumul de întoarcere. Plimbarea lor durase cel mult trei ore, dar Marnie fu uşurată să se întoarcă la Taornish. Era încă slăbită, această ieşire o obosise un pic.

MacNeill o ajută să coboare şi-i ţinu portiţa deschisă. Fata se opri în faţa ulucilor şi puse degetul pe o inscripţie în lemn.

— Ce înseamnă acest cuvânt?

— *Seanachaidh*? Se pronunţă „Senna-Ka”… Povestitorul de istorii.

Ea ridică spre el ochii întrebători.

— Şi tu eşti un povestitor de istorii?

— Sunt scriitor, da.

— Nu mi-ai spus niciodată! se minună ea.

— Nu te interesai suficient de tare de mine pentru a mă întreba, ripostă el sec.

Morag trecu seara. O găsi pe Marnie în picioare, la parter, punând masa pentru două persoane. Se interesă de

sănătatea feţei. După câteva clipe se duse la bucătărie unde era MacNeill şi pregătea cina.

După plecarea ei, cei doi tineri se instalară la masă. Marnie era foarte intimidată să se afle astfel în tête-à-tête cu MacNeill. Ca să-şi mascheze stingherealа îl întrebă despre munca lui. El scria romane şi eseuri.

— Petrec iarna călătorind pentru cercetările mele şi revin acasă, la Culla, primăvara, ca să scriu.

— Vrei să-mi împrumuţi una din cărţile tale? Mi-ar plăcea mult s-o citesc.

El îi aruncă o privire rapidă.

— Bine, îţi voi da două sau trei să le duci acasă la tine... mâine.

Marnie tresări şi se strădui să-şi păstreze un aer nepăsător.

— Mă trimiţi deci acasă?

— Din nefericire, da. Începem să jignim moralitatea lui Morag.

— A lui Morag?

— Da. Locuitorii din Culla sunt foarte religioşi. Morag a dezaprobat întotdeauna prezenţa ta sub acoperişul meu, dar a tolerat situaţia atâta timp cât erai bolnavă, în virtutea principiilor de întrajutorare între vecini. În seara asta, te-a găsit în picioare, jos. A venit în bucătărie ca să mă avertizeze că oamenii o să „înceapă să bârfească”. Trebuie să te întorci la tine, sau dacă nu eşti complet vindecată, să te duci să-ţi termini convalescenţa la Morag.

Fata se îmbujoră.

— Dar nu există nimic între noi! protestă ea.

— Şi de unde pot şti vecinii?

— Este caraghios! oftă ea încruntându-se.

— Şi tu la fel...

Uimită, ea deschise gura pentru al întreba semnificaţia acestei replici, dar el schimbă repede subiectul.

***

Cu oarecare tristeţe, a doua zi dimineaţă, Marnie îşi închise valiza şi-şi puse mantoul pentru a se întoarce acasă. Avea impresia că trăise întotdeauna în această cameră şi ajunsese s-o considere a ei.

MacNeil o aştepta la picioarele scărilor. Îi luă valiza din mână.

— Gata?…

Ea încuviinţă din cap.

— …Bine. Din fericire, astăzi este suficient de cald.

El deschise uşa de la intrare şi Brutus se năpusti pe cărare.

— …Morag va trece să te vadă diseară… N-o s-o dai afară de această dată, nu-i aşa?

Marnie zâmbi.

— Nu, sigur că nu. MacNeill…

— Dacă te vei simţi din nou slăbită, n-aştepta să vezi dacă trece, vino direct la mine sau la Morag; s-a înţeles?

— Da, da… MacNeill, voiam…

— Şi nu te duce să te plimbi până nu eşti complet restabilită. Dacă ai nevoie de orice de la Ardsay, Morag sau eu îţi vom aduce.

Ajunseseră deja la uşa ei.

— Da, am înţeles. Ascultă, MacNeill, eu…

El o împinse înăuntru.

— Altă dată! Intră, nu sta în frig!

— Nu vrei să intri şi tu?

— Nu, am de lucru.

— Dar nu m-ai lăsat să-ţi mulţumesc pentru…

El plecase deja, cu mâna ridicată în semn de rămas-bun.

Încet, cu o strângere de inimă, Marnie închise uşa. Făcu stânga-mprejur şi se sprijini de uşă, aşteptându-se să găsească încăperea rece şi în dezordine cum o lăsase.

Dar nu, salonul era curat, un foc bun din buşteni ardea în

cămin. Sus, ea-şi găsi camera aranjată, hainele spălate şi călcate. Coborî în bucătărie; congelatorul şi rafturile fuseseră umplute, o ladă plină cu lemne uscate era pusă lângă uşa de serviciu şi un miros delicios de tocăniţă ieşea din cuptor.

Fata se lăsă să cadă pe un scaun şi, pentru prima dată de la accident, plânse de bucurie şi nu de durere.

Când Morag veni s-o viziteze în acea seară, Marnie şi ea se arătară foarte rezervate: ele îşi aminteau de prima lor întâlnire. Marnie făcu o altă impoliteţe gravă întrebând-o pe vecina ei cât îi datora.

Aceasta se ridică imediat, foarte dreaptă.

— N-aş cere niciodată vecinilor mei să mă plătească atunci când îi ajut.

Cu aceste cuvinte, ea se îndreptă spre uşă.

— Nu! Aşteaptă, te rog!…

Fata fugi după ea şi o prinse de braţ.

— …Scuză-mă, nu voiam să te jignesc. Dar cineva mi-a umplut congelatorul cu provizii şi nu pot totuşi să-i las pe alţii să-mi plătească mâncarea.

Morag o privi, apoi clătină din cap în semn de aprobare.

— Da, ai dreptate. Totul a fost plătit de Erwan.

— Bine. Mulţumesc, Morag, mulţumesc pentru tot… Şi-mi pare rău că am fost aşa… urâcioasă când am sosit. Ştii, eram foarte nefericită şi…

— Ssst! Ssst! Toată lumea şi-a dat seama de la primă privire! Nu te mai gândi. Acum trebuie să plec. Ai grijă de tine şi nu ieşi în frig!

— Îţi promit.

După plecarea lui Morag, fata se uită la ceas.

Ora nouă. Oare MacNeill terminase de mâncat?

Geamul de la salonul lui MacNeill era luminat. Marnie bătu la uşă. Imediat, Brutus începu să latre. Vocea tânărului răsună în antreu ordonându-i câinelui să tacă.

— Cine este acolo?

— Eu sunt…

— Marnie…

El deschise larg uşa şi o făcu să intre foarte repede.

— Ce se întâmplă? Te simţi rău?

— Nu, mă simt bine. Voiam doar…

— Şi ce faci afară la ora asta? Şi pe frigul ăsta?

Ea ridică ochii spre el, surprinsă de asprimea lui.

— Voiam să-ţi vorbesc.

— Bine, vino să te aşezi lângă foc… Despre ce este vorba?

— Am venit să-ţi plătesc… pentru provizii, se bâlbâi Marnie intimidată.

— Ar fi trebuit să bănuiesc! Nu puteai aştepta până mâine, nu-i aşa? Doamne! Nu înţelegi niciodată nimic? Banii nu înseamnă totul.

— N-am nevoie de pomană altora! Pot să-mi plătesc încă proviziile.

— Foarte bine, fiindcă dacă este aşa, îţi voi trimite factura.

— Da, asta este! Şi cu aceeaşi ocazie, adaugă costul şederii mele la tine! Nu vreau să-ţi datorez nimic, MacNeill!

— Încăpăţânato! o certă el prinzând-o de umăr şi scuturând-o. Cineva ar fi trebuit să-ţi dea o bătaie de multă vreme, ca să-ţi insufle un pic de bun-simţ.

— Şi tu te crezi candidatul ideal pentru acest rol? îl ironiză ea. Lasă-mă să-ţi spun că…

Vocea i se strangulă. Ochii lui MacNeill lansau străluciri ameninţătoare.

— Nu mă provoca. Adams! Te previn, nu mă provoca!

Fără a înceta s-o sărute, MacNeill îi desfăcu eşarfa şi-şi înfundă mâinile în părul mătăsos şi auriu. Buzele lui se făcură mai tandre, mai pline de pasiune. O strânse cu putere. Fără să-şi dea seama, Marnie îi încolăci gâtul cu braţele şi-i răspunse la sărutări.

— Marnie!

El îi săruta ceafa, gâtul. Ea simţea inima ei şi a lui MacNeill, bătând gata să se rupă.

Încet, ea deschise ochii, gândindu-se: Alan nu se arătase niciodată atât de arzător, atât de pasionat. Cu răsuflarea scurtă, ca beată, ea ridică ochii şi zări faţa lui MacNeill, cu ochii strălucind de o dorinţă neascunsă. Realizând ceea ce făcuse, cum îl încurajase, un sentiment de groază o copleşi. Se smulse din braţele lui.

— Tu! Dumnezeule! Am crezut că era Alan!...

Îşi acoperi faţa cu mâinile şi se dădu repede înapoi. Apoi, furioasă subit, îl fulgeră cu privirea.

— ...Bărbaţii! Sunteţi toţi la fel! Nu vă interesează decât un lucru! Mă dezgusţti, MacNeill, eşti ca ceilalţi!

Şi ieşi alergând în noapte.

CAPITOLUL VII

Primăvara sosi brusc. Timp de mai multe zile, timpul rămase rece. Apoi, într-o dimineaţă frumoasă, trezindu-se, Marnie nu mai auzi vântul. Soarele strălucea pe un cer fără nori, pajiştile erau smălţuite cu flori. Era luna mai.

Fata îşi pregăti un picnic şi-l duse pe coline. Blândeţea soarelui pe spatele ei şi pe capul gol o încântau: îşi oferea faţa mângâierii razelor, fericită să fie în viaţă...

Dar în curând, rări pasul şi încetă să zâmbească, pradă unui sentiment de vinovăţie. Cu ce drept era fericită?...

***

Timpul frumos continuă mai multe zile. Marnie pleca să se plimbe din ce în ce mai departe, pe măsură ce-şi recăpăta puterile. Uneori, Brutus o însoţea, ţopăind în faţa ei pe potecă, devorând o bună parte din sandvişurile ei când fata se aşeza să mănânce. Marnie se bucura de prezenţa lui. Se distra azvârlindu-i beţe şi inventând jocuri absurde cu el. Asta îi făcea bine. Treptat, ea-şi uită amintirile penibile şi sentimentul de vinovăţie. Seara se întorcea acasă extenuată, îşi prepara ceva de mâncare şi se prăbuşea în pat. Somnul nu o mai ocolea, încetase să mai ia somnifere.

Îl vedea rar pe MacNeill. Uneori, dacă pleca şi el să se plimbe, Erwan fluiera. Brutus o părăsea atunci, fără cea mai mică ezitare, lăsând-o singură şi ciudat de frustrată. Dar timpul era aşa de frumos! Ea-şi relua drumul, încântată de spectacolul arbuştilor şi al sutelor de flori parfumate.

Într-o zi, ceaţa despre care-i vorbise MacNeill se lăsă brusc. Într-o secundă, cerul albastru dispăru sub o mantie groasă de ceaţă gri şi umedă. Bineînţeles, culmea ghinionului, Brutus nu era cu ea în acea zi, şi ea se plimba pe faleză!

Marnie vru să-şi continue drumul în ciuda a orice. Dar nu vedea nici la trei paşi. Zgomotul valurilor lovindu-se de stânci la o sută de metri mai jos îi păru subit foarte aproape şi neliniştitor. Speriată, făcu doi paşi înapoi şi se aşeză. Mai bine să aştepte ca ceaţa să se ridice.

I se păru că stă de ore întregi, tremurând de frig şi din cauza umezelii. Îşi freca braţele pentru a încerca să se încălzească, regretând că nu-şi luase un pulover.

Ce tăcere! Ceata înăbuşea toate sunetele, ca un strat gros de vată înfăşurat în jurul ei. Nu se va termina niciodată? Pentru prima oară, Marniei îi fu teamă cu adevărat.

În cele din urmă, parcă după o eternitate, i se păru că aude un strigăt, dar cum să fie sigură? Era poate doar un simplu pescăruş. Ciuli urechile şi scoase o exclamaţie auzind iar un strigăt. Cineva o strigă pe nume.

— Aici! Aici! Sunt aici! Hei!

Ea se forţa, dar vocea ei nu părea să treacă prin zidul de ceată. Neauzind niciun răspuns, ea se îndreptă disperată. În fond, poate fusese victima propriei închipuiri.

Apoi, dintr-odată, o siluetă întunecată apăru în faţa ei, şi în secunda următoare, simţi limba umedă a lui Brutus lingându-i obrajii.

— Opreşte-te! Opreşte-te! protestă ea râzând. Eşti foarte drăguţ, dar sunt deja udă.

Marnie îl dădu la o parte şi-l zări pe MacNeili. El îi întinse mâna pentru a o ajuta să se ridice.

— E clar că nu te vei schimba! N-ai nici măcar un impermeabil pe tine! bombăni el. Ţine, pune-l pe acesta!

Îi întinse o pelerină de plastic cu glugă. Marnie şi-o puse şi se simţi dintr-odată mai bine. MacNeill scoase o sticluţă din buzunar.

— Bea!

— Ce este?

— Coniac.

Fata nu se abţinu să spună:

— Ar fi trebuit să-l pui într-un butoiaş, şi să-l legi la gâtul lui Brutus!

MacNeill zâmbi. Stropi de umezeală scânteiau în părul şi sprâncenele lui.

Uşurată că fusese găsită, Marnie uitase împrejurările ultimei lor întâlniri. Îşi aduse aminte brusc, se înroşi, bău un gât de coniac şi-i înapoie sticluţa lui MacNeill evitându-i privirea.

— Cum m-ai găsit? se interesă ea pentru a rupe tăcerea.

— Datorită lui Brutus. M-a condus până la tine.

— Auzindu-şi numele, setterul se apropie de stăpânul lui, bătând aerul cu coada. Fu cât pe ce s-o răstoarne pe Marnie. MacNeill o prinse şi n-o mai lăsă.

— Meriţi o bătaie bună! spuse el. Te-am avertizat să nu te plimbi singură pe coline şi pe faleză!

— N-o să mă închid în casă de frică să nu mă rătăcesc în ceaţă! ripostă ea.

— Poţi foarte bine să te plimbi pe câmpuri! Ce ţi se întâmplă? Ai cumva tendinţe sinucigaşe?

Marnie se desprinse brutal.

— Deloc! De la căderea ceţii, m-am aşezat şi am aşteptat!

— Ai fi putut aştepta mult şi bine! Asta durează uneori câteva zile!… Eşti gata? Ne întoarcem!

— E-n regulă.

— Brutus! La picioare… Rămâi lângă mine, este mai prudent. O să ne lăsăm ghidaţi de Brutus.

După o scurtă clipă de ezitare, fata cedă şi veni lângă MacNeill. El o apucă de cot.

Înaintau încet pe poteca stâncoasă. MacNeill trebuia să-l împiedice pe Brutus să alerge prea repede pentru că Marnie se clătina. După circa o sută de metri se opriră să se odihnească şi să mai bea o gură de coniac.

— Totul este în regulă?

— Da, doar că abia mai respir, gâfâi ea.

El o înlănţui pentru a o susţine, ferm şi solid ca o stâncă. Fata se sprijini de el. MacNeill îşi întoarse faţa spre ea şi-şi întări strânsoarea. Urma s-o sărute? Ea se încordă. Totuşi, el se mulţumi să-şi şteargă fruntea şi întoarse faţa din nou. Nu era de mirare, dat fiind cum reacţionase ea la primul lui sărut... Primul lui sărut? Voia deci că el s-o mai sărute? Nervoasă, ea se îndreptă.

— Sunt gata să plecăm.

Ceaţa se risipi brusc, şi ei se treziră în plin soare, în faţa unui covor de iarbă şi flori. În spatele lor, pânza de ceaţă se mai agăţa de vârful colinelor. Marnie se înfioră.

— Uf! Sunt mulţumită că am ieşit! Se întâmplă des?

— Suficient. Vara, suntem obligaţi frecvent să plecăm să căutăm turiştii proşti care nu ascultă de avertismentele noastre.

— Proşti ca mine, vrei să spui? murmură ea cu o voce înăbuşită.

El zâmbi, apoi izbucni în râs.

— Oh! Tu beneficiezi de circumstanţe atenuante! Prostia ta este specială!

Marnie se zbârli indignată.

— Ce tupeu! Tu...

Se întrerupse, înţelegând că el o tachina. Faţa îi reflectă diverse emoţii contradictorii, apoi zâmbi la rândul ei.

— ...Mă rog! Am meritat-o! îmi pare rău că ţi-am cauzat atâtea neplăceri...

Ochii ei albaştri sclipiră.

— ...Data viitoare, trimite-mi-l doar pe Brutus! sugeră ea zâmbind.

— Da, este poate o idee bună, răspunse el după o vreme, cu o voce ciudat de schimbată.

Ajunşi în faţa căsuţei Marniei, se opriră.

— Am intenţia să fac turul insulei cu vaporul, mâine. Vrei să vii? propuse MacNeill...

Văzând-o că ezită, el adăugă foarte repede:

— ...Nu-ţi fie teamă, nu voi încerca să te seduc. Încet, ea clătină din cap.

— Mulţumesc, voi veni cu plăcere.

— Bine, să fii gata la ora nouă.

El se îndepărtă însoţit de Brutus şi ea-l urmări mult timp din ochi. De ce naiba acceptase?...

MacNeill se ţinu de cuvânt: o tratã ca pe o prietenă şi coechipieră, explicându-i manevrele pe măsură ce le făcea. Ziua era ideală, soarele strălucea, marea perfect calmă oglindea cerul azuriu. Văzută din larg, Culla semăna cu o insulă din poveşti. Marnie se aştepta s-o vadă zburând dintr-o clipă în alta, într-atât părea aceasta de uşoară şi imaterială.

La ora prânzului, MacNeill acostă pe o insuliţă „strict rezervată păsărilor”, după expresia lui. El nu exagerase: insulă era o zonă protejată, invadată de păsările mării. Se roteau cu miile pe cer, scoţând ţipete răguşite, făcând să răsune ecoul în stâncile unde ele îşi făcuseră cuiburile.

Tânărul îi arătă diferite specii însoţitoarei sale – le cunoştea pe toate.

Aruncaseră ancoră la o oarecare distanţă de stânci şi mâncară pe punte, distrându-se la spectacolul păsărilor care plonjau în mare ca apoi să se îndrepte spre azur cu câte un peşte argintiu în cioc.

Mai apoi, MacNeill îi încredinţă cârma şi – i explică cum să navigheze sub vânt şi să citească busolă. Ajunseră în golful de la Taornish la sfârşitul după-amiezii. Marnie, beată de vântul şi aerul marin, obosită, se simţea minunat de mulţumită. Petrecuse o zi excelentă şi-i mulţumi bărbatului.

Acesta clătină din cap, dar o cercetă cu un aer critic, fără a părea să remarce ochii ei animaţi de o lucire nouă şi obrajii coloraţi.

— Nu porţi niciodată fustă? o atacă el direct.

— Dar... da, bineînţeles, dar eu...

Ea se întrerupse şi-i aruncă o privire suspicioasă.

— ...Şi de ce ar trebui să port fustă, MacNeill?

— Este un *ceilidh*, sâmbătă seara, la Morag. Ai veni?

— Un *ceilidh*? Este un fel de petrecere?

— Nu chiar. Este mai curând o întâlnire a vecinilor şi prietenilor. Se trăncăneşte şi se dansează un pic.

Marnie scutură energic din cap.

— Nu, nu mă simt în stare să asist la acest gen de serate.

— Ţi-e frică?

El o provoca vădit. Fata păli şi-şi înfipse unghiile în palme. Vru să-l provoace la rândul ei, să protesteze, dar în ultimul moment, îşi muşcă buzele şi se întoarse.

— Nu... nu ştiu.

MacNeill îi prinse bărbia în mână şi-i întoarse faţa spre el.

— Mă voi duce la ora opt. Voi trece pe la tine, în caz că te-ai răzgândit.

— De acord... Ea se desprinse.

— ...Mulţumesc pentru această zi frumoasă! Şi plecă alergând.

Ea hotărâse să nu se ducă la *ceilidh* şi-şi petrecu restul săptămânii fără să se răzgândească. Totuşi, sâmbătă dimineaţa, fără să se gândească prea mult, îşi spălă părul şi scoase două rochii din fundul valizei, unde acestea rămăseseră de la sosirea ei la Culla.

Marnie ţinu una din ele pe braţ şi o controlă. Era din mătase crem, cu fustă lungă în clini şi corsaj ajustat, susţinut de două bretele fine. Un mic bolero completa ansamblul. Adusese şi pantofi asortaţi cu rochia, cu tocuri înalte. Hm! Şi-ar rupe picioarele în mai puţin de o sută de metri dacă-i purta pe drumul din Taornish!

Fata se aşeză şi-şi privi veşmintele etalate pe pat, încercând să ia o hotărâre. În sfârşit! Putea totuşi să calce rochia...

Era doar pentru a vedea cum arată, se asigură ea când, la ora opt seara, se trezi în faţa oglinzii, îmbrăcată, cu părul

aranjat graţios…

Îşi privi imaginea şi începu să tremure din toate membrele. Nu era Marnie Adams din Taornish, era cealaltă, cea pe care o părăsise logodnicul şi-şi omorâse sora!

Se auzi o bătaie în uşa ei. Marnie nu coborî, nu spuse nimic, cu ochii aţintiţi în oglindă, cu gâtul strâns de groază.

— Marnie?

Îl auzi pe MacNeill deschizând uşa, strigând-o, dar nu era în stare să schiţeze un gest. Apoi, paşi pe scară şi imaginea tânărului în oglindă când deschise uşa de la camera ei…

Dintr-o privire, el înţelese situaţia.

— Ah! Perfect! Eşti gata. Unde ţi-e mantoul?…

Traversând încăperea, el îi luă repede poşeta şi i-o întinse.

— …Trebuie să ne grăbim dacă nu vrem să ajungem cu întârziere…

Îi luă mâna şi o trase spre uşă.

— …Brutus ne aşteaptă jos. Se prăpădeşte după *ceilidh*, toată lumea îl admiră şi se distrează cu el. Dar trebuie să-l supraveghem cu atenţie. Într-o zi, cineva i-a turnat bere într-o strachină şi el s-a îmbătat. Şi de atunci, acest şmecher a prins gustul băuturii!

Fără să înceteze a vorbi, el o trase până la parter şi o ajută să-şi pună mantoul. Când deschise uşa, Marnie îşi dădu seama şi luptă să se elibereze.

— Nu, MacNeill, nu pot merge!

— Ba da, poţi. Hai, repede! Uite, Brutus aşteaptă.

În aceeaşi clipă, Brutus o prinse de mânecă şi o trase. Fata nu putu să nu râdă.

— Este mult mai bine! încuviinţă MacNeill. Ai putea să mă ţii de braţ, drumul este cam accidentat.

Fu singurul lui comentariu care dovedea că-i remarcase îmbrăcămintea.

Casa lui Ferguson era toată luminată, se auzea un pian. MacNeill se dădu la o parte pentru a o lăsa pe Marnie să

treacă, dar acesteia i se făcu frică văzând încăperea aproape plină de invitaţi. Toţi vorbeau, fără să le pese de pianist.

La intrarea ei, se făcu tăcere, toţi se întoarseră pentru a o examina cu curiozitate. Vru s-o ia la fugă dar… MacNeill era în spatele ei şi o reţinu cu fermitate. Apoi Katie o salută de departe, Morag veni să le ia hainele şi fiecare reîncepu să vorbească fără a-i mai da atenţie Marniei.

— Bine ai venit la mine! Vino să te aşezi!…

Morag se întoarse pe jumătate şi strigă peste umăr:

— …Hector! De băut pentru Erwan şi Marnie!

MacNeill o conduse pe fată la un fotoliu liber şi se aşeză pe rezemătoare. Brutus se fofilase imediat la bucătărie, unde trebuie că se serveau băuturi. Un tânăr cu o faţă deschisă, logodnicul lui Katie fără îndoială, le aduse două pahare, apoi se îndepărtă rapid pentru a-i întâmpina pe noii sosiţi. Era uimitor: salonul lui Morag era aproximativ de aceeaşi mărime ca al Marniei, şi totuşi oamenii nu încetau să sosească.

Fata îşi privi paharul cu suspiciune.

— Ce este asta?

— *Visge beatha*, răspunse MacNeill cu o faţă imperturbabilă.

— Ce?

— Apa vieţii, traduse el. Marnie îşi înălţă sprâncenele.

— Nu seamănă cu apa!… Ea mirosi lichidul.

— …Este whisky!

Îşi învârti paharul între degete, apoi bău o gură bună. Doamne! Era pur! Fu cât pe ce să se înece, dar alcoolul o încălzi şi încetă să tremure.

În spatele ei, MacNeill îşi pusese braţul pe spătar. Îi luă umărul şi o apăsă scurt, pentru a o încuraja. Marnie se întoarse către el, şi-l văzu zâmbindu-i. Ea-şi reluă prompt locul şi se ţinu un pic în faţă, dreaptă, înainte de a bea o nouă gură de whisky.

Serata era un adevărat caleidoscop de sunete şi mişcări. Cineva începu să cânte la acordeon. Apoi, un bărbat foarte bătrân, cu faţa ridată, luă o vioară. Toată lumea intonă un cântec.

Mai târziu, o fată veni în mijlocul camerei şi cântă singură, fără acompaniament, o veche baladă galeză, melancolică şi tandră. Râzând, ea refuză să mai cânte alta. Atmosfera se schimbă imediat. Se împinseră scaunele, se eliberă un spaţiu şi începu dansul. Un bărbat execută un dans al sabiei, înlocuind armele autentice cu două vătraie puse în cruce pe duşumea. Era extraordinar de îndemânatic. Violistul cânta într-un ritm din ce în ce mai îndrăcit şi dansatorul se întorcea, se răsucea, sărea, aproape fără a atinge pământul. Asistenta îl încuraja cu strigăte şi bătăi din palme. În cele din urmă, el se opri cu respiraţia întretăiată şi se lăsă să cadă pe o bancă: i se întinse imediat o cană mare cu bere.

Paharul Marniei nu era niciodată gol, mâini continuau să-l umple şi era foarte cald. Fata visa la un suc de portocale, dar nu îndrăznea să ceară.

Un bătrân povesti o istorie nostimă, însoţindu-şi povestirea de strâmbături de necrezut. La sfârşit, toţi invitaţii izbucniră în râs, şi Marnie li se alătură, fără să fi înţeles un cuvânt.

Reîncepu dansul. Katie veni s-o tragă pe Marnie de braţ. Aceasta refuză să se ridice, agăţându-se de braţul lui MacNeill.

Spre miezul nopţii, dansatorii obosiţi se aşezară. Unul dintre ei pronunţă numele lui MacNeill şi toţi se întoarseră spre el. Acesta râse şi încuviinţă. Fiecare se aşeză mai bine şi se făcu tăcere. Brutus traversă încăperea, împingând oamenii la trecerea lui, ca să vină să se instaleze la picioarele stăpânului său, cu capul pe genunchii lui. Cineva stinse lustra, lăsând camera luminată doar de o lampă mică.

Cu o voce dulce, melodioasă, MacNeill începu să vorbească în galeză. Auditoriul, vrăjit, nu scotea niciun sunet, sorbindu-i cuvintele. Marnie nu era în stare să spună despre ce era vorba în povestirea lui MacNeill. Trebuia să fie ceva tragic, judecând după expresiile oaspeţilor şi intonaţia povestitorului; când sinistre şi ameninţătoare când sacadate rapide, cuvintele ieşeau ca gloanţele unei mitraliere…

apoi se auzi un lung oftat. Fiecare se întorcea spre vecinul lui cu un surâs stingher, ruşinat că se lăsase captivat de povestire, dar încântat că nu trebuia să se întoarcă singur pe drumul întunecat.

Petrecerea se apropia de sfârşit. Copiii erau luaţi de pe scaunele unde adormiseră, toţi îşi urau noapte bună.

Marnie îşi puse jos paharul gol în cele din urmă şi-şi îmbrăcă haina cu ajutorul lui MacNeill. Îşi simţea picioarele moi, fără îndoială fiindcă stătuse prea mult jos, conchise ea în sine. Şi nu-şi recunoscu vocea, neclară şi înăbuşită când îşi luă rămas-bun de la gazde.

Aerul nopţii era rece după căldura înăbuşitoare din casă. Fata îşi ridică gulerul. MacNeill îşi strecură braţul sub al ei şi o ţinu ferm.

— Cum te simţi?

— Mmmm? Foarte bine!…

Ea ridică ochii şi încetini pasul.

— …Uită-te la toate aceste stele! Sunt cu milioanele! La Londra nu sunt atâtea.

— Aerul este mai limpede aici, asta-i tot. Hai, vino!

El o trase cu blândeţe, dar Marnie se împiedică în tocurile înalte şi se agăţă de el.

— Sunt beată, MacNeill? Tânărul râse.

— Nu, dar ai băut suficient ca să-ţi uiţi platoşa de indiferenţă.

Ea reflectă pornind din nou.

— Este caraghios, n-am încercat niciodată să beau. N-am

pus o picătură în gură de când…

— De când ce?

Ea era cât pe ce să spună „de la accident”. Ceva o reţinu în ultimul moment.

— Oh! De multă vreme, oftă ea cu un gest vag din mână.

Merseră în tăcere un moment. Apoi Marnie se opri şi se întoarse cu faţa la însoţitorul ei.

— Ai încercat să mă îmbeţi intenţionat în seara asta, MacNeill?

— De ce nu-mi spui niciodată Erwan? ripostă el.

Ea-şi încreţi sprâncenele căutând un răspuns, apoi ridică din umeri.

— Nu ştiu. Când mă gândesc la tine, eşti întotdeauna „MacNeill”.

— Înţeleg, făcu el cu o urmă de ironie.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Dacă am încercat să te îmbăt? De ce aş fi vrut să fac un astfel de lucru?

— Ca să poţi… Ca să nu… Oh! Dumnezeule, MacNeill! De ce bărbaţii le fac pe fete să bea?

— Ca să poată abuza de ele, fără îndoială… Crezi într-adevăr că m-aş coborî până acolo? adăugă el cu un zâmbet ironic.

Marnie îl privi lung. Trăsăturile lui ascuţite se decupau net în lumina palidă a lunii, linia voluntară, hotărâtă a profilului, curba aproape crudă a buzelor…

— Nu, murmură ea încet. Nu, n-o cred.

— Cu atât mai bine…

Îi strecură o mână în jurul taliei şi o atrase lângă el.

— …Dar indiferent dacă eşti beată sau nu, oricum am intenţia să te sărut.

Şi o făcu fără să mai aştepte, la început blând, fără să insiste, ca şi cum nu voia să fie acuzat că o forţase. Când ea-i răspunse la sărut cu pasiune, el dădu curs liber propriei lui dorinţe, luă buzele oferite fără reţinere, cuprins de o

flacără devorantă.

Marnie se îndepărtă prima, cu răsuflarea întretăiată, şi-şi puse capul pe umărul lui.

— Mă… mă doreşti, MacNeill?

— Da, te doresc din prima zi când te-am întâlnit.

Din nou ea-i întinse buzele, pierdută, beată de fericire. Se sărutară îndelung, fără să simtă frigul, strâns înlănţuiţi. Tânărul îşi strecurase mâinile pe sub mantoul ei şi-i mângâia umerii goi, spatele, pieptul. Marnie se abandona total, vibrând sub degetele lui atât de calde, atât de insistente. Ea cunoscuse această senzaţie de plăcere pătrunzătoare, aproape dureroasă, prima oară când o sărutase Alan. Era atât de tânără atunci, fusese tulburată şi speriată de propriile ei reacţii şi de cele ale lui Alan…

Brusc, se smulse din braţele lui MacNeill.

— Nu… nu pot. Îmi pare rău, nu pot…

El strânse pumnii, o privi lung, luptând să rămână stăpân pe sine.

— De ce nu? întrebă el în cele din urmă cu o voce schimbată.

— Există un alt bărbat în viaţa mea.

Marnie, cu ochii plecaţi, nu îndrăznea să-i înfrunte privirea.

— Deci asta este… Cine-i?

— Este… era logodnicul meu.

— Era?

— M-a… m-a părăsit… Pentru alta.

— De cât timp eraţi logodiţi?

— Şase ani. N-am avut niciodată altă legătură.

— Dumnezeule mare!

Se apropie de ea, îi luă uşor faţa în mâini şi o sărută pe frunte.

— Nu este grav, Marnie. Nu-ţi fie frică. Du-te acasă şi dormi.

***

Timpul primăvăratic se schimbă încă o dată. Zilele următoare fură cenuşii şi ploioase. Luni, Marnie ieşi să facă cumpărături la Ardsay. În drum, se opri la familia Ferguson, pentru a-i mulţumi lui Morag pentru serată. Katie era acolo. Îi ceru părerea vizitatoarei pentru rochia ei de mireasă. Cele două fete petrecură un moment plăcut, aplecate asupra revistelor de modă.

— Când va avea loc cununia?

— Sâmbătă pe opt.

— Este prea curând. Croitoreasa va avea timp să-ţi termine rochia?

— Da. Este foarte pricepută şi rapidă. Vii, nu-i aşa?

— Bineînţeles.

— Îmi promiţi? Şi mă vei ajuta să mă pregătesc?

Marnie zâmbi.

— Promit.

Morag sosi cu o farfurie plină de cornuleţe calde.

— Ai ajuns bine, sâmbătă? Te-a condus Erwan, nu-i aşa? întrebă ea cu o indiferenţă prefăcută. Fata se îmbujoră imperceptibil.

— Foarte bine, mulţumesc. Mi… mi-era greu să merg dreaptă! Nu sunt obişnuită cu whisky pur.

— Ah, nu? La televizor, toţi londonezii beau whisky în filme, se miră Morag. Apropo, ţi-a vorbit Erwan de călătoria lui la Londra?

— Nu, când trebuie să plece?

— A plecat deja, a luat vaporul duminică. Mi-a lăsat un bilet în cutia poştală. Trebuie să-şi vadă editorul şi va reveni peste câteva zile. În acea seară, întorcându-se, Marnie privi în direcţia fermei lui MacNeill. El nu era acolo. Acest gând o lăsa ciudat de singură. Când se va întoarce? Oh? Ea n-ar îndrăzni să meargă să-l vadă, oricum, nu după modul incalificabil în care se comportase ea, sâmbătă

seara... în sfârşit, de vină fusese alcoolul, nimic altceva, nu putea explica de ce se aruncase de gâtul lui...

***

Zece zile mai târziu, fata se duse să se plimbe în golf, regretând amar compania lui Brutus. Marea era înaltă, de un gri aproape negru, valurile se aruncau la picioarele falezei. Îmbătată de aerul proaspăt, Marnie reluă încet drumul de întoarcere. Ajunsă la câţiva metri de casă, ea se opri brusc, cu inima bătând tare. Un bărbat era în faţa uşii ei. Bărbatul se întoarse şi Marnie se îngălbeni.

— Bună ziua, Marnie!...

Fostul ei logodnic venea în întâmpinarea ei.

— ...Pentru ce naiba ai venit într-un astfel de loc?

CAPITOLUL VIII

Cu mâna în continuare pe portiţă, pentru a se sprijini, Marnie îl privi pe Alan fără a-i veni să creadă. O dată trecut primul şoc, ea simţi în acelaşi timp teamă, ranchiună şi speranţă…

El înainta spre ea, zâmbind cu acel zâmbet pe care ea şi-l amintea atât de bine.

— Sunt chiar eu, nu o fantomă!…

El se opri de cealaltă parte a porţii, îşi băgă mâinile în buzunar şi o observă cu atenţie.

Ce faci, Marnie? Te găsesc… diferită. Într-un fel.

— Adevărat?…

Cu preţul unui efort imens, ea reuşi să-şi revină.

— …Fac bine. Şi tu? El ridică din umeri.

— După cum vezi… Mâna lui se puse peste cea a Marniei.

— …A trecut mult timp.

— Da, şopti ea.

Alan aruncă o privire spre cer şi schiţă un zâmbet.

— Putem intra? Acest loc nu este potrivit cu discuţiile lungi.

— Oh! Da, da, bineînţeles!

Fata deschise larg portiţa şi Alan se dădu la o parte ca s-o lase să treacă. El pusese o valiză mare în prag. O luă şi Marnie apăsă pe clanţa de la intrare.

— Dumnezeule! Era deci deschis?! exclamă el. Nici măcar n-am încercat să intru!

Îşi lăsă bagajul să cadă pe duşumea şi se întoarse pentru a închide uşa după ei.

— Mă aştepţi de multă vreme? Vocea Marniei îi trăda nervozitatea.

— În jur de o oră. Am luat un taxi din port.

— Îmi pare rău… Nimeni nu-şi încuie uşa la Culla. Dă-ţi jos pardesiul, o să fac o cafea.

Mâinile îi tremurau. Bucuroasă că avea o scuză, ea

dispăru în bucătărie, netezindu-şi inconştient părul. Cafeaua fu gata prea repede şi ea trebui să se întoarcă în salon.

Alan era în picioare, cu faţa la foc. Când o auzi sosind, se întoarse.

— Precis că ai prefera ceva mai tare după aşteptarea în ploaie, dar n-am alcool, îmi pare rău.

— Nu este grav.

El tăcu, aşteptând ca ea să ridice ochii spre el.

— ...Marnie, vino...

Fata se îndreptă, tremurând şi rămase nemişcată. Atunci, Alan îi întinse mâinile aşa cum făcuse adesea altă dată.

— ...Draga mea!

Cu un suspin, Marnie alergă să se arunce în braţele lui şi se strânse lângă el din toate puterile.

— Oh! Draga mea! De ce nu ne-ai avertizat de plecarea ta? Te căutam de atâta vreme! Eram aşa de îngrijoraţi!

— Credeam că nu mai voiaţi să mă vedeţi, că mă urâţi din cauza... din cauza...

Lacrimi mari se rostogoleau pe obrajii ei.

— Nu! Nu! Niciodată! Cum am fi putut să te urâm, dragostea mea adorată?

Se aplecă spre ea şi o sărută lung, tandru.

— Acum, mă crezi?

Marnie schiţă un zâmbet tremurător.

— Da, da, te cred. Dar tata? Şi mama mea vitregă? adăugă ea, reluându-şi aerul neliniştit.

Alan o luă de cot şi o conduse până la divan. Se aşeză lângă ea şi o cuprinse în braţe.

Tatăl tău a fost distrus din cauza accidentului, dar nu te-a învinuit, s-a învinovăţit pe sine teribil. Regretă că nu înţelesese la timp ce se petrecea între mine şi Sue, că nu intervenise. Înţelegi, draga mea? Se simţea vinovat şi nu îndrăznea să vină să te vadă.

Faţă-şi privea ţintă mâinile, încrucişate strâns pe

genunchi.

— Când am fost la spital, el… nimeni n-a venit să mă vadă.

— Nu, într-adevăr. Tatăl tău era şi el bolnav pe atunci. Avusese o uşoară criză cardiacă. Nu ţi s-a spus, de teamă să nu ţi se înrăutăţească starea.

— O criză cardiacă? repetă ea îngrozită. Cum se simte? Şi-a revenit, nu-i aşa?

— Da, se simte foarte bine. Aşteaptă cu nerăbdare un telefon de la tine.

— Este adevărat? Eşti sigur?

— Categoric, da.

— Şi tu? Nici tu n-ai venit să mă vezi.

— Nu… El îi luă mâna.

— …Şi m-am arătat îngrozitor de crud faţă de tine după înmormântarea lui Sue, sunt conştient… Dar vezi tu, explică el încet, căutându-şi cuvintele, eram în stare de şoc, aveam impresia că tot universul se dărâmă. Înainte de accident, deja… Eram nervos, încordat, tu refuzai să te măriţi cu mine, lungeai fără încetare termenul. Şi Sue era… în sfârşit, ea era acolo. N-am nicio scuză şi nici nu caut. După aceea… m-am simţit mizerabil, de neiertat. Am vrut s-o rup cu ea şi i-am spus că totul se terminase între noi. Atunci mi-a vorbit despre copilaş… Să-ţi anunţ noutatea îmi era îngrozitor de penibil, reluă el cu o voce plină de amărăciune. Dar luasem hotărârea, eram gata să-mi petrec viaţa cu Sue şi copilul… Apoi ea a murit şi totul s-a înceţoşat din nou pentru mine. Şi în ziua înmormântării, ei bine… m-am luat de tine. Dacă tu ai fi acceptat să te căsătoreşti mai de mult cu mine, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat, îmi spuneam eu.

Marnie se ridică dintr-o săritură şi se îndepărtă.

— Sau mai curând dacă aş fi acceptat să mă culc cu tine! lansă ea cu ochii plini de o furie dureroasă.

— Poate. Dar eu nu ţi-am cerut-o niciodată?

— Nu, într-adevăr. De ce, Alan?

El ridică din umeri.

— Probabil că am idei tradiţionale în privinţa căsătoriei. Sau poate că mi-era teamă că acceptând să te culci cu mine, să nu fii tentată să te dai şi altora.

— N-aş fi făcut niciodată un astfel de lucru, declară ea cu o voce inexpresivă.

— Nu, ştiu asta… Eram nebun! Să te văd, să te doresc, mă frustra, mă făcea să-mi pierd minţile: Poate că ar fi trebuit să insist să fac dragoste cu tine.

— Da, poate…

Marnie se întoarse spre fereastră. Niciun pic de fum nu ieşea din coşul casei lui MacNeill, gândi ea distrată. Nu se întorsese… Reveni în mijlocul încăperii, străduindu-se să ia o expresie degajată.

Dar nu ţi-ai băut cafeaua! Aşteaptă. Îţi mai torn o ceaşcă. Şi o să aţâţ focul. Trebuie să-ţi fie frig. Cum este vremea la Londra?

— Acolo este aproape vară… Marnie, de ce ai ales să fugi într-un loc ca acesta?

— Oh, voiam să găsesc linişte… De unde ai ştiut unde eram?

Alan bău o gură de cafea, puse ceaşca jos şi o privi fix.

— În cele din urmă, tatăl tău şi cu mine l-am convins pe avocatul tău să ne dezvăluie adresa ta: Până atunci, refuzase mereu, mulţumindu-se să ne repete că eşti foarte bine. Tatăl tău, în disperare de cauză, l-a ameninţat că-l dă în judecată; Atunci el a cedat şi ne-a spus. Am venit imediat… Eram toţi îngrijoraţi, Marnie. La fel şi prietenii tăi.

— Da, îmi închipui.

— Nu eşti prea convinsă?

— Ba da, ba da! Este foarte liniştitor să auzi… Ea se ridică.

— …Mai vrei cafea?

— Nu, – mulţumesc.

Alan se ridică la rândul lui şi înconjurând masa, veni în

faţa Marniei.

— Ascultă, nu ştiu cum să-ţi spun, dar mi-a fost îngrozitor de dor de tine. Aceste ultime luni au fost un adevărat iad. Mă blestemam că te-am făcut să suferi atâta, eu... Marnie, îţi cer iertare pentru toate. Înţeleg în prezent cât am fost de prost; şi ţin să-ţi spun asta: n-am încetat niciodată să te iubesc. Chiar când eram cu Sue...

— Taci! Cum poţi să spui un astfel de lucru?! strigă ea.

— Dar acesta este adevărul! Draga mea, te implor, ascultă-mă. Vreau să mă căsătoresc cu tine fără a mai aştepta...

O luă în braţe şi o sărută cu pasiune.

— Oh, Marnie! Eşti aşa de frumoasă, de dulce! Iartă-mă, draga mea, te implor. Ah! Am atâta nevoie de tine!

Marnie îi înapoie sărutările, cu ochii scânteind de lacrimi, pierdută de fericire.

— Oh, Alan! Am fost atât de nefericită!

— Nu vei mai fi niciodată, îţi promit! Vom pleca chiar mâine şi ne vom căsători cât mai repede posibil.

— Da! strigă Marnie cu un râs voios... Apoi scoase o exclamaţie.

— Dar nu pot! I-am promis lui Katie să merg la cununia ei.

Alan făcu un gest agasat.

— Nu poţi contramanda? Căsătoria noastră este mai importantă, nu ţi se pare?

— Nu, trebuie să merg, Alan. Ea m-a rugat s-o ajut să se pregătească.

— Când are loc?

— Sâmbăta viitoare.

— Bine, oftă el resemnat, o să ştiu să mă arăt răbdător până atunci... în aşteptare, poţi să continui să porţi asta...

El scoase o cutiuţă din buzunar, şi din aceasta inelul pe care îl oferise cu cinci ani în urmă.

— ...L-am păstrat când mi l-ai înapoiat. Dă-mi mâna.

Marnie privea ţintă bijuteria, simbol al atâtor amintiri. Deodată, ea ridică spre tânăr o faţă tulburată.

— Nu, păstrează-l... până la întoarcerea noastră.

— De acord, acceptă el cu un zâmbet plin de încredere. Şi la urma urmei, nu va fi neplăcut să rămân aici câteva zile. Va fi bine să fim singuri, tu şi cu mine! Astfel, vom avea două luni de miere, una înainte şi una după.

Marnie se lasă sărutată, după care se dădu înapoi.

— Nu este aşa de simplu, Alan. Locuitorii din Culla sunt foarte puritani. Vecina mea trebuie să fi aflat despre sosirea ta, ştirile circulă repede aici... O va trimite sigur pe fiica ei să doarmă aici ca să mă păzească.

— Glumeşti! strigă Alan stupefiat.

— Din nefericire, nu. Poate c-ar fi mai înţelept să-ţi găseşti o cameră la hotel în Arsday. Vei veni să mă vezi în timpul zilei.

Alan protestă, argumentă, dar Marnie se ţinu tare. În cele din urmă se duse la Morag şi-i ceru să folosească telefonul. Chemă hotelul, rezervă o cameră şi-i ceru funcţionarului să trimită un taxi spre seară. Morag ascultase cu ostentaţie toată convorbirea şi murea să ştie mai mult. Marnie se mulţumi să-i explice că-i venise în vizită un prieten şi plecă.

După cină, când sosi taxiul, fata îşi însoţi vizitatorul până la drum şi-i ură noapte bună... De ce minţise în legătură cu Morag? Aceasta n-ar fi trimis-o niciodată pe Katie să doarmă la ea, o ştia bine. Nu, era vorba despre ea însăşi. Nu se simţea în stare să reînceapă atât de repede, să reia relaţiile ei cu Alan şi, mai mult, să le aducă într-un plan atât de intim. Se întâmplaseră prea multe lucruri, nu putea uita aşa de repede...

A doua zi dimineaţă, Alan închirie o maşină şi veni devreme. Cei doi tineri se duseră mai întâi la poştă, unde Marnie avu o lungă conversaţie telefonică cu tatăl ei. Ieşi de acolo tulburată şi profund fericită. Apoi se plimbară toată ziua în jurul insulei. Alan încerca adesea s-o sărute, dar ea îi

respingea avansurile. Avea nevoie de timp şi-i mărturisi cu sinceritate.

Vineri dimineaţa, Marnie avu un alt vizitator. La ora micului dejun, Brutus împinse uşa de serviciu şi năvăli în bucătărie dând frenetic din coadă. Ridicându-se pe picioarele din spate, el se sprijini pe umerii feţei şi începu să-i lingă obrajii scoţând gemete de bucurie. Marnie îşi lăsă cutia cu cereale.

— Da, da! Şi mie-mi pare bine că te văd! Stai cuminte!

Ea-l respinse cu blândeţe, îi puse biscuiţi într-o farfurie şi-l privi hăpăind totul în două secunde. Deci MacNeill se întorsese... Fusese absent multă vreme; venise la timp pentru căsătoria lui Katie. Când sosi Alan, ea era încă la bucătărie; Brutus aruncă o privire suspicioasă spre intrus, apoi reîncepu să-şi lingă farfuria cu conştiinciozitate.

— Este Brutus, anunţă Marnie.

— Un câine frumos. Vecinul tău s-a întors deci. El îi zâmbi.

— Timpul se face frumos. Dacă am merge să facem un picnic pe o plajă liniştită?

Dând semne de nerăbdare, el o îndemnă pe fată să se grăbească. Aceasta râse, amuzată de o astfel de exuberanţă. O jumătate de oră mai târziu, ieşiră din casă.

Alan se arătă deosebit de întreprinzător în acea zi. Încercă să-şi convingă însoţitoarea pe plajă, apoi din nou seara, când se întoarseră iar la ea. În faţa refuzurilor ei repetate, el începu să meargă prin salon, vizibil iritat. Marnie, aşezată în faţa şemineului, tăcea.

— De ce nu-mi spui clar? zise el în cele din urmă. Tu nu vrei să mi te dai, asta-i tot!

— Nu... nu ştiu. Te rog, Alan, îmi pare rău, dar mă simt atât de... confuză! Te iubesc de foarte multă vreme şi totuşi... ceva mă reţine; îmi pare rău.

El îşi trecu mâna prin păr.

— Fără îndoială că nu este vina ta. Am aşteptat atât de

mult, încât este greu să concepem o altă formă de relaţie în prezent. Doamne! Sper că vom reuşi după căsătorie!

— Da, da, în mod sigur. Dar să aşteptăm până atunci, vrei? insistă ea.

— Bine... Acum trebuie să plec. Trec să te iau mâine dimineaţă ca să cumpărăm bilete pentru vapor. Vom pleca luni.

— De acord... Trebuie să mă întorc devreme pentru a o ajuta pe Katie, nu uita. Apropo, eşti invitat şi tu. Morag a venit să-mi spună aseară după plecarea ta.

***

Ceremonia cununiei avea loc după-amiază, dar Marnie se duse la familia Ferguson la sfârşitul dimineţii. O coafă pe Katie şi o fardă savant, cu toată experienţa deprinsă în cursul anilor petrecuţi în lumea modei. Fără să exagereze, ştiu să pună în valoare privirea foarte blândă a feţei şi frumuseţea trăsăturilor ei delicate. Când îi dădu voie lui Katie să se uite în oglindă, aceasta nu se recunoscu.

— Chiar eu sunt?

Marnie o asigură râzând.

— Aş face bine să mă duc să mă pregătesc şi eu. Voi reveni în două ore să te ajut să-ţi pui voalul.

— Bine. Şi mulţumesc mult, Marnie. Îţi sunt foarte recunoscătoare pentru ajutor. Cum eşti manechin, cunoşti foarte bine arta machiajului; singură, n-aş fi reuşit. Şi aş vrea atât de tare să-l uimesc pe Hector!

— Oh! Va fi înmărmurit, îţi garantez. Hai, mă grăbesc.

Ajunsă pe alee, Marnie se opri brusc. Cum de aflase Katie despre trecutul ei de manechin? vru să se întoarcă pentru a-i pune întrebarea, apoi se răzgândi. Va avea sigur ocazia să-i vorbească mai târziu.

Cincizeci de metri mai încolo, îl întâlni pe MacNeill.

— Oh! Bună ziua! bâigui ea, înroşindu-se la amintirea

ultimelor lor întâlniri. Cum a fost călătoria la Londra?

— Am făcut tot ceea ce-mi propusesem să fac…

El o cercetă intens.

— Pari foarte fericită. Marnie zâmbi.

— Chiar? Da, este posibil. Ceva minunat s-a întâmplat în absenţa ta… Trebuie să mă grăbesc.

I-am promis lui Katie să mă întorc la ea în două ore. Ne vedem la nuntă!

MacNeill făcu un pas într-o parte, dar în momentul în care trecea Marnie, o prinse de umeri şi o întoarse spre el.

— Marnie, eşti cu adevărat fericită? întrebă el cu o voce ciudat de încordată.

— Dar… Da, bineînţeles!

El păru că vrea să adauge ceva, apoi se întoarse cu un semn din cap şi-şi reluă drumul. Marnie îl urmări din ochi, nedumerită.

Întoarsă acasă la ea, tânăra se pregăti rapid. Machiajul ei nu fu lung, avea experienţă îndelungată şi ştia ce-i vine bine, Nu-i trebui să se gândească prea mult asupra toaletei: adusese o singură ţinută potrivită pentru acest gen de ocazii. Era un compleu turcoaz, asortat de minune cu culoarea ochilor ei albaştri. Se coafă cu grijă, hotărându-se în ultimul moment să-şi împodobească părul cu floricele de mătase, panseluţe albastre şi mov, cumpărate la Londra cu câteva luni în urmă.

La ora două fix, ea bătu la uşa familiei Ferguson. Un grup de fete agitate o înconjurau pe Katie, încântătoare în rochia ei albă de dantelă. Ea le ceru să părăsească încăperea, în timp ce Marnie îi finisa toaleta.

— Priveşte-te, spuse Marnie în cele din urmă.

Katie se întoarse spre oglindă şi rămase tăcută o clipă.

— Da, sunt prezentabilă, murmură ea.

— Te subestimezi! protestă Marnie. Eu te găsesc încântătoare, Katie. Sincer.

— Datorită ţie, Marnie. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc…

Oh! Sosesc maşinile!

— Plec…

Fata îşi luă poşeta şi se îndreptă spre uşă.

— …Apropo! De unde ştiai că am fost manechin?

— Mmm? Ah! Mi-a spus Erwan.

— Erwan? Dar el nu…

Oricum, Katie n-o asculta. Ridicând din umeri, Marnie ieşi. Asta n-avea prea mare importanţă, la urma urmei.

Marnie se duse la biserică în maşină, cu verii lui Morag. Alan era deja acolo. Cei doi tineri se aşezară mai în spate. Majoritatea bărbaţilor arborau costume scoţiene tradiţionale, oferind un spectacol colorat în biserica luminată de soare… Văzând-o pe Katie sosind, Hector se îndreptă, strălucind de bucurie şi mândrie.

La sfârşitul ceremoniei, toţi participanţii se ridicară. Tânăra pereche coborî aleea centrală, urmată de invitaţii de onoare. Trecând prin dreptul Marniei, Katie îi adresă un zâmbet strălucitor, dar tânăra fată abia observă. Venea MacNeill la braţ cu o doamnă în vârstă. Era nemaipomenit. Mai înalt, mai robust ca majoritatea bărbaţilor prezenţi, purta îmbrăcămintea tradiţională cu o eleganţă fără seamăn. Era simbolul viu al Scoţiei mândre, descendentul direct al războinicilor viteji de odinioară. Faţa lui părea dăltuită în granit. Ochii lui gri, de culoarea oceanului iarna, îi priviră în treacăt pe Marnie şi Alan. Apoi, el îi depăşi, fără a răspunde la zâmbetul feţei, fără a fi părut măcar că o recunoaşte. Dintr-odată, Marnie se simţi tristă şi abătută.

Recepţia se dădea la cel mai frumos hotel din Ardsay. După o masă stropită din belşug cu băutură, adevărata petrecere, *ceilidh*, începu. Se dădură la o parte mesele şi scaunele, muzicanţii începură să cânte şi Hector cu Katie deschiseră balul cu cavalerul şi domnişoara de onoare, în mijlocul unei ploi de confeti.

Apoi, toată lumea li se alătură pentru dansurile scoţiene tradiţionale. Dansa şi MacNeill, cu o graţie şi uşurinţă

surprinzătoare, în ciuda staturii lui înalte.

Marnie şi Alan, străini de obiceiuri, rămaseră să admire spectacolul. Dar dansurile deveneau din ce în ce mai îndrăcite, dansatorii, cu răsuflarea întretăiată şi fericiţi, se distrau enorm şi, în curând, veniră să-i tragă de braţ pe cei doi tineri, insistând să-i aducă în cercul lor. Gâfâind, râzând în hohote, Marnie se trezi faţă în faţă cu MacNeill. El o roti cu braţul într-un sens, apoi în celălalt şi o aduse spre sine. Ea se lăsa condusă fără teamă. La un moment dat, când o ţinea strâns lângă el, ea ridică ochii. Faţa lui era dură şi un soi de tristeţe îi umbrea privirea. Dar imediat, această expresie dispăru. Cu vioiciune, el îşi antrenă partenera în afara ringului.

— Hai să bem ceva…

O conduse într-un colţ relativ calm şi-i aduse un pahar mare cu suc de fructe rece.

— Îţi pierzi florile, remarcă el.

I le puse la loc cu blândeţe, atingând ceafa fetei cu vârful degetelor.

— Eşti deosebit de drăguţă, astăzi.

— Mulţumesc.

Ea-l privi uluită. Niciodată el n-o mai complimentase.

— Însoţitorul tău este, desigur, bărbatul de care mi-ai vorbit?

Marnie se înroşi.

— Da.

— A venit să te caute pentru a te duce înapoi în Anglia?

— Da.

— Ca să vă căsătoriţi?

— Pentru asta.

— Înţeleg…

El se întoarse către ring.

— …Este ultimul dans. Priveşte-o pe Katie. Imediat, câteva fete vor veni s-o ia şi o alta îi va lua locul pentru a-i înşela pe spiriduşi. Apoi, Hector îşi va căuta soţia şi prietenii

lui îl vor duce la ea. Şi de data aceasta un tânăr îi va lua locul, în cele din urmă, mirele va fi condus în camera unde mireasa îl va aştepta deja şi vor fi lăsaţi singuri...

El se întrerupse şi-i strânse rapid umărul.

— ...Scuză-mă.

Se îndepărtă cu paşi mari.

Puţin după aceea, invitaţii începură să plece. Alan veni la Marnie.

— Este un vânt teribil, anunţă el. Aşteaptă-mă aici, plec să caut o maşină.

Câţiva tineri se precipitară râzând şi năvăliră spre uşă. Unul dintre ei o ţinu deschisă pentru a permite unui bătrân să iasă. Dar brusc, o rafală de vânt i-o smulse din mâini. Bătrânul, proiectat în faţă, zbură pe scări.

Răsunară strigăte de groază, nefericitul fu ridicat rapid şi transportat înăuntru. Era lovit la cap şi gemea de durere. Marnie se întoarse cu unghiile înfipte în palme, incapabilă să suporte vederea sângelui.

Vestea accidentului se împrăştie repede. Doctorul era acolo, fusese invitat la nuntă. În două secunde, el străbătu mulţimea şi se aplecă asupra rănitului. MacNeill se furişă în urma lui şi se îndreptă direct spre Marnie. Cu statura lui înaltă, se interpuse între ea şi scena oribilă, luându-i mâna. Fata se agăţă de el.

— Trebuie transportat de urgenţă la spital, declară doctorul. Daţi telefon la Skye şi cereţi un avion-ambulanţă.

Într-un zgomot general, directorul hotelului se duse să telefoneze. Uşa se deschise şi intră Alan. MacNeill o lăsă imediat pe fată.

— Ce se întâmplă? se interesă Alan.

Marnie îi explică, dar el abia asculta, cu ochii aţintiţi asupra lui MacNeill.

— Bine. Nu putem fi de niciun ajutor dacă rămânem. Să plecăm, Marnie.

El vru s-o tragă, dar ea rezistă.

— Nu. Alan. Eu rămân.

Marniei i-ar fi fost ruşine să plece în acel moment. Niciunul dintre invitaţi nu făcuse vreun semn c-ar părăsi hotelul.

Directorul stabilimentului reveni clătinând din cap cu un aer consternat.

— Avioanele nu pot decola. Furtuna face ravagii la Skye.

— În ce direcţie bate vântul? întrebă cineva.

Toată lumea începu să facă speculaţii asupra forţei vântului şi mareei.

— Cu un vapor rapid s-ar putea ajunge, dar ar fi periculos.

— Trebuie încercat. Rănitul trebuie operat urgent.

Se făcu tăcere. Fără să vrea, Marnie ridică ochii spre MacNeill. Privirile lor se încrucişară rapid; el îi atinse mâna.

— Ai grijă de Brutus pentru mine, murmură el…

Apoi îi întoarse spatele.

— …Vaporul meu este acostat în port. Duc rănitul…

Evenimentele se precipitară. Doi oameni se oferiră să-l însoţească, cineva găsi o pătură să-l învelească pe bătrân, MacNeill îl luă uşor în braţe şi ieşi din hotel. Femeile se adunară, văicărindu-se de sfârşitul tragic al unei zile atât de frumoase.

Alan o conduse pe Marnie acasă. Ea se duse să-l caute pe Brutus şi-l instală pe o pătură lângă patul ei. Petrecu o noapte agitată. Şi Brutus părea nervos. Nu stătea locului şi venea din când în când să-şi pună botul pe mâna feţei.

A doua zi dimineaţă, ea se îmbrăcă şi ieşi în furtună, să se ducă la Morag s-o întrebe ce veşti avea despre expediţie.

— Nu, nu se ştie încă nimic, oftă aceasta turnând automat o ceaşcă de ceai vizitatoarei sale. Dar asta nu spune nimic. Poate au ajuns la Skye. Liniile telefonice sunt întrerupte. Este frecvent în caz de furtună; cablurile submarine se deteriorează uşor.

De trei ori în acea zi, Marnie făcu drumul până la Morag.

Degeaba. Când sosi Alan, seara, o găsi aşezată în faţa şemineului, cu radioul deschis. De fapt, nu se auzea decât un hârâit continuu din cauza condiţiilor atmosferice.

— Cum poţi asculta asta? protestă tânărul.

El închise radioul şi Marnie nu protestă.

— Ţi-ai pregătit valizele? Unde sunt? Sus?

Fata se ridică nervoasă.

— Vaporul sigur nu va părăsi mâine portul; pe timpul acesta.

— Ah, nu! M-am săturat de acest loc!…

Se apropie de ea şi o sărută.

— …Vreau să te scot de aici şi să te duc acasă la noi…

Vru s-o sărute din nou. Marnie întoarse capul.

— Ce este?

Ea inspiră adânc, cu pumnii strânşi, şi-l privi drept în ochi.

— Îmi pare rău, Alan, dar nu plec nicăieri cu tine.

— Cum? Ce vrei să spui?

— Am… am înţeles ceva, începu ea căutându-şi cuvintele. Nu mai sunt îndrăgostită de tine, nu vreau să mă mărit… eu…

El o apucă brutal de umeri, cu ochii scânteind de furie.

— Ce naiba spui acolo? Bineînţeles că vrei să te măriţi cu mine. Tu mi-ai spus-o!

— Nu, eu… eu voiam să mă împac cu mine însămi. Credeam că-mi voi regăsi fericirea măritându-mă cu tine, dar mă înşelam, acum îmi dau seama. Aveam nevoie de un singur lucru, să ştiu că părinţii mei şi tu nu-mi purtaţi pică… îmi pare rău, repetă ea.

El vru s-o ia în braţe.

— Ne iubim de când aveai şaptesprezece ani. Nu te poţi răzgândi în douăzeci şi patru de ore, haide! Ieri erai gata să te măriţi şi astăzi, nu mai vrei? Ce s-a petrecut între timp?

— Nimic. Am încetat să te iubesc treptat şi de multă vreme. Nu ştiam la început, dar sigur este motivul pentru care respingeam constant căsătoria noastră. Oh! Alan! Nu

te mai iubesc, este tot ce ştiu.

— Încerci pur şi simplu să mă pedepseşti! strigă el, brusc scos din fire. Vrei să mă faci să mă căiesc de faptul că te-am înşelat cu Sue. Ţi-am explicat deja! Ce mai vrei? Să-ţi cer iertare în genunchi?

— Deloc! Tu nu înţelegi!

— Ah! Am aşteptat prea mult timp şi acum v-am pierdut pe amândouă! Marnie! în numele trecutului, în numele dragostei noastre, nu vrei să-mi mai acorzi o şansă...

El se întrerupse şi-şi trecu mâna prin păr.

— Iartă-mă, n-ar fi trebuit să vorbesc aşa. Este clar, hotărârea ta e luată. Nu-mi rămâne decât să-ţi spun adio...

Strângând-o lângă el, o sărută cu brutalitate, cu cruzime. Apoi izbucni într-un râs amar.

— ...La ce bun? Este prea târziu.

Marnie, înţepenită pe locul ei, îl văzu ieşind din casă. Îl auzi cum porneşte motorul şi face un viraj; maşina se îndepărtă pe drumul spre Ardsay.

***

Furtuna făcu ravagii la Culla în următoarele trei zile, condamnând vapoarele să rămână în port. Din fericire, se află prin mesaj radio despre sosirea vaporului lui Erwan la Skye. Rănitul fusese operat şi-şi revenea satisfăcător. Vaporul lui MacNeill, deteriorat în urma traversării, era în reparaţii.

Marnie coborî în port în compania lui Brutus, pentru a-i spune la revedere lui Alan. Văzând-o sosind, el veni în întâmpinarea ei şi-i ţinu mâna fără să-i spună niciun cuvânt. Apoi, o dată pasarela instalată, el urcă în fugă pe vapor, înghesuindu-i pe oamenii din drumul lui.

O mulţime importantă se adunase pe chei. Echipajul lui MacNeill se întorsese cu un alt vapor şi toţi ţineau să-i întâmpine pe marinarii curajoşi. Marnie îl căută pe Erwan

din ochi. Nevăzându-l, întrebă unde era.

— Ah! Domnişoară, el a mai rămas câteva zile la Skye să-şi repare vaporul. Vă roagă să-i încredinţaţi câinele, până la întoarcere, lui Morag Ferguson.

— Inutil, mă voi ocupa chiar eu de Brutus, mulţumesc.

Ea-i zâmbi omului şi acesta plecă cu familia lui. Aşteptă că vaporul să părăsească portul pentru a pleca şi ea.

Vara veni imediat după furtună. Primii turişti începură să invadeze insula. Pancartele cu „camere de închiriat” apărură pe pereţii tuturor fermelor. Morag, întotdeauna dotată cu simţ practic aranjă vechea cameră a lui Katie şi o închirie unui student botanist. Într-o dimineaţă, la uşa Marniei ciocăni o pereche care bătu imediat în retragere, speriată de lătrăturile ameninţătoare ale lui Brutus. Cu toate acestea, fata se hotărî să se ducă să arunce o privire la MacNeill pentru a se asigura că nu se instalaseră vizitatori nepoftiţi.

Casa era goală. Pentru mai multă siguranţă, Marnie făcu turul tuturor camerelor înainte de a pleca. Câteva lucruri zăceau în camera lui şi ea le împături, aranjându-le. O pereche de butoni de aur era pusă pe pat. El trebuie că scosese butonii, ezitase să-i poarte la căsătorie, şi îi abandonase în ultimul moment.

Deschise sertarul superior al comodei, gândindu-se că va găsi cutiuţa butonilor... Şi înţepeni zăpăcită. Deasupra se afla un plic pe care era scris cu litere mari: „Marnie Adams”.

Încet, Marnie scoase plicul din sertar, îl duse până la pat şi se aşeză tremurând. Când îl deschise, se răspândiră mai multe hârtii. Pagini de revistă, în care ea, Marnie, poza în diferite ţinute. Pe marginea uneia dintre ilustraţii erau scrise două numere de telefon. Îl recunoscu pe primul: era cel al agenţiei de manechine pentru care lucra. Celălalt trebuia să fie al revistei, bănui ea.

Contemplă fotografiile îndelung. La agenţie, era convinsă

că refuzase să-i dea lămuriri lui MacNeill. Era strict interzis să dea străinilor informaţii personale. Ce făcuse el atunci? Se mai uita în plic. Exista o scrisoare, de care erau prinse diferite tăieturi din ziare. Scrisoarea, adresată lui MacNeill, provenea de la o agenţie de presă londoneză. Corespondenţii se scuzau că găsiseră doar acele câteva informaţii şi sperau că totuşi domnul MacNeill va fi satisfăcut. Tăieturile de ziar vorbeau singure. Era înfăţişată la diferite recepţii mondene, i se atribuiau logodnici imaginari... Ultimul articol, provenind de la un ziar de senzaţie, relata în detaliu accidentul dramatic şi moartea lui Sue...

Ca năucă, Marnie citi totul. Deci, MacNeill ştia. Întreprinsese în mod deliberat o anchetă asupra ei în timpul şederii lui la Londra... Şi reuşise, judecând după conţinutul acestui plic. Dar de ce? În ce scop?

Ultimele foi îi dădură explicaţia misterului. Pe una dintre ele, scrise de mâna lui MacNeill, erau notate două adrese, cea a domnului Adams şi cea a lui Alan. Cea de a doua era o hartă rutieră. Erwan trasase cu roşu drumul ducând la autostradă, nu până la casa părinţilor Marniei, ci... până la cabinetul veterinar al lui Alan.

Totul devenea clar. O mulţime de detalii cărora nu le dăduse importanţă îi reveniră în memorie: Brutus nu-l tratase pe Alan ca străin, îl recunoscuse şi Alan ştiuse imediat cui aparţine câinele... MacNeill trebuie că-l luase pe setter când se dusese să-l vadă pe Alan... Ca să-i spună ce? Să-i dezvăluie unde se afla Marnie, evident. Şi Alan apăruse. Cei doi bărbaţi se prefăcuseră că nu se cunosc când se întâlniseră pe insulă. Dar de ce? De ce se străduise atâta MacNeill?

Foarte agitată, fata se ridică şi începu să umble cu paşi mari prin cameră. Oare el se credea o zână bună care împăca perechile ce se certaseră? Nu, asta nu-i semăna. Mai curând i-ar lăsa pe oameni să-şi rezolve singuri

problemele…

El o dorea şi ea-l respinsese vorbindu-i despre Alan. Şi imediat, el părăsise insula, îl găsise pe Alan şi îl trimisese. De ce? Fiindcă îi era milă de ea şi voia s-o facă fericită sau… Marnie se lăsă să cadă pe pat sau să-i permită să-şi dea seama singură dacă era în continuare îndrăgostita de Alan, sau mai curând venera amintirea dragostei lor?

Fata rămase multă vreme aşezată pe marginea patului, cu ochii pierduţi în gol. Apoi, puse la loc cu grijă hârtiile în plic, îl aşeză în sertar şi ieşi.

Marnie stătea în vârful falezei, cu Brutus la picioarele sale. O adiere uşoară mişca iarba şi făcea să se clatine floricelele. Păsările de mare zburau pe un cer albastru strălucitor. Era acolo de mai multe ore, observând valurile, linia de spumă de la picioarele stâncilor, urcarea necontenită a mareei pe plajă de nisip fin. La prânz, îşi împărţi sandvişurile cu Brutus. Apoi se lungise un moment, cu capul rezemat de spinarea însoţitorului ei, somnolând în soare. Zgomotul mai puternic al valurilor o scosese din moleşeala ei şi îşi îndreptă privirea în larg, ca ieri şi ca alaltăieri.

Mareea atinsese nivelul maxim, şi acum marea începea să se retragă. Pe punctul de a pleca, Marnie îşi încreţi sprâncenele. La orizont apărea un mic punct alb. Acesta se mări cu rapiditate. Era un vapor. Imediat, fata se ridică, cu Brutus pe urmele ei, şi parcurse în grabă poteca până la plajă.

Ajunse la golf în momentul în care MacNeill acosta. Brutus se repezi la stăpânul lui lătrând în neştire, nebun de bucurie. MacNeill îl mângâie o clipă, apoi se întoarse către Marnie şi o contemplă…

— Bună ziua, Marnie. Nu mă aşteptam să te găsesc aici…

El veni în întâmpinarea ei, urmat de un Brutus surescitat, tremurând şi scheunând de bucurie.

— Bună, MacNeill. Bine ai venit acasă la tine, răspunse

Marnie cu o voce un pic răguşită.

El se încordă imperceptibil şi pe faţa lui trecu o umbră. Începură să urce drumul plajei, unul lângă altul, în tăcere.

— Ce s-a întâmplat cu prietenul tău? întrebă dintr-odată MacNeill.

— S-a întors acasă la el.

— De ce n-ai plecat cu el?

Erwan părea că slăbise, avea trăsăturile trase, obosite.

— Mi-ai cerut să mă ocup de Brutus.

— Ai rămas din cauza asta? exclamă el oprindu-se brusc.

— În parte. Şi în parte pentru că m-am răzgândit.

— În legătură cu ce?

Ea se întoarse şi reîncepu să meargă.

— În legătură cu plecarea mea.

— Înseamnă că o să mai stai aici un timp?

— Da, toată vara.

Ajunseseră în faţa casei lui MacNeill. Acesta se opri la intrarea grădinii.

— Aştepţi toamna ca să te măriţi? o întrebă el cu voce dură.

— Nu mă mai mărit, până la urmă.

Marnie împinse portiţa, urcă aleea şi deschise uşa de la intrare. Şi atunci se întoarse spre tânăr cu un zâmbet pe buze.

— *Ceud mile fàilte*, MacNeill.

— Marnie...

Fără să aştepte, ea dispăru în casă. El o urmă repede. Ea era în salon. MacNeill privi încăperea, uimit. Pe mese erau puse buchete de flori de câmp, totul era în ordine, un miros de prăjituri venea din bucătărie. Pentru prima oară, tânărul păru nedumerit, ezitant.

— Vreau să-ţi prezint scuzele mele, începu foarte repede Marnie. Când am sosit la Culla, m-am purtat foarte urât cu toată lumea. Avusesem un accident de maşină în care sora mea murise.

— Da, ştiu, spuse el încet. Am aflat în Anglia.

— Vreau deci să-ţi cer iertare pentru agresivitatea şi răutatea mea.

— Oh! Eu m-am aflat din întâmplare în linia de ochire a tirului tău, o linişti el. Dar am spinarea puternică!

Marnie îl privi deschis, plimbându-şi ochii pe umerii lui, bustul robust.

— Da, într-adevăr, murmură ea.

MacNeill îi întoarse privirea.

— Marnie, ce trebuie să înţeleg? Cred... vreau să cred că am înţeles, dar...

— Totul depinde de ceea ce vrei să crezi, zâmbi ea.

— Asta...

Fără s-o părăsească din ochi, el o trase la piept. Înclină capul şi o sărută.

Dacă mai avea cea mai mică îndoială, fata îl linişti rapid. Îi înapoie sărutul cu o ardoare înzecită de acele zile lungi de aşteptare, acele zile când, sigură de dragostea ei pentru el, se rugă din tot sufletul ca şi el s-o iubească la rândul lui. Ultima incertitudine dispărută, MacNeill o strânse şi o sărută în neştire, lăsându-se pradă pasiunii.

— Oh! Marnie! oftă el sărutându-i pleoapele, fruntea, obrajii, dacă ai şti prin ce iad am trecut! Mi te închipuiam măritată, în braţele lui...

— Sst! murmură ea înălţându-se pe vârfuri pentru a-i întinde buzele. Plecarea ta m-a făcut să-mi dau seama de adevăratele mele sentimente. Am ştiut că nu-l mai iubeam pe Alan. Eram uşurată că nu mai eram considerată responsabilă de moartea lui Sue, de către părinţii mei şi de către el. Am încetat brusc să mă simt vinovată. Şi în acel moment, am realizat că încetasem să-l iubesc pe Alan de multă vreme.

— Şi acum?

El era sigur de răspuns, dar voia să-l audă. Marnie îi zâmbi drăgăstos. Pentru ea, el jucase totul; riscase s-o

piardă, pentru a putea s-o câştige.

— Şi acum, te iubesc. Sentimentele mele pentru Alan nu erau decât o înflăcărare de adolescentă, nu era ceva profund. Te voi iubi până la ultima mea zi, o ştiu.

El o privi cu un aer tandru, fericit şi nevenindu-i să creadă în acelaşi timp.

— Şi nu vrei să ştii dacă te iubesc şi eu?

Ea-şi ascunse un zâmbet.

— Oh! Dar eu ştiu deja!

— Într-adevăr? Cum asta? exclamă el stupefiat.

— M-ai numit *mo' graidh* o dată sau de două ori şi am întrebat-o pe Morag ce înseamnă. După părerea mea, nu-i spui unei fete „dragostea mea", dacă n-o iubeşti, MacNeill.

— Ai dreptate, zâmbi el amuzat. Dar pe mine mă cheamă Erwan.

— Prefer MacNeill. Asta mă face să mă gândesc la şefii clanurilor scoţiene…

— Hmm! Dacă mă gândesc bine, eu prefer Adams. Asta evocă paradisul, Eden, mărul…

Marnie se prefăcu că-l pălmuieşte şi el se întrerupse râzând. Apoi deveni serios.

— Scumpa mea, îngerul meu, m-am îndrăgostit de tine din prima zi. Erai ca o floare căreia îi era teamă să se deschidă. Singurul mijloc de a te scoate din apatia ta era să te înfurii, când de fapt eu visam să te iau în braţele mele. Dar trebuia să înfrunt riscul de a fi urât de tine pentru a putea să-ţi insuflu o oarecare emoţie.

— Şi în seara când ne-am sărutat, de ce n-ai insistat să mă duci la tine?

— Nu voiam să te forţez, Marnie. Nici atunci când erai bolnavă, la mine acasă.

— Dar acum nu mai sunt bolnavă!

— Nu, şi dacă nu încetezi să mă săruţi, nu-ţi promit că voi avea răbdare până la nuntă!

— Ne vom căsători la Culla?

— Da, Marnie; opreşte-te...

— Şi vom dansa dansul tinerilor soţi şi prietenii noştri ne vor duce ca să ne apere de spiriduşi?

— Da, da! Marnie!...

— Şi ei te vor conduce în camera mea şi...

De această dată, MacNeill fu cel care o întrerupse pe fată, printr-un sărut lung.

— SFÂRŞIT -